

Εβδομάδα

ΕΤΟΣ 9^{ον}
ΑΡΙΘ. 459

ΖΟΥΡ-ΦΙΞ

Τὴν περασμένη Πέμπτη, ἡ «Μονμάρ-
τρη» τῆς οδοῦ Κοδριγκτώνος ἔδωκε τὸ
πρῶτον ζούρ-φιξ τῆς σαζόν τῆς. Φοβε-
ρὴ κοσμοπλήμμυρα ἀπ' τὴς θραδυνῆς
ὥρες ὡς τὴς πρωῒνης—ὡς τὴν ὥρα δη-
λαδὴ, ποὺ ἐλάλησαν δυὸ κοκκόροι καὶ
διαμαρτυρήθηκαν ἰσάριθμοι γείτονες.
—“Ὅχι γιατί ἡ ὀρχήστρα ἐπαίξε ὅλη
νύχτα, ἀλλὰ γιατί πήραν τὰ «κοκορι-
τό» γιὰ σαλπίσματα... τρόμπας! Ἡ
Μονταίν—ποὺ σημειωτέον θρῑσκόταν
στὴν «Μάντρα» ἐκεῖνο τὸ θράδου—ἀν-
παρευρισκόταν στὸ «ζούρ-φιξ» θά ση-
μείωνε: σ' ἓνα μεγάλο τραπέζι τοῦ
θάθους, παρέα τραγουδιστῶν με τὸν
Ἐπιτροπάκη ἐπὶ κεφαλῆς ποῦ... δὲν ἄ-
νοιξαν τὸ στόμα τους παρὰ γιὰ νὰ
μπουκωθοῦν. Σ' ἄλλο τραπέζι, Μπέζος
καὶ Λουδιάννα. Ἐκεῖ, οἱ φίλοι τοῦ τρα-
γουδιοῦ τὴν πέτυχαν (λου) διὰ νὰ
γιατὶ τὸ τραγοῦδι δὲν ἔπαψε σὲ ὅλες
τὴς λατινικῆς γλώσσας: Ἰταλικά, γαλ-
λικά, ρουμανικά... Ἀπὸ ἓνα ἄλλο τρα-
πεζάκι, ὁ Γεώργιος Καφαντάρης ζήτη-
σε τοῦ Παπαδόπουλου, διευθυντοῦ τῆς
ὀρχήστρας νὰ παίξῃ... τὴν «Βαρβάρα»
ὁ δὲ οἰκονομολόγος κ. Διομήδης—διο-
τράπεζός του—ἀράδιαζε κατὰ ἀριθμοὺς
ἀπάνω στὸ μενοῦ—με ν ο ὦ καὶ γνώση—
ἐνῶ ψιθύριζε τὸ ρεφραίν: «Ἀγαπῶ μιά
καστανή».

Σὲ ἄλλο τραπεζάκι, οἱ ἀδελφές Βέμ-
πο, ζωντανὰ λουλούδια. Σὲ ἄλλο τρα-
πεζάκι, δυὸ συνθέται—Φίλ Ζεὸ καὶ Πῶλ
Μενεστρέλ—ποὺ συνθέτουν τοὺς ἀ-
ριθμοὺς τοῦ... συνθέτου τὸ ὅποιον
θα παίξουν στὴς ἱπποδρομίες! Σὲ ἄλ-
λο τραπεζάκι—κάτω ἀπ' τὸ δέντρο μά-
λιστα, τρεῖς συγγραφεῖς: Χαϊρόπου-
λος, Ἰωαννόπουλος, Σακελλάριος—ἔ-
νας ἀπ' αὐτοὺς ὁ πρεσβύτερος, ἀτυ-
χῶς, διαπράττει ἀνοσιούργημα: λέει
πὼς ἡ ὀρχήστρα εἶναι ἀπόψε... ἐπιπλω-
μένη γαλλιστί (δηλαδὴ μεμπλέ...
μεμπλέ ἀπ' τὸ χρώμα τῆς στολῆς
ποὺ φοροῦν οἱ μουσικοί!).

Κάποιος λέγει τὸ ἔξης ἀνιγμα: «Τὸ
ἴδιο κι' ἀπὸ πάνω, τὸ ἴδιο κι' ἀπὸ κά-
τω—τὸ ἴδιο καὶ στὴν κορυφῇ, τὸ ἴδιο
καὶ στὸν πάτο! Τί εἶναι;».

Ἡ λύσις εἶναι: Μεταξὰς. Γιατὶ
δυὸ Μεταξάδες θρῑσκονται ὁ ἓνας (ὁ
Πλάτων τῆς «Πρωίας») σὲ μίαν ἐξέ-
δρα, ὁ ἄλλος (ὁ Σπύρος τοῦ Μέλλον-
τος) χαμηλὰ, στὸν κῆπο!

Ὁ ντιζέρ Μανιατάκης, γλυκύτατος
καὶ στὴς δόξες του. Σὰν καλὸς ντιζέρ
ἐπίασε τὸ τραγοῦδι ἀπ' τὴν δεκάτη νυ-
κτερινὴ (ντίξ... ἔρ)! Ὁ κιθαρωδὸς
με τὸν ἀκορντεονίστα τῆς ὀρχήστρας
ὅπως συνήθως, παραιμέλησαν τὰ καθή-
κοντά τους καὶ περιφρόνησαν τὰ πουο-
μπουάρ... γιὰ νὰ διαπράξουν τερατολο-
γήματα Μίμη Ἀνίμητου!
Γλεντοῦν οἱ Ἀθηναῖοι...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΜΕΝΕΣΙΡΕΛ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Σταθμὸς ραδιο...φονικὸς
κι' εἰς ἄκρον παρασιτικὸς:
ΑΘΗΝΑΙ

Μέτρα λαθάνει ὁ Ὑπουργὸς
νὰ σώσῃ τὸ σιτάρι...
Μὰ ὅσο εἶχαμε καλὸ
θράχηκε, λένε, στὸ γιαλό—
καὶ τώρα, ὅπως πάντοτε,
Ρωμῆ, σφίξ' τὸ ζουνάρι!

ΟΛΥΜΠΙΑ

Ἐνῶ στὸν κόσμον ἐπικρατεῖ
φουρτοῦνα, τρικυμία,
νὰ γεγονὸς εὐχάριστον:
με τὸ ἠθικὸν τοῦ ἀριστοῦ,
ἐπροπονήθη ὁ Δήμαρχος...
στὴν σκυταλοδρομία!

ΑΙΓΙΝΑ

Ἐφ' ὅσον εἰς τὸν Πειραιᾶ
τόσα κινήματα ἔγιναν,
ἢ Ἀσφάλεια, γιὰ μιά φορὰ,
ἔλαβε μέτρα αὐστηρά—
καὶ ὡς εἰκὸς, ἐστάλθηκε
ὁ Μανωλέας εἰς... Αἴγιναν!

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

Καὶ μιά μεταρρύθμισι,
τώρα, στὴν ἐπατεία:
δὲν σοὺ ζητοῦν ψωμί, λεφτά...
Καταργηθῆκαν ὅλα αὐτά...
Κι' ὅπου σταθῇ, σοὺ ἀπαιτοῦν
ἐφέτος... Ἐφετεῖα!

ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Οἱ ὁμολογητοὶ μας
λίγο-πολύ συγχύζονται:
γιατὶ, καλὰ εἴτε κακὰ,
πληρώνει ὁ “Ἕλλην τακτικά—
ἐνῶ τὰ χρέη με κανονίως
παρ' ἄλλοις... κανονίζονται!

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ

Τοῦ Χίτλερ—ποὺ κατάρθωσε
τὰ πάντα ν' ἀνατρέψῃ—
ἰδέες κατεβάξει ὁ νοῦς
πὼς, σύντομα τοὺς Πολωνοὺς
στὸ Ντάν (τ)σιγκ, ἤγουν στὸ ταψί!
θὰ πῇ νὰ τοὺς χορέψῃ!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΜΕΝΕΣΙΡΕΛ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ

«Φτωχογειτονιά» ἔπρεπε νὰ λέγετα
μᾶλλον ἡ δραματικὴ ἡθογραφία (καὶ ὄχι
κωμωδία) τῶν Γκόου καὶ Γκρίνγουντ,
«Ἀγάπη μέσα στὴ φτώχεια» ποὺ ἀνέβα-
σε τὴν περασμένη ἐβδομάδα ὁ θία-
σος τῆς Κατερίνας Ἀνδρεάδη. Γιατὶ αὐτὴ
εἶναι ἡ σφραγίδα τῆς ἡθογραφίας καὶ
γιατὶ μέσα στὴς πέντε καταθλιπτικῆς εἰ-
κόνες τῆς ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς φτωχογειτο-
νίας, ποὺ κατορθώνουν νὰ δημιουργήσουν
οἱ συγγραφεῖς, βραίνει σὲ ὅλα, στὴν ἡ-
θική, στὰ δνειρα, στὴν ἀγάπη. Ὁ Λάρρ
Μιθ ποὺ ἀντιδρᾷ καὶ ξεδεύει τὴν ψυχικὴ
τοῦ δύναμη καὶ τὴς ἀρετῆς του γιὰ τὸ
καλὸ ὄλων, εἶναι καταδικασμένος εὐθύς
ἐξ ἀρχῆς νὰ φθάρῃ. Καὶ εἶναι τὸ μόνο
πρόσωπο ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν πάλῃ
πρὸς τὸ πεπρωμένο με ἠθικῆς βάσεις καὶ
με ἰδανικά. Εἶναι ὁ μόνος «ἠθικός» ἀν-
θρώπος ποὺ ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα μαζί
με τὸν “Ἐνεργ Χάρκαστλ ποὺ δὲν
παρουσιάζει ὅμως, παρὰ μιά παθητικὴ ἀν-
τίσταση ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ τίμιον ὄνομά
του καὶ στὴν οἰκογενειακὴν του παράδο-
ση. Ἡ Σάλλυ δὲν εἶναι διεφθαρμένη. Εἶ-
ναι ὅμως γυναίκα. Καὶ ὅταν τῆς λείπει
ἡ ἀγάπη ποὺ τῆς δίνει τὴ δύναμη νὰ ὁ-
ποτέρῃ καὶ νὰ ἀντιδρᾷ καὶ νὰ ἐλπίζῃ,
ξφίνεται νὰ παρασυρῇ στὸν δρόμο ποὺ ἄ-
διάφορο σὲ τί πρόκειται νὰ τὴν ὀδηγήσῃ,
θὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν καταραμένη
αὐτὴ φτωχογειτονιά, με τὰ ὥχρα πεινασ-
μένα πρόσωπα.

Τὸ ἔργο εἶναι ἐξαιρετικὰ καλὰ γραμ-
μένο. Οἱ συγγραφεῖς τοῦ ζωγραφίζουν
ἐντονα τὴν δυστυχία καὶ τὸν βραχνὰ τῆς
ἀναδουλειᾶς καὶ παρουσιάζουν ἀνάλυ-
φους τοὺς τύπους ποὺ κινοῦν.

Ἡ ἐκτέλεσις πολὺ καλὴ. Ἡ κ. Ἀνδρε-
άδη ὡς Σάλλυ μᾶς ἔδωσε μιά ἀπὸ τὴς
καλλίτερες ἕως τώρα δημιουργίες τῆς.
Ἐπίσης ὁ κ. Γαβριηλίδης στὸν ρόλο τοῦ
“Ἐνεργ Χάρκαστλ.

Ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ δὲν
ὀστέρησαν. Ὁ κ. Χρ. Φαρμάκης πολὺ
καλὸς στὸν δύσκολο (δύσκολο γιὰ δρά-
μα) ρόλο τοῦ Χάρρ. Ὁ κ. Μορίδης ἀ-
πλῶς καλός. Θὰ μπορούσε, ὅμως, νὰ εἶ-
ναι καὶ καλλίτερος γιὰτι διαθέτει πλού-
σιο ταλέντο. Οἱ τρεῖς «κυράδες» με ἐπὶ
κεφαλῆς τὴν κ. Ραφτοπούλου πολὺ χα-
ρακτηρισμένες.

Ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις Κούλα Τζουμέ-
λια πρόδεδυσε σημαντικά.

Ὁ κ. Ραφτόπουλος χαρακτηριστικώτα-
τος Σαμ. Γκρόντ. Καλὸς καὶ ὁ κ. Στα-
ρένιος. Πολὺ συμπληρωτικὴ ἡ κ. Μηλιάδη
ὡς Σάρρα Χάρκαστλ.

Γενικά με τὸ ἀνέβασμα αὐτοῦ τοῦ ἔρ-
γου ὁ θίασος Ἀνδρεάδη εἶχε μίαν ἀν-
ζηλευτὴ ἐπιτυχία.

Εξυπνα καὶ κουτά

ΒΑΡΕΘΗΚΕ ΝΑ ΤΟΝ ΑΚΟΥΗ

«Ο έξερευνητής.—... Καὶ ἐκεῖ, πού λέτε, μόλις μπήκα στὴν καλύβα μου θρέθηκα πρόσωπο με πρόσωπο μ' ἕναν ἀπαίσιο πύθηκο! Τί νομίζετε, ὅτι ἔκαμα αὐτὴ τὴν στιγμή;

«Ο βαρυσστημένος ἀκροατής.—
«Εσπασες τὸν καθρέφτη!

■ ■

ΚΑΛΑ ΠΟΥ ΤΟΥ ΘΥΜΙΣΕ...

—Τὸ σπῆτι τραντάχθηκε, ἔλεγε ὁ Μπαρόν σ' ἕνα φίλο του περιγράφοντας τὴς λεπτομέρειες ἑνὸς σεισμοῦ στὸ ἐξωτερικό. Τὰ πιάτα καὶ οἱ τεντερέδες πετάχθηκαν ἀπὸ τὴν θέση τους...

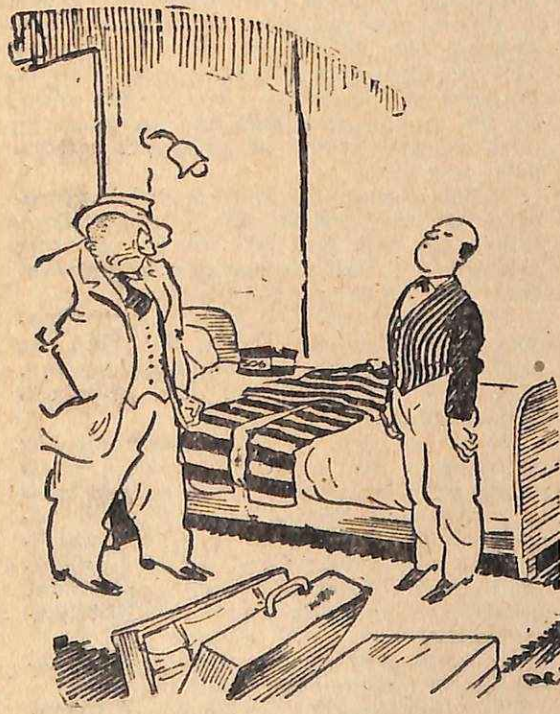
—Γιὰ τὸ Θεό! ἔκαμε ὁ φίλος του. Καλὰ πού μοῦ τὸ θυμίσεις. Ξέχασα νὰ ταχυδρομήσω τὸ γράμμα τῆς γυναίκας μου.

■ ■

ΤΟ ΕΙΧΕ ΑΣΦΑΛΩΣ

«Ο πιλότος (ἔπειτα ἀπὸ μιὰ προσγείωσή του ἐπάνω σ' ἕνα δέντρο).—Ἐπιχειροῦσα νὰ κερδίσω ἕνα νέο ρεκόρ.

«Ο γαιοκτῆμων.—Θὰ τὸ κερδίσω. Εἶσαι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού κατέβηκε ἀπὸ ἕνα δέντρο χωρὶς προηγουμένως νάχῃς ἱνεβῆ σ' αὐτό.

ΣΙΓΚ—ΣΙΓΚ

—«Ελαβα τὸ θάρρος νὰ ἀνοίξω τὴς ἀποσκευῆς τοῦ κυρίου καὶ νὰ βγάλω τὴν πιτζάμα του. Θέλει τίποτε ἄλλο ὁ κύριος;

Τὰ φαντάσματα ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ταξιδεύαμε μετ' ὁ «Φρανσί—ντέ—Κρουασέ», τὸ θαπὸρι τῶν «Μεσσαζερὶ» πού ἐπέστρεφε ἀπ' τὴν «Ἀπὼ Ἀνατολή».

Ἡ συζήτηση, μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν, καὶ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ ἀγαθοῦ στρατηγοῦ Λασώμ μετ' τὴς παριζιάνικες ἱστορίες τοῦ Ζάν Ντερβῶ, δημοσιογράφου καὶ μυθιστοριογράφου, δὲν κινουὺν πιά τὸ ἐνδιαφέρον. Τὸ ἀμερικανικὸ χιούμορ τοῦ καθηγητοῦ Ντίκινσον ἀπ' τὸ Σικάγο, φαίνεται ἀλατισμένο μετ' χοντροῦ ἀλάτι! Ὁ σκωτσέζος ἱεραπόστολος κ' ἡ ψηλὴ σὰν στέκα γυναίκα του εἶναι θλιμμένοι. Ἡ λαμπρὴ λαίδη Πέρτρης δὲν παύει ν' ἀραδιάζῃ θεοσοφικὰς ἱστορίες.

—Κύριε, λέει, ἐρμηνεύοντας τὴν κοινὴ γνώμη ἡ νεαρὴ θαρώνη ντὲ Γκούδερ στὸν κυβερνήτη, ὅτι ἔχομε ἐδῶ, χειροπιαστὰ ἔπαψε νὰ μᾶς κἀνὴ ἐντύπωση. Προσφέρετέ μᾶς ἕνα τυφῶνα, ἕνα θαλάσσιο φίδι ἢ μιὰ ἐφοδο πειρατῶν. «Ὅ,τι δῆποτε, ἀρκεῖ νὰ εἶναι καινούργιο, ἀνέκδοτο...

«Ὅλοι ἔσκασαν στὰ γέλια καὶ μόνῃ ἡ σοβαρὴ λαίδη Πέρτρης κούνησε τὸ κεφάλι της :

—Ἀπερίσκεπτα λόγια, ἀγαπητὴ κυρία, εἶπε. Ποτέ μὴ προκαλεῖτε τὸ ἄγνωστον.

Αὐτὰ τὰ ἀπερίσκεπτα λόγια ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ ἐνσκήψουν τὰ φαντάσματα, διαταράσσοντας τὴν γαλήνη τοῦ θαπὸριου.

■ ■

Νὰ πῶς ἡ μὴς Ἀουρόρα Λόυντ, ἀπ' τὴ Σβάνση, πού τὸ εἶδε πρῶτῃ, περιέγραψε τὴν συνάντησή της μετ' τὸ φάντασμα. Εἶχε ἀνεβῇ στὴν γέφυρα ὕστερα ἀπ' τὸ γεῦμα, ὅταν ξαφνικὰ εἶδε νὰ ἐμφανίζεται στὴν ἔρημῃ ἐκείνῃ γωνιά μιὰ ψηλὴ λευκὴ σιλουέττα. Ἀφρημένα, ἡ μὴς Λόυντ συλλογίστηκε ἕναν ἀπ' τοὺς Ἰνδοὺς πού εἶχαν μπαρκάρει στὴν Κεϋλάνη. Πῶς ὅμως εἶχε μπῆ στὴν πρῶτῃ θέσῃ; Μόλις θρέθηκε κοντά της, ὁ ἄγνωστος τὴν ἀρπάξε μετ' τὸ σιδερένιο χέρι του, τὴν σήκωσε ψηλά καὶ τὴν κάθησε ἀπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα. «Ὑστερα τὸ φάντασμα ἐξαφανίστηκε μακρὰ, μέναν φριχτὸ καγχασμό.

«Ὁ στρατηγὸς κ' ἡ νεαρὴ θαρώνη τὴν συνέφεραν ἀπ' τὴν λιποθυμία της. Εἶναι ἀπερίγραπτῃ ἡ συγκίνηση πού προεκάλεσε τὸ γεγονός. Κανένα ἶχνος δὲν θρέθηκε στὸν τόπο τῆς ἀποπείρας.

Ἀφοῦ πέρασε ἡ συγκίνηση τῆς πρῶτης στιγμῆς, οἱ ἐπιβάτες ἄρχισαν νὰ συλλογίζονται μετ' δυσπιστία κ' εἰρωνεία τοὺς ἱσχυρισμοὺς τῆς Ἀουρόρας Λόυντ, πού ἦταν φύσει εὐκολόπιστῃ καὶ εἶχε διαρκῶς συναντήσεις μετ' χαρτοῦδες, καφετζούδες καὶ φακίρες. Μόνος ὁ καθηγητὴς Ντίκινσον πού εἶχε ἀσχυλῆθῃ μετ' τὸν πνευματισμὸ καὶ τὴν ἱνδιάνικη μαγανεία, δὲν συμμεριζόταν τὴν γνώμη ὁλων τῶν ἄλλων.

■ ■

Τὸ πρῶτ' τῆς ἐπομένης, στὴν καμπὶνα τοῦ κυβερνήτου, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἔκανε τὴν κατάθεσὶ του.

—Ξέρετε, κυβερνήτα, δὲν πρέπει νὰ δώσετε καὶ πολλὴ πίστη στὰ λόγια αὐτῆς τῆς παλαιῆς Ἑγγλέζας. Παντοῦ νομίζει πῶς βλέπει φαντάσματα...

—Καλὰ... καὶ πῶς ἐξηγεῖτε, Γκαλονεντῖκ, τὸ ὅτι ἡ θαρώνη ντὲ Γκούδερ ἔκανε μιὰ παρόμοια συνάντηση; Αὐτὴ φαίνεται πῶς λογικὴ. «Ἄν τὰ φαντάσματα διασκεδάσουν τὴς ἐπιβάτιδες μᾶς, δὲν πειράζει. Πάντως, ἀγαπητέ μου, σὰς παρακαλῶ νὰ κάνετε ἀνακρίσεις, χωρὶς φασαρία ὅμως...

Οἱ ὑπερφυστικὲς αὐτὲς ἐμφανίσεις προκαλοῦσαν ζωηρὴς συζητήσεις στὸ καπνιστήριον. Καθένας ἔλεγε τὸ δικό του...

«Ὁ γιατρὸς τὸλμησε νὰ ἱσχυρισθῇ πῶς ἐπρόκειτο γιὰ συλλογικὸ ἐφιάλτη.

—Σιγὰ-σιγὰ, γιατρὲ, θὰ μᾶς ἐγὰλετε καὶ τρελλὰς!

Κι' ὁ Γάλλος δημοσιογράφος δὲν ἔτυχε καλλιτέρας ἡποδοχῆς ὅταν εἶπε πῶς θὰ πάρῃ συνέντευξή μετ' τὸ φάντασμα.

■ ■

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἡ ἐπίθεση τοῦ φαντάσματος γίνεται ἐναντίον τοῦ πῶς ταπεινοῦ θύματος. Μιὰ καταπληκτικὴ εἰδηση κυκλοφορεῖ : στὸν διάδρομο ὅλοι περιστοιχίζουσι τὴν Μαρία, τὴν μαρσεγέζα καμαριέρα τῆς γεφύρας Β.

Διηγεῖται τὴν περιπέτειά της. Καθὼς εἶχε πάρει ὅθλα τὴς καμπίνης γιὰ νὰ δῇ ἂν τὴν ἤθελαν τίποτε οἱ ἐπιβάτιδες πού πείραξε ἡ ναυτία, εἶδε ξαφνικὰ νὰ ὀρθώνεται μπροστά της μιὰ γιγάντια σιλουέττα, ντυμένη στὰ ἄσπρα, πού ρίχτηκε ἐναντίον της. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, τῆς τῦλιξε τὸ κεφάλι μ' ἕνα πανί καὶ τὴν σήκωσε ἀπὸ κάτω μετ' καταπληκτικὴ δύναμη. «Ὅταν ἡ καμαριέρα κατάρθωσε νὰ ἀπαλλαγῇ, ἔβρισκτο μόνῃ.

Πένθιμη θραδύα! Πολλὰς ἐπιβάτιδες κλειδαμπαρώθηκαν μέσα στὴς καμπίνες τους.

■ ■

Κακοκαιρία ὅλη νύχτα. Ὁ ἄνεμος πνέει μετ' ὀρμῇ. Ὁλόκληρο τὸ θαπὸρι τραντάζεται.

Μέσα στὴν καμπίνα τοῦ κυβερνήτου, τὸ πρῶτ', γίνεται σύσκεψη :

Πῶς νὰ δοθῇ πίστη στὴς καταθέσεις; Στὴν κατάθεση τῆς Μαρίας, τῆς καμαριέρας, προστίθεται μιὰ ἄλλη, πῶς θατικὴ. Δυὸ ὑπαξιωματικοὶ πού ταξίδευαν στὴν δευτέρα θέσῃ, δηλώνουν πῶς εἶδαν ἀπὸ μακρὰ τὸ φάντασμα πού μόλις τοὺς ἀντελήφθη ἔγινε ἄφαντο! Τὸ κατεδίωξαν χωρὶς νὰ τὸ προλάβουν.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἐμφάνιση τοῦ φαντάσματος, ἄρα γε δὲν ἔπρεπε νὰ σχετισθῇ μετ' τὴν ἐξαφάνιση μέσα ἀπ' τὴν καμπίνα τοῦ ζεύγους Μουβῶ (ἐμπόρων ἀπὸ τὸ Σαϊγκόν) πολλῶν κοσμημάτων ἀρκετῆς ἀξίας;

Τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, στὴν τραπέζα ἔχει τοιχοκολληθῇ εἰδοποίηση : «Οἱ κ.κ. ἐπιβάται παρακαλοῦνται θερμῶς ὅπως κλειδώσουν τὴς καμπίνες τους καὶ ἀναφέρουν εἰς τὸν κυβερνήτην κάθε ἀσυνήθιστον περιστατικόν».

τοῦ βαποριοῦ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΔΙΚΤΑΝΜΠΕΡΖΕ

Τὰ πνεύματα εἶναι ὑπερεξημενένα. Πίνοντας τὸν καφέ τους, ὅλοι συζητοῦν. Ὁ στρατηγὸς Λασώμ ἀπειλεῖ τὸν ἀπατεῶνα μετ' οὓς κεραυνούς του, ἡ λαίδη Πέρτρης κουνᾷ δύσπιστα τὸ κεφάλι της. Μόνος ὁ κ. Ντίκινσον ἀλλάζει ἐντελῶς ὕφος. Θάλεγε κανεὶς πῶς τὰ τελευταῖα γεγονότα τὸν ἐβγάλαν ἀπὸ τὴν ἐπιφυλακτικότητά του. Παίρνει κατὰ μέρος τοὺς δυὸ ὑπαξιωματικούς πού τὸν λένε πῶς τὸ φάντασμα εἶναι κοντὸ καὶ ὄχι ψηλὸ ὅπως κατέθεσαν οἱ ἄλλοι.

«Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπνίξε μιὰ θλαστή-μια.

—Μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερες ὥρες, θὰ διαλευκάνω τὸ μυστήριον!

Μερικοὶ ἀποφασιστικοὶ ἄνδρες τίθενται στὴν διάθεσή του. «Ὑστερα ἀπὸ τὸ δείπνο, ὁ καθηγητὴς συγκεντρώνει τοὺς ἱερολοχίτες τοῦ πίσω ἀπ' τὸ καπνιστήριον. Τὴν νύχτα, τὸ θαπὸρι θὰ μοιρασθῇ σὲ τομεῖς πού θὰ φρουροῦνται ἀπὸ περιπόλους. Οἱ ἱερολοχίτες ὀπλίζονται μετ' μαγκοῦρες καὶ σφυρίχ-τρες...

Ἡ θαρώνη ψιθυρίζει : —Δὲν θὰ κλείσω μάτι.

Τί ἀτέλειωτὴ νύχτα! Μὲ τὴς παντοφλές των, οἱ φρουροὶ πηγαينوέρονται, ἀκούραστοι.

Ἄρα γε νὰ εἶναι κουρασμένο τὸ φάντασμα. Οἱ ὥρες περνοῦν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἰσως νὰ ἔχῃ εἰδοποιηθῇ ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης.

«Ὁ Ζάν Ντερβῶ ἀρχίζει νὰ νοσταλγῇ τὴν κουκέτα του, ἀπογοητευμένος ἀπ' τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Σέρλοκ Χόλμς.

Ἐνῶ ὀνειροπολεῖ ὅμως, ξαφνικὰ ὀρθώνεται. Στὸ διάδρομο ἀκούει φασαρία, ἐπιστικὰ ἔθματα, σφυρίγματα, ἕνα ἀναφώνημα, θόρυβο πάλης...

«Ὁ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων ὀρμά. Στὸ πέρασμά του θάλεπαι νανοῖγουν πολλὰς καμπίνες. Γυναίκες ξεφωνίζουν, ἄνδρες θγαίνουν. Μπροστά στὸ ἀσανσέρ, διακρίνονται ὄχι μιὰ ἀλλὰ δυὸ ἀνθρώπινες σιλουέττες πού φοροῦν ἄσπρα : ἔχουν ἀρπαχτῇ ἡ μὴ μετ' τὴν ἀλλη, ἀγωνίζονται, μουγκρίζουν. Ἡ μιὰ σιλουέττα κατορθώνει νὰ ἀπαλλαγῇ... Κάνει νὰ φύγῃ :

—Συντρόφοι! φωνάζει μιὰ ἔρρινη φωνή, μὴν ἀφίσετε νὰ σᾶς ξεφύγῃ ὁ παληάνθρωπος!

Εὐτυχῶς πού ὁ ἀνθυπασπιστὴς Πελλε γράφωσε τὸν φωνάδα ἀπ' τὸν σθερκο, ἐνῶ ἕνας καμαρώτος τὸν βοηθεῖ.

Τὸ ἄλλο φάντασμα ἀνασηκώνεται λαχανιασμένο. Ἀπ' τὸ σάβανο προβάλλει τὸ κατακόκκινο πρόσωπο τοῦ καθηγητοῦ Ντίκινσον. Μόλις πῆρε ἀνάσα κυττάζοντας γύρω του τοὺς καταπληκτοὺς παρισταμένους, ὁ καθηγητὴς ἔσπᾳ στὰ γέλια.

—Βαρώνη, φωνάζει, ἐλπίζω νὰ μείνετε ἱκανοποιημένη. «Ἐνα φάντασμα ζητήσατε... Καὶ ξεφύτρωσαν δυὸ!

Τὰ πράγματα ἐξηγοῦνται, τὴ ἐπεμβάσει τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας. Τὸ πρῶτὸ φάντασμα, ὁ καθηγητὴς τὸ ὁμολογεῖ, ἦταν ὁ ἴδιος. Ἐξαυλώθηκε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴς

κυρίες. Οἱ Ἀμερικανοὶ φοφοῦν γιὰ φάρσες. Εἶχε τρομοκρατήσῃ διαδοχικῶς τὴν μὴς Λόυντ, τὴν θαρώνη καὶ τὴν Μαρία, τὴν μαρσεγέζα.

«Ὁ συναγωνισμὸς χάλασε τὰ πράγματα, ὅταν ἐμφανίζεται τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 2 φάντασμα. Μεσολάβησε κ' ἡ κλοπὴ τῶν κοσμημάτων, δράστης τῆς ὁποίας ὑπῆρξε τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 2, τοῦ ὁποίου ἀποκαλύπτεται ἡ ταυτότης. Εἶναι ἕνας ἀναπληρωματικὸς καμαρώτος πού πῆρε, στὴ Σαγκάη, τὴν θέση ἐνὸς ἀρρώστου συναδέλφου του, στὸ θαπὸρι.

«Ὁ Ντίκινσον, ἐκεῖνο τὸ θράδῃ, εἶχε πάει νὰ φορέσῃ τὸ σάβανό του γιὰ νὰ παίξῃ φάρσα στοὺς νυκτοφύλακας του, ὅταν συναντήθηκε μετ' τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 2 φάντασμα κ' ἐπηκολούθησαν οἱ γνωστὲς σκηνές.

Σκυμμένος στὴν πολυθρόνα τῆς δμορφῆς θαρώνης ντὲ Γκούδερ, ὁ καθηγητὴς Ντίκινσον νάματα προσπαθεῖ νὰ τῆς κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον, λέγοντάς της πῶς ὁ...σώσιος του (τὸ ἄλλο φάντασμα) ἦταν ἀλυσσοδεμένος καὶ θὰ τὸν παρέδιδαν στὴς ἀρχὲς τῆς Μασσαλίας...

—Δὲν εἶμαι θυμωμένη μαζί σας γιὰτὶ εἰσασταν τὰ ἄλλα φάντασμα, ἀπαντᾷ ἡ θαρώνη μετ' νωχέλεια, πῶς νὰ σᾶς συγχωρήσω ὅμως πού καταστρέψατε τὴν λίγη ποιήση πού εἶχε ἡ ζωὴ μᾶς. Ἀφοῦ ἐξέρου μετ' πῶς δὲν ἔχομε νὰ περιμένουμε κανένα φάντασμα, ὅλα μᾶς φαίνονται ἀνούσια...

—Κυττάξετε! φωνάζει ἑξαφνὰ ὁ Ντερβῶ.

Κι' οἱ δυὸ τους κυτᾶζουν πρὸς τὸ μέρος πού τοὺς δείχνει ὁ δημοσιογράφος. Μέσα στὸ φέγγος τῆς σελήνης, σὲ καμμιὰ δεκαεὶα μέτρα ἀπόσταση ἀπ' τὸν κομπὸ κύκλο διακρίνεται μιὰ λευκὴ σιλουέττα, ἀέρινη. Τὸ πρόσωπο σκεπάζεται ἀπὸ ἕνα σάβανο. Ἀκούγεται κ' ἕνα τραγουδάκι, παράξενη μελωδία, στὰ χεῖλῃ της.

Λαχανιασμένη ἡ θαρώνη τινάζεται ἀπ' τὴν πολυθρόνα της :

—Θεέ μου!

Μὲ σφιγμένες γροθίες, ὁ Ἀμερικανὸς κάνει νὰ ὀρμήσῃ, τὸ φάντασμα ὁμῶς τὸν προλαβαίνει κ' ὀρμά, μετ' φοβὴ εὐκινήσια, ἀπάνω στὸ κρηπίδωμα τῆς κουπαστῆς. Ἐκεῖ, ἀνιζεῖ ἕναν ἀκροβατικὸ γορὸ. Ξαφνικὰ, οἱ θεατὴ μῆγουν μιὰ κοσμητὴ φοίτης : τὸ πῶς τὸ φάντασμα τοῦ ἀλυσσοδέθηκε. Ἐνῶς τὴν ἱσχυροπῆς τοῖ. Πέσκει στὸν ὀκεανὸ : Εὐθὺς πῶς ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας προλαβαίνει καὶ πῖναι τὸ φάντασμα... κυριολεκτικῶς στὸν ἄερα!

«Ὅλοι πλησιάζουν στὸ κατάστημα, ὅπου εἶναι ἐπλωμένο τὸ τοῖτο φάντασμα. Ξεσκεπάζουν τὸ πρόσωπό του... καὶ βλᾶσκω τὴν λαίδη Πέρτρην... τὴν, συχνά, τὴν νύχτα, πάθαινε κρίση ὕπνο βασίαις!

■ ■

«Ἄλλα φάντασμα δὲν ἐμφανίστηκε καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδίου τοῦ «Φρανσί—ντέ—Κρουασέ».

ΑΝΤΡΕ ΔΙΚΤΑΜΠΕΡΖΕ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πόλιςμαν.—Τί κάμεις ἐκεῖ; Τὸ ὑποπτο ὑποκείμενο.—Πρὶν δεκαπέντε μέρες θρέκα σ' αὐτὸν τὸν δρόμο ἕνα κλειδί μιᾶς ἐξώπορτας καὶ τώρα κυτᾶω νὰ δῶ σὲ ποῖα κλειδαρότρυπα κάνει γιὰ νὰ τό... ἐπιστρέψω στὸν κάτοχό του.

■ ■

ΑΥΤΑΠΑΘΗ...

Προϊστάμενος.—Σήμερα ἦρθες ἀργὰ στὸ γραφεῖο, Ράστους.

Ἐπὶ ἀλλήλος (νέγρος).—Συνέδῃ κάποια παρεξηγήσεις, κύριε; Σήμερα τὸ πρωτὸ πού σηκώθηκα καὶ κυτᾶχθηκα στὸν καθρέφτη, δὲν μπόρεσα νὰ δῶ τὸν ἑαυτό μου κ' εἶται νόμιμα ὅτι εἶχα φύγει γιὰ τὸ γραφεῖο. Ἀργότερα ἀνακάλυψα ὅτι τὸ κούσταλο εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ πλαίσιο, κάτω στὸ πάτωμα.

■ ■

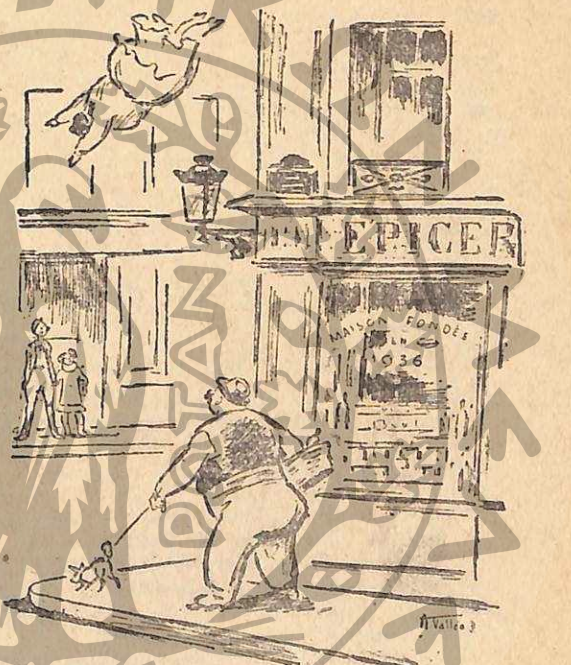
ΥΨΗΛΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Ἡ κυρία.—Μπᾶ! Ὅστε ἔχεις σχέσεις καὶ μετ' βασιληάδες. Δὲν τόδερα. Ὁ ἀλήτης.—Μάλιστα κυρία. Προχθὲς σ' ἕνα μελισσοκομεῖο πού πήγα νὰ κλέψω μέλι μετ' αἰτήμησε μιὰ... βασιλισσα.

■ ■

Ο ΜΟΝΟΣ...

Ἐκεῖνος.—Εἶμαι ὁ μόνος ἄνδρας πού ἀγάπησε λοιπόν; Ἐκεῖνη.—Ναί, ἀγάπη μου καὶ ὁ...θαυότερος!

ΚΟΡΝΑ Η ΓΡΑΜΜΑΤΑ

—Βρε ἡ γυναίκα μου! Ἄν πῶς μετ' τὸ μούτρα θὰ ἐκπαπνευτῶ. Ἄν πῶς...ἀνάσκελα, θὰ μείνω ἀνύπαντρος.

Γιατί τήν σκότωσε

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ

Όταν έμαθεύτηκε πώς ο μπάρμπα-Μαθιός έσκότωσε έναν άνθρωπο, τον καπετάν-Γιακουμή, όλοι παρεξελεύθηκαν στο νησί.

Δέν υπήρχε ναυτικός όχι μόνο στη μικρή του πατρίδα, μά σ' όλα τα νησιά του Αιγαίου που νά μην ξέρη τόν μπάρμπα-Μαθιό, τόν ψαρά με τάσπρα γένεια και τόν καλοκάγαθο θλέμμα του, πού τρείς άγάντες είχε στη ζωή του: τή θάλασσα, τόν γυιό του και τήν πίπα του.

Όλη μέρα πάλευε με τά δίχτυα του. "Η τά έρριχνε, γερότος πάνω στην κοιλιά της θάρας, ή τά μπάλωνε, καθισμένος μπροστά στήν καλύβα του, στην άντηλιά, με τήν αιώνια πίπα του στο στόμα.

Δέν ήταν άπ' τά γηρατειά που δέν ακολουθούσε τούς άλλους τού νησιού στη Μπαρμπαριά σάν ξεκινούσαν για τόν πολύμνηνα ταξίδια τους τά σφουγγαράδικα.

Οί παλαιότεροι λένε πώς δέν θυμόντουσαν ποτέ τόν μπάρμπα-Μαθιό νά μπη στο τσούρμιο. Θυμόνταν μόνο άμυδρά πώς πολλά χρόνια πρίν, τότε που ο μπάρμπα-Μαθιός ήταν παιδί, έκανε κι' αυτός τόν θουπητή.

Μά γιατί τ' άφησε τόν έπάγγελμα νά έγκατασταθί στο φτωχικό νησί, κανέννας δέν ήξερε. Κι' όλοι άπορούσαν, έπειδή οί σφουγγαράδες άράζανε στις πατρίδες τους μόνο όταν σκακατεύονταν....

Όλοι οί θαλασσινοί είναι καλοί, μά ο μπάρμπα-Μαθιός είχε μια παιδιάτικη καλωσύνη που τόν έκανε αγαπητό σ' όλους. Γι' αυτό, όταν έμαθεύτηκε πώς έσκότωσε τόν καπετάν-Γιακουμή, όλοι είπαν: "Αδύνατον! Κανέννας δέν τόν πίστεψε.

Όσοτόσο ο σκοτωμένος ήταν εκεί, στο σπίτι του μέσα, στο χωριό, που άπείχε μιάμιση ώρα από τόν ψαροκάλυθο τού μπάρμπα-Μαθιού.

Ήτανε στραγγαλισμένος, τά μάτια του ήταν πεταμένα έξω από τίς κόγχες και στο χέρι του κρατούσε άκόμια τόν πιστόλι του. Τού έπετέθηκε ο μπάρμπα-Μαθιός κι' είχε βγάλει τόν πιστόλι του για ν' άμυνθί; Κανέννας δέν ήξερε.

Ο γερο-ψαράς δέν έβγαλε λέξη. Στεκόταν ακίνητος, πάνω άπ' τόν σκοτωμένο, με τά χέρια κορμασμένα, με τόν θλέμμα άπλανές. Κάθε τόσο μόνο άνατινάζόταν από ένα δυνατό ρίγος.

Από τόν διπλανό σπίτι, όπου τήν είχαν πάρει κάτι γειτόνισσες, άκούγονταν τά μοιρολόγια τής κόρης τού καπετάν Γιακουμή.

■ ■

Βούιζε δλόκληρο τόν νησί.

Και έπειδή κανέννας δέν ήξερε τήν άφορμή που έσπρωξε τόν γερο-ψαρά στο έγκλημα, όλοι λέγανε πώς ο μπάρμπα-Μαθιός είχε τρελλαθί.

Ο άστυνομικός σταθμάρχης τού χωριού δέν μπόρεσε νά πάρη λέξη από τόν στόμα του. Είναι αλήθεια πώς ο νωματάρχης αυτός, που ήταν μοναδικός στο νά έφευρίσκη θάσανιστήρια

για κείνους που πέφτανε στα χέρια του, δέν τόν έδασάνισε. Πρώτη φορά φερνόταν έτσι σε κρατούμενο και μάλιστα δολοφόνο. Θές γιατί σεβάστηκε τόν γερο-ψαρά, θές γιατί τόν πήρε κι' αυτός για τρελλό, δέν τόν έπείραξε καθόλου. Κι' ο μπάρμπα-Μαθιός δέν έμίλησε.

Μά ούτε κι' ο άνακριτής κατώρθωσε νά τού άποσπάση καμμιάν όμολογία, μ' όλους τούς τρόπους που μεταχειρίστηκε.

Ο μπάρμπα-Μαθιός φαινότανε σά νά τάχε χαμένα και στο κρατητήριο τού χωριού που τόν έβάλανε τίς πρώτες μέρες και στη φυλακή τής πολιτείας που τόν έκλεισαν έπειτα.

Καθόταν όλη μέρα με τήν πίπα στο στόμα, με τά χέρια πλεγμένα και με τόν κεφάλι σκυφτό.

Δέν έμίλησε παρά μονάχα στη δίκη του, τήν ώρα που τόν έκάλεσε ο πρόεδρος ν' άπολογθί.

"Άλλαξε τότε με μιάς.

Τόν σβυσμένο του θλέμμα ζωήρεψε, τόν αίμα έβασε καταπόρφυρα τά στεγνά γεροντικά του μάγουλα κι' ή φωνή του ήτανε δυνατή, κι' είχε μια παρράξενη πίκρα, που έφερνε ρίγος σ' όσους τήν άκούγαν.

—Τόν έσκότωσα. Έγώ τόν έσκότωσα τόν καπετάν-Γιακουμή. Δέν τ' άρνιέμαι. Μόνο που ίσως νάταν άρνά. Θάπρεπε νά τόν έσκότωνα τότε, έδω και τριανταπέντε χρόνια, σά νειάτα μου. Μά έτσι τόν θέλησε ο Θεός. Τότε, τόν αίμα μου έβραζε. Κι' αυτός ο άνθρωπος, ο καπετάν-Γιακουμής, που βγήκε μπροστά μου, ήταν σά νά με κορόιδευε.

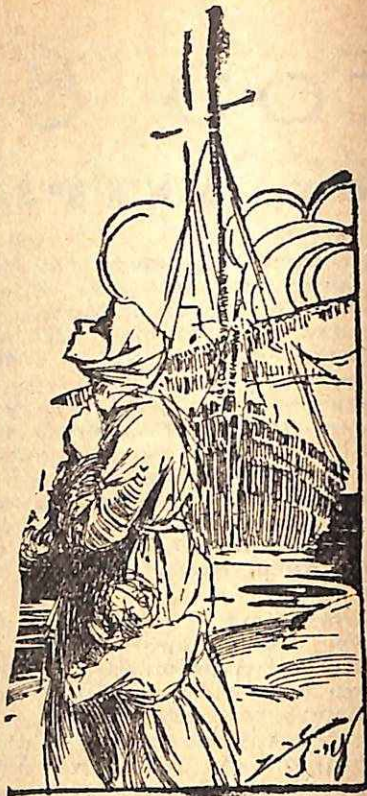
"Δουλεύαμε μαζί, στο ίδιο σφουγγαράδικο. Μήνες δλόκληρους θαλασσοδερνόμαστε στη Μπαρμπαριά. Μας έδερνόμασε τή θάλασσα και τόν λιούρι. Πολύλοι συντρόφοι μας έμειναν εκεί κάτω. "Άλλους τούς άνεβάξαμε μισοπεθαμένους. Βρύση έτρεχε τόν αίμα από τή μύτη κι' άπ' τόν στόμα τους. Κι' άλλοι πάλι σκακατεύονταν και δέν μπορούσαν νά σαλέψουν τά πόδια τους. Και σά γυρνούσαμε πίσω στο νησί τούς παραδίνουμε στούς δικούς των, άχρηστους πιά.

"Δουλεία σκυλίσια. Νά παλεύς κάθε ώρα, κάθε στιγμή με τόν θάνατο. Όσοτόσο τόν άψηφούσαμε. Νέοι ήμασταν, τόν αίμα έβραζε στις φλέβες μας.

"Εγώ είχα κι' άλλο λόγο νά μη σκέθωμαι ούδέ θάνατο, ούδέ κίνδυνο. "Ήμουνα κρυφαρραβωνιασμένος με μιά γωριανή μου, Μαρία τή λέγανε. Ήταν ένα κορίτσι σάν τόν κρύο νερό. Μικρή άκόμια, δέν θάνε κλεισίει καλά-καλά τά δεκαοντά. "Ενα κορίτσι πεντάμορφο, κι' άθωο σάν προβάτι τού Θεού.

"Προτού νά μπάρκάρω τήν τελευταία φορά, τής τόξα τάξει:

"—Άειντε, Μαρία, και σά γυρίσουμε με τόν καλό θά σε πάρω γυναίκα μου.

"Εφυγα με τόν καυμό της. Δέν έβλεπα τήν ώρα νά ξαναγυρίσω πίσω και νά παντρευτούμε.

"Ενα θράδυ ξεγελάστηκε και τόν είπα στούς άλλους τόν τσούρμιο. Τάχα καλά με όλους. Μονάχα τόν Γιακουμή Μπορούφα δέν τόν έχωνε, γιατί πάντα κάτι θάβρισκε νά με πειράξη.

"Από κείνο τόν θράδυ τ' άναθεματισμένο, κάθε που με ξεμονάχιαζε, μούλεγε:

"—Καλά θά τήν περάσης έσύ με τήν Μαρία. "Αμα τήν πάρης, θέβαια... "Με πείραζαν τά λόγια του. "Εδινά όμως τόπο στην όργη και δέν τού άποκρινόμουν τίποτα.

"Εκείνη τή χρονιά ή δουλειά είχε πάει καλά και σάν γυρίσαμε στο νησί είχα ένα καλό μερδικό. Μιά που τήχα λοιπόν κι' άποφασισμένο είπα νά παντρευτώ, νά νοικοκυρευτώ.

"Όπου μπαίνει στη μέση ο Γιακουμής.

"Τή θραδυά τών άρραβώνων είχα καλέσει όλο τόν τσούρμιο στο τραπέζι, κι' αυτόν μαζί φυσικά.

"Τόχαμε στρώσει για καλά. Φάγαμε, ήπιαμε, τραγουδήσαμε χορεύαμε. Έγώ ένοιωθα τήν καρδιά μου νά σπαρταράη σάν τόν ψάοι στην άμμουδιά. Θές άπ' τόν κρασί, θές άπ' τά νειάτα, θές άπ' τήν άγάπη... Θαρρούσα πώς όλος ο κόσμος ήτανε δικός μου.

"Ήτανε μιά θραδυά καλοκαιρινή. Φεγγάρι δλόγιομο, θάλασσα νυαλι. Τρώγαμε και πίναμε έξω στην αλή τού σπιτιού μου, σε άκρογιάλι. Κι' έχορεύαμε σάν τρελλοί. "Εβλεπα τόν Γιακουμή που όλο και κοντοζύγωνε στην άρραβωνιαστική μου, μά δέν παρραξευόθηκα. Τή νύχτα εκείνη ήμουνα τόσο ευτυχισμένος, που όλους τούς άνθρώπους τούς έλεγα άδέρφια μου.

"Μέθυσα. "Όλοι μεθύσαμε. Ούτε ήξερα πιά τί γινότανε γύρω μου. Κι' ούτε θυμάμαι πώς έπεσα σε μιά γωνιά και μ' έπηρε ο ύπνος, που νά μην έσω να καλύτερα.

"Όταν ξοπνήσα τ' άλλο μεσημέρι, τόν κάκου άναζήτησα τήν άρραβωνιαστική μου. "Η Μαρία δέν ήταν ούτε στο δικό μου σπίτι ούτε στο δικό της.

"Φάγαμε τόν κόσμο νά τή έρωμε. "Ανοιξε ή γή και τήν κατάπτε. "Ήμουνα σάν τρελλός.

"Γυρνούσα μέρα-νύχτα στο νησί κι' έψαχνα στις όπηλιές τού γιαλού, στις λαγκαδιές, στα έξωκλήσια, σά νάτανε πουθενά κρυμμένη.

"Είναι νά μην τύχη τού ανθρώπου τέτοιο κακό. Σαλεύει τόν λογικό του.

"Απ' τήν παραζάλη μου, δέν είχα προσέξει πώς ούτε ο Γιακουμής έρισκότανε πιά στο νησί. Είχε χαθί κι' αυτός από τήν ίδια νύχτα τών άρραβώνων μου. Μά δέν τόν πρόσεξα γιατί ο νους μου δέν πήγαινε στην άτιμία.

"Υστερα από μιά έβδομάδα έμαθα τόν κακό. "Ενας άπ' τόν τσούρμιο, που είχε πάει στο γειτονικό νησί, μού τόν πρότρεψε:

"—Και στα δικά σου, Μαθιό! "—Ποιός παντρεύτηκε; τόν ρώτησα άνόρεχτα.

"—"Η άρραβωνιαστική σου ή Μαρία.

"Τόν αίμα μ' έπνιξε στο λαιμό, τά μελίγνια μου βούιζανε.

"—Μίλα, μωρέ, τού λέω. Τι έμαθες;

"—"Η Μαρία παντρεύτηκε στην πολιτεία τήν περασμένη Κυριακή.

"Δέν έπίστευα σ' αυτή άκού. "Ελπιζα άκόμια πώς με κορόιδευε. "Ο άνθρωπος θέλει νάχη έλπίδες άκόμια κι' όταν τού περνάνε τή θηλειά στο λαιμό.

"—Μην παίζεις μαζί μου, σύντροφε, τόν λέω.

"Κούνησε τόν κεφάλι του.

"—Κακομοίρη μου! Μπρός στα μάτια σου σου τή σκάρωσε ο Γιακουμής και δέν πήρες είδηση, μού άποκριθηκε.

"—Όλο τόν αίμα έφυγε από τήν καρδιά μου, σάν άκουσα εκείνα τά λόγια.

"—Και τί θέλει ο Γιακουμής σ' αυτή τήν ύπόθεση; τόν ρώτησα.

"—Αυτός τήν έπηρε. Στεφανώθηκαν τήν περασμένη Κυριακή.

"Κάθισα σ' ένα θράχο γιατί τά πόδια μου δέν με βαστούσαν. Τόν άκούγα που μιλούσε και τά λόγια του φτάνανε σ' αυτή άκού σάν θούισμα από μελίσσι.

"Τήν έμέθυσε τή θραδυά τών άρραβώνων και κατά τά δημερώματα, τήν ώρα που όλοι μας είχαμε πέσει ξεροί στόν ύπνο, τήν άρπάξε, τήν έβαλε σε μιά θάρκα και ξανόιχτηκε στο πέλαος. Τήν έπηρε σε κάτι συγγενείς του στην πολιτεία. Πολλά πράγματα δέν έμαθα. Δέν ξέρω πώς τόν πήρε ή Μαρία. Μά ίσως νά τής έκανε τόν κακό ο άφίλτιμος, και τόν κορίτσι άναγκάστηκε νά τόν πάρη. Στεφανώθηκαν τήν περασμένη Κυριακή...

"Δέν τού άποκρίθηκε τίποτα, δέν τού είπα λέξη.

"Ενα πράγμα μόνο σκεπτόμουν: "Ο Γιακουμής κατάφερε τήν άρραβωνιαστική μου νά μ' άφήση έμένα και νά παντρί έκείνον, τήν έμέθυσε λέει και τήν έπηρε με τόν ζόρι... Δέν θαυμάσια! Γυναίκα ήτανε κι' αυτή σάν τίς άλλες. Μπορείς νάχης έμιστοσύνη στη θάλασσα; "Άλλο τόσο και στη γυναίκα.

"Εδάγκωσα τά χέρια μου κι' έκρυψα τόν πόνο μου. Μπαρκάρισα με τούς πρώτους σφουγγαράδες ενός κοντινού νησιού. "Απ' τούς συμπατριώτες μου δέν ήθελα νά βλέπω κανένα. Ντρεπόμουν νά τούς άντικρύσω, σά νάφταιγα έγώ. "Ηθελα νά φύγω όσο μπορούσα πιά μακριά άπ' τόν χωριό, νά μη βλέ-

πω κανένα, νά μην άκούω τίποτα.

"Εφτά χρόνια γυρνούσα έτσι.

"Επειτα σφίχτηκε ή καρδιά μου, πόνεσα τόν τόπο μου, και ξαναγύρισα.

"Τόν άλλο χρόνο τού γυρισμού παντρεύτηκα κι' έγώ. "Απόκτησα ένα γυιό.

"Η μάνα του πέθανε στη γέννα. Τόν άνάθρεψα με τόν αίμα τής καρδιάς μου.

"Γιά τόν χατήρι του παράτησα τά ταξίδια. Δέν ξαναπήγα με τσούρμιο για σφουγγάρια, δέν έφυγα πιά άπ' τόν χωριό. "Όλη μου ή άγάπη ήτανε γι' αυτό τόν παιδί.

Ζούσα με τήν ψαρική, ζωή στερημένη, αλλά δέ μ' ένοιαζε. "Από έφτά χρόνων τόν έπαιρνα μαζί μου και τόν έμάθαινα τήν τέχνη μου.

"Τά χρόνια περνούσαν ήσυχα. "Ο γυιός μου μεγάλωνε, ψήλωνε, έγινε λεθέντης. Τόν καμάρωναν όλοι στο χωριό. Κι' έγώ πιά πετούσα άπ' τή χαρά μου.

"Όπου, ένα θράδυ, εκεί που ψήναμε ένα χταπόδι στη θρακιά, μού λέει:

"—Πατέρα, άγαπάς μιά κοπέλλα.

"—"Η ώρα ή καλή, τού λέω. "Από που είναι;

"—Από τόν γειτονικό χωριό. Τώρα τελευταία ήρθαν εκεί. "Ο πατέρας της είναι άπόμαχος πλοίαρχος. Καπετάν-Γιακουμή Μπορούφα τόν λένε...

"Μού ήρθε τόν αίμα στο κεφάλι. Ξαναγύρισαν με μιάς στο νομό μου όλα τά περασμένα, σά νάχε τραβηχτή ή θάλασσα που τά σκέπαζε τόσο καιρό, κι' έβγαίνουν τώρα μέσα άπ' τόν θυθό της...

"Στην άρχή σκέφτηκα νά τού τά πω όλα, γιατί δέν ήξερε τίποτα. Μετάνοίωσα όμως. Γιατί νά τόν φαρμακώσω τόν τελευταία φορά.

"—Περασμένα ξεχασμένα! τού λέω. "Ο γυιός μου άγαπάει τήν κόρη σου...

"Γέλασε, μ' έκείνο τόν γεμάτο κοροϊδία γέλιο, που τόν θυμόμουν από τά νειάτα μου.

"—"Η κόρη μου δέν θά πάρη ένα παληοψαρά, μού λέει. Τήν έχω για πολύ καλλίτερο γαμπρό.

"Και μούδειξε με τόν χέρι του στόν κήπο τού σπιτιού του.

"Εκεί, σ' ένα πάγκο καθισμένη, είδα τήν κόρη του. Σωστή κοίκα, όμορφο κορίτσι, μά δέν μπόρω νά πω ότι έφτανε στην όμορφιά τής Μαρία μου, κι' άς τής έμοιαζε σ' όλα. Πλάι της στεκόταν ένας νεαρός καλοντυμένος και κουδέντιαζαν.

"Σκέφτηκα τότε τόν γυιό μου, που τήν άγαπούσε και περιέμενε ένα λόγο από τόν πατέρα της για νά τήν κάνει γυναίκα του. Κι' ο καπετάν-Γιακουμής, όχι μόνο δέν δέχτηκε, μά λογάριζε κιόλας νά τήν παντρεύη μ' άλλον...

"Τόν βλέπεις; μού ξαναείπε. Αυτός είναι γαμπρός για τήν κόρη μου, κι' όχι ο κουρελής ο γυιός σου...

"Αναψά! Τόν έβρισα! Τόν έβρισα για τή Μαρία, για τήν κόρη του, για τήν παλιά μου άγάπη, για τήν άγάπη τού γυιού μου.

"Όλα όσα έπνιγα μέσα μου τριανταπέντε δλόκληρα χρόνια ξέσπαζαν με μιάς.

"Εβλεπα από μακριά τήν κόρη του, που ήταν ίδια ή Μαρία, ή πρώτη μου άγάπη, νά γελάη άφρόντιστα με τόν νεαρό, έβλεπα τόν καπετάν-Γιακουμή καλοντυμένο, καλοζωισμένο μέσα σ' εκείνο τόν πλούσιο σπίτι, έβλεπα τόν κοροϊδευτικό χαμόγελό του στα χείλη, κι'

πάλι με τίς έννοιες τίς δικές μου:

"Προσπάθησα μόνο νά τόν καταφέρω ν' αλλάξη γνώμη. Μά ήταν γυιός μου. Τήν άγαπούσε, ήθελε νά τήν πάρη.

"Ετσι έκανα κι' έγώ στόν καιρό μου...

"Όλη τή νύχτα δέν έκλεισα μάτι. Και φυλαγόμενα μη με καταλάβη γιατί κι' αυτός ήτανε ζύπνιος. Δέν τόν άφηνε, θλέπεις, ή έγνοια τής άγάπης νά κοιμηθί.

"Τάφερνα από δώ, τάφερνα από κεί, δέν ήξερα τί νά κάνω. Μπρός θαθί και πίσω ρέμμα. "Ο γυιός μου ν' άγαπήσκη μιά κοπέλλα κι' αυτή ή κοπέλλα νά τύχη νάναι ή κόρη τής Μαρίας, τής άρραβωνιαστικής μου. Κόντευα νά τρελάσθω. Δέν ήτανε νά με κατάπινε ή θάλασσα, τόν καιρό που βουτούσα, εκεί κάτω στη Μπαρμπαριά, έλεγα.

"Όσο τόν σκεπτόμουν, τόσο τδβλεπα φοβερό. "Αγριεύόμουν κι' ο ίδιος.

"Ακούγα όμως τόν παιδί μου, τόν μοναχογυιό μου, που στριφογυρνούσε άναστενάζοντας στο στρώμα του, κι' ή καρδιά μου ράγισε. Δέν είχε γνωρίσει μάνα. Έγώ ήμουνα γι' αυτόν ή μάνα του κι' ο πατέρας του. Τόν άγαπούσα με διπλή άγάπη.

"Ετσι, σάν έδωσε ο Θεός κι' έφεξε ή μέρα, πήρα τήν άπόφαση.

"Εβάλαι πέτρα στην καρδιά μου και σηκώθηκα νά πάω νά θρώ τόν καπετάν-Γιακουμή.

"Είχε ένα σπίτι καλό, βίλλα σωστή, στο διπλανό χωριό. Καλοζούσε. Είχε τύχη αυτός. Είχε κάνει καράβι δικό του, είχε κερδίσει λεφτά στα ταξίδια του.

Με γνώρισε μόλις μ' άντίκρουσε, κι' άς είχανε περάσει τριανταπέντε χρόνια από τή θραδυά που ιδωθήκαμε για τελευταία φορά.

"—Περασμένα ξεχασμένα! τού λέω. "Ο γυιός μου άγαπάει τήν κόρη σου...

"Γέλασε, μ' έκείνο τόν γεμάτο κοροϊδία γέλιο, που τόν θυμόμουν από τά νειάτα μου.

"—"Η κόρη μου δέν θά πάρη ένα παληοψαρά, μού λέει. Τήν έχω για πολύ καλλίτερο γαμπρό.

"Και μούδειξε με τόν χέρι του στόν κήπο τού σπιτιού του.

"Εκεί, σ' ένα πάγκο καθισμένη, είδα τήν κόρη του. Σωστή κοίκα, όμορφο κορίτσι, μά δέν μπόρω νά πω ότι έφτανε στην όμορφιά τής Μαρία μου, κι' άς τής έμοιαζε σ' όλα. Πλάι της στεκόταν ένας νεαρός καλοντυμένος και κουδέντιαζαν.

"Σκέφτηκα τότε τόν γυιό μου, που τήν άγαπούσε και περιέμενε ένα λόγο από τόν πατέρα της για νά τήν κάνει γυναίκα του. Κι' ο καπετάν-Γιακουμής, όχι μόνο δέν δέχτηκε, μά λογάριζε κιόλας νά τήν παντρεύη μ' άλλον...

"Τόν βλέπεις; μού ξαναείπε. Αυτός είναι γαμπρός για τήν κόρη μου, κι' όχι ο κουρελής ο γυιός σου...

"Αναψά! Τόν έβρισα! Τόν έβρισα για τή Μαρία, για τήν κόρη του, για τήν παλιά μου άγάπη, για τήν άγάπη τού γυιού μου.

"Όλα όσα έπνιγα μέσα μου τριανταπέντε δλόκληρα χρόνια ξέσπαζαν με μιάς.

"Εβλεπα από μακριά τήν κόρη του, που ήταν ίδια ή Μαρία, ή πρώτη μου άγάπη, νά γελάη άφρόντιστα με τόν νεαρό, έβλεπα τόν καπετάν-Γιακουμή καλοντυμένο, καλοζωισμένο μέσα σ' εκείνο τόν πλούσιο σπίτι, έβλεπα τόν κοροϊδευτικό χαμόγελό του στα χείλη, κι'

πάλι με τίς έννοιες τίς δικές μου:

"Προσπάθησα μόνο νά τόν καταφέρω ν' αλλάξη γνώμη. Μά ήταν γυιός μου. Τήν άγαπούσε, ήθελε νά τήν πάρη.

"Ετσι έκανα κι' έγώ στόν καιρό μου...

"Όλη τή νύχτα δέν έκλεισα μάτι. Και φυλαγόμενα μη με καταλάβη γιατί κι' αυτός ήτανε ζύπνιος. Δέν τόν άφηνε, θλέπεις, ή έγνοια τής άγάπης νά κοιμηθί.

"Τάφερνα από δώ, τάφερνα από κεί, δέν ήξερα τί νά κάνω. Μπρός θαθί και πίσω ρέμμα. "Ο γυιός μου ν' άγαπήσκη μιά κοπέλλα κι' αυτή ή κοπέλλα νά τύχη νάναι ή κόρη τής Μαρίας, τής άρραβωνιαστικής μου. Κόντευα νά τρελάσθω. Δέν ήτανε νά με κατάπινε ή θάλασσα, τόν καιρό που βουτούσα, εκεί κάτω στη Μπαρμπαριά, έλεγα.

"Όσο τόν σκεπτόμουν, τόσο τδβλεπα φοβερό. "Αγριεύόμουν κι' ο ίδιος.

"Ακούγα όμως τόν παιδί μου, τόν μοναχογυιό μου, που στριφογυρνούσε άναστενάζοντας στο στρώμα του, κι' ή καρδιά μου ράγισε. Δέν είχε γνωρίσει μάνα. Έγώ ήμουνα γι' αυτόν ή μάνα του κι' ο πατέρας του. Τόν άγαπούσα με διπλή άγάπη.

"Ετσι, σάν έδωσε ο Θεός κι' έφεξε ή μέρα, πήρα τήν άπόφαση.

"Εβάλαι πέτρα στην καρδιά μου και σηκώθηκα νά πάω νά θρώ τόν καπετάν-Γιακουμή.

"Είχε ένα σπίτι καλό, βίλλα σωστή, στο διπλανό χωριό. Καλοζούσε. Είχε τύχη αυτός. Είχε κάνει καράβι δικό του, είχε κερδίσει λεφτά στα ταξίδια του.

Με γνώρισε μόλις μ' άντίκρουσε, κι' άς είχανε περάσει τριανταπέντε χρόνια από τή θραδυά που ιδωθήκαμε για τελευταία φορά.

"—Περασμένα ξεχασμένα! τού λέω. "Ο γυιός μου άγαπάει τήν κόρη σου...

"Γέλασε, μ' έκείνο τόν γεμάτο κοροϊδία γέλιο, που τόν θυμόμουν από τά νειάτα μου.

"—"Η κόρη μου δέν θά πάρη ένα παληοψαρά, μού λέει. Τήν έχω για πολύ καλλίτερο γαμπρό.

"Και μούδειξε με τόν χέρι του στόν κήπο τού σπιτιού του.

"Εκεί, σ' ένα πάγκο καθισμένη, είδα τήν κόρη του. Σωστή κοίκα, όμορφο κορίτσι, μά δέν μπόρω νά πω ότι έφτανε στην όμορφιά τής Μαρία μου, κι' άς τής έμοιαζε σ' όλα. Πλάι της στεκόταν ένας νεαρός καλοντυμένος και κουδέντιαζαν.

"Σκέφτηκα τότε τόν γυιό μου, που τήν άγαπούσε και περιέμενε ένα λόγο από τόν πατέρα της για νά τήν κάνει γυναίκα του. Κι' ο καπετάν-Γιακουμής, όχι μόνο δέν δέχτηκε, μά λογάριζε κιόλας νά τήν παντρεύη μ' άλλον...

"Τόν βλέπεις; μού ξαναείπε. Αυτός είναι γαμπρός για τήν κόρη μου, κι' όχι ο κουρελής ο γυιός σου...

"Αναψά! Τόν έβρισα! Τόν έβρισα για τή Μαρία, για τήν κόρη του, για τήν παλιά μου άγάπη, για τήν άγάπη τού γυιού μου.

"Όλα όσα έπνιγα μέσα μου τριανταπέντε δλόκληρα χρόνια ξέσπαζαν με μιάς.

"Εβλεπα από μακριά τήν κόρη του, που ήταν ίδια ή Μαρία, ή πρώτη μου άγάπη, νά γελάη άφρόντιστα με τόν νεαρό, έβλεπα τόν καπετάν-Γιακουμή καλοντυμένο, καλοζωισμένο μέσα σ' εκείνο τόν πλούσιο σπίτι, έβλεπα τόν κοροϊδευτικό χαμόγελό του στα χείλη, κι'

πάλι με τίς έννοιες τίς δικές μου:

"Προσπάθησα μόνο νά τόν καταφέρω ν' αλλάξη γνώμη. Μά ήταν γυιός μου. Τήν άγαπούσε, ήθελε νά τήν πάρη.

"Ετσι έκανα κι' έγώ στόν καιρό μου...

"Όλη τή νύχτα δέν έκλεισα μάτι. Και φυλαγόμενα μη με καταλάβη γιατί κι' αυτός ήτανε ζύπνιος. Δέν τόν άφηνε, θλέπεις, ή έγνοια τής άγάπης νά κοιμηθί.

"Τάφερνα από δώ, τάφερνα από κεί, δέν ήξερα τί νά κάνω. Μπρός θαθί και πίσω ρέμμα. "Ο γυιός μου ν' άγαπήσκη μιά κοπέλλα κι' αυτή ή κοπέλλα νά τύχη νάναι ή κόρη τής Μαρίας, τής άρραβωνιαστικής μου. Κόντευα νά τρελάσθω. Δέν ήτανε νά με κατάπινε ή θάλασσα, τόν καιρό που βουτούσα, εκεί κάτω στη Μπαρμπαριά, έλεγα.

"Όσο τόν σκεπτόμουν, τόσο τδβλεπα φοβερό. "Αγριεύόμουν κι' ο ίδιος.

"Ακούγα όμως τόν παιδί μου, τόν μοναχογυιό μου, που στριφογυρνούσε άναστενάζοντας στο στρώμα του, κι' ή καρδιά μου ράγισε. Δέν είχε γνωρίσει μάνα. Έγώ ήμουνα γι' αυτόν ή μάνα του κι' ο πατέρας του. Τόν άγαπούσα με διπλή άγάπη.

—Κανείς πατέρας και καμιά μητέρα δεν θεωρούν άσχημο το παιδί των. Και η ατυπία αυτή είναι έντονότερη όταν πρόκειται για δημιουργία του νοῦ.

(Θερβάντες)

—Τους φύσει άγενείς ανθρώπους ούτε τὰ πλοῦτη, ούτε τὰ γράμματα, ούτε άλλο τι δὲν ἐξευγενίζει παρὰ μόνον ὁ τάφος.

(Αὐγουστίνος)

—Ὅποιος σκέπτεται πολύ, πράττει ὀλίγα.

(Σίλλερ)

—Ὅλοι οἱ διάσημοι ἄνθρωποι χάνουν δευτὸν τοὺς δὴ κανείς ἀπὸ κοντά.

(Ναπολέων)

—Νὰ φοβάσαι περισσότερο τὴν συκοφαντία ἀπὸ τὸν κίνδυνον.

(Λαβάντερ)

ἡ καρδιά μου μάτωνε. Τότε γιὰ πρώτη φορά καταλάβαινα πόσο πολύ ἦμουν δυστυχισμένος, πόσο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ εἶχε καταστρέψει τὴ ζωὴ μου.

»Καὶ τώρα, πού ἐγὼ ἔβαλα πέτρα στὴν καρδιά μου καὶ τὰ ξεχνούσα ὅλα κι' ἐρχόμουνά νὰ τὸ σφίξω τὸ χέρι, αὐτὸς, καὶ τώρα ἀκόμη ὅπως καὶ τότε, πρὶν ἀπὸ τριανταπέντε χρόνια, μὲ κοροϊδεύει, μούδειχνε τὴ διαφορά πού μὰς ἐχώριζε, μ' ἔβριζε ἐμένανέ καὶ τὸ γυῖό μου! Τὸ γυῖό μου, πού τὸν ἀνέθρεψε ἀπὸ μωρό, πού λαχταρούσα νὰ τὸν δῶ, τουλάχιστον αὐτὸν, εὐτυχισμένο, μιά πού ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ ἑρῶ τὴν εὐτυχία στὴ ζωὴ μου.

»Καὶ μοῦ τὸν ἔβριζε ὁ Γιακουμῆς, ὁ ἄνθρωπος πού μὲ κατέστρεψε!

»Εκεῖ πού ἐριζόμασταν ἀφρισμένοι, ἔβαλε τὸ χέρι του στὴ τσέπη κι' ἔβγαλε τὸ πιστόλι του νὰ μὲ σκοτώσῃ σὰ σκύλο.

»Ἐπεσα ὅπάνω του. Τὰ μάτια μου εἶχαν θολώσει. Οὕτε ἤξερα πιά τί ἔκανα. Παλέψαμε ὥρα ἀρκετὴ μέσα στὴ μοναχικὴ ἐκείνη κάμαρα, ὅπου κανένας δὲν μὰς ἔβλεπε. Ἄκουγα ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν κῆπο, τὰ γέλοια τῆς κόρης του κι' αὐτὰ μ' ἀνάθαινε περισσότερο.

»Ὁ Γιακουμῆς προσπαθοῦσε νὰ στηρίξῃ τὸ πιστόλι στὸ στήθος μου καὶ νὰ μὲ πυροβολήσῃ. Μὰ τὰ χέρια μου εἶχαν γίνει ἀτσάλινα. Τὸν ἔβριζα κάτω, πάτησα μὲ τὸ γόνατό μου τὸ χέρι του πού κρατοῦσε τὸ πιστόλι καὶ τὸν ἄρπαξα ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸν ἔσφιγγα, τὸν ἔσφιγγα, ὥς πού εἶδα τὰ μάτια του νὰ πετιοῦνται ἔξω ἀπὸ τίς κόγχες καὶ τὸ πρόσωπό του νὰ μελανιάξῃ.

»Τότε μονάχα κατὰλαβὰ πὼς τὸν εἶχα σκοτώσει...»

■ ■

Ὁ μπάρμπα - Μαθῖος σωρίστηκε στὸ κάθισμά του. Τὸ στήθος του ἀνάσαινε βαρεῖα καὶ τὰ μάτια του, πού πετούσανε φλόγες, ἦσαν θορυβώδη.

Τὸν ἀθώωσαν.

Μὰ δὲν ξαναγύρισε στὸ ψαροκαλύβι του. Καὶ οὕτε ἔμαθε ποτὲ κανένας πού πῆγε νὰ περάσῃ τὰ στερνὰ του χρόνια..

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΗΣ ΕΣΤΕΛΛΑΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας, Γουσταῦς Ε', εἶναι ἓνας ἄνθρωπος ἀπλούστατος πού λατρεύεται κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸ λαὸ του.

Χίλια διὰ ἀνέκδοτά του κυκλοφοροῦν γιὰ τὴν λαϊκότητά του.

Μιά μέρα ἔδωκεν στὸν βασιλέα ἓνα γράμμα. Αὐτὸς τὸ ἀνοίξε καὶ εἶπενε κατάπληκτος.

«Ἀγαπημένε μου, ἔλεγε τὸ γράμμα, θὰ σὲ περιμένω τὴν Δευτέρα στὰς 6 χωρίς ἄλλο, στὴν Πλατεία Ὀδινς. Κῦτταξε νὰ εἰσαι ἀκριβῆς... Ἡ ἀρραβωνιαστικιά σου, Ἐστελλάς».

Ὁ Γουσταῦς Ε' σούφρωσε τὰ φρύδια του, γύρισε καὶ ξαναγύρισε τὸ γραμματάκι στὰ δάχτυλά του καὶ ἔπειτα κῦτταξε πάλι τὸν φάκελλο. Εἶχε πολὺ καθαρὰ τὴν διέθυνση «Πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα Γουσταῖον Ε'».

Ἐν τοῖτοις, ἐξετάζοντας προσεκτικότερα τὸν φάκελλο ὁ βασιλεὺς παρατήρησε ὅτι οἱ σφραγίδες τοῦ ταχυδρομίου πού εἶχαν μῆλ' ἐπάνω στὰ γραμματόσημα, εἶχαν μονιζοῦρῶσει ἓνα μέρος τῆς διευθύνσεως...

Μὰ μιά προσπάθεια ἀκόμη, ὁ βασιλεὺς διάβασε: «ἀριθ. 287. Σβέγγεν». Καὶ τὸ αἰνίγμα, δὲν ἀγνόησε νὰ λυθῇ. Πραγματικὰ μιά σύντομη ἐρευνα ἀπέδειξε ὅτι τὸ «Ἀρ. 287» ἦταν τὰ στοιχεῖα ἐνὸς ναύτου τοῦ θωρηκτοῦ «Α. Μ. Βασιλέως Γουσταῦς Ε'».

Ὁ βασιλεὺς χαμογέλασε καὶ μὴ θέλοντας νὰ κλάψουν ὁμορφα σουηδικὰ ματάκια διέταξε νὰ σταλῇ ἡμέσως ἓνα ραδιοτηλεγράφημα στὸν κυβερνήτη τοῦ πολεμικοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο τοῦ ἐζήτητο κατ' ἐντολὴ τοῦ βασιλέως, νὰ δώσῃ τὴν ἐρχομένη Δευτέρα ἄδειαν ἔξοδου στὸν ναῦτη, ὑπ' ἀριθ. μητρώου 287.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Νανούρισμα

...Ἀργὰ πᾶνε στὸν κάμπο νὰ πλαγιάσουνε

Στὴ χλόη τ' ἀρνάκια δολόλευκα σὰν χιόνι

Ὁ λύκος μέσ' στὰ μαῦρα δάση ἐμύγκρισε,

Καιρὸς νὰ κοιμηθοῦνε...

Σουρουπώνει!

...Ἐνα χλωμὸ τριαντάφυλλο ἀναστένει,

Τὸ ἀγκάλιασαν, σὰ μιά μανούλα, οἱ κλώνοι...

Ἐσπάραξαν γλυκὰ τὰ φυλλαράκια του,

Καιρὸς νὰ ξεψυχήσῃ...

Σουρουπώνει!

... Αποσταμένος ὁ ἥλιος πέρα σέρνεται, Στὸ θελοῦμένο τῆς νυχτὶς σεντόνι. Ἐρωτικά οἱ ἄφροι τὸ ἔραχον φίλησαν. Καιρὸς του νὰ πεθάνῃ...

Σουρουπώνει!

Καὶ τώρα πού ὅλα γέρνουν καὶ πεθαίνουνε

μέσ' στὶς καρδιές μας, τί ζητᾶνε οἱ πόνοι;

Ἡ χλόη, τὸ φῶς, τὸ κῦμα νανουρίζονται,

Καιρὸς νὰ κοιμηθοῦνε...

Σουρουπώνει!

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Ἀνέκδοτα

ΠΗΓΑΙΝΕ ΝΑ ΜΑΘΗ ΚΟΛΥΜΠΗ

Μιά μέρα, ὁ Λουδοβίκος 14ος μιλοῦσε σὲ κύκλο αὐλικῶν γιὰ τὴν βασιλικὴ ἐξουσία, ὅτι προέρχεται ἀπ' τὸν Θεό, ὅτι εἶναι ἀπόλυτος κτλ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς παρισταμένους ἐκεῖ, ὁ κόμης ντὲ Γκίς, ὑπέβαλε τότε μὲ ὅλη τὴν ἀπαιτουμένη εὐλάβεια τὶς παρατηρήσεις του ἐπὶ τὸν βασιλικὸν ἀντιλήψεων.

Ὁ Λουδοβίκος ζάρωσε τὰ φρύδια του: —Σὰς ἐπανάλαβάνω, εἶπε ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔχει τὴν ἐξουσία του ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ καὶ νεῖς ὑπὸ τοῦ δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ τὴν θίξῃ.

Ἄν δὲ τώρα σὰς διέτασσα νὰ πέσετε πρὸς γὰριν μου στὸ νερό, ἀφείλετε νὰ ὑπακούσετε ἀσυνήθει.

Ὁ κόμης ἐπάνω σ' αὐτὸ ἐχαιρέτησε μὲ μιά βαθεῖα ὑπόκλιση, ἔκανε μεταβολὴ καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν θύρα.

—Ποῦ πάτε, κόμη, τὸν ρώτησε ὁ βασιλεὺς.

—Πηγαῖνω Μεγαλειότητε, νὰ μάθω νὰ κολυμπῶ!

■ ■

ΠΩΣ ΘΘΕΛΕ ΝΑ ΚΟΥΡΕΥΘΩ

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, πατήρ, μπαίνει μιά μέρα σ' ἓνα κουρείο γιὰ νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του.

—Πῶς θέλετε νὰ σὰς κουρέψω, κύριε; τὸν ρωτᾷ ὁ κουρέυς.

—Χωρὶς νὰ πῆς λέξη! τοῦ ἀπαντᾷ ὁ συγγραφεὺς τῶν «Τριῶν Σωματοφυλάκων».

■ ■

ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΠΟΥΡΟ

Σ' ἓνα ταξίδι του στὴν Νορμανδία, ὁ Λουδοβίκος - Φίλιππος σταμάτησε σὲ μιά μικρὴ πόλη τοῦ Καλβαδὰ γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ. Ὁ δημαρχος φυσικὰ τσακίστηκε νὰ τὸν περαιοῖ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ φάγῃ στὸ σπίτι του. Ὁ βασιλεὺς δέχθηκε.

Στὸ τέλος τοῦ γεύματος, ὁ βασιλεὺς πρόσφερε ἓνα ἀπὸ τὰ ποῦρα πού κάπνιζε ὁ ἴδιος στὸν δημάρχον.

Κατακόκκινος αὐτὸς ἀπὸ ὑπερηφάνεια, ἠγχαρίστηκε τὸν βασιλέα προσθέτοντας:

—Τὸ ποῦρο αὐτὸ θὰ τὸ καπνίσω, Μεγαλειότητε... σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ!

■ ■

ΤΑΧΕ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟ ΤΟΥ

Ὁ Λουδοβίκος 15ος δεχόμενος μιά μέρα τὸν ποιητὴ Κρεμπιγιόν, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ κοιταχτοῦ τὴν ἀνθρωπότητά του:

—Σὰς συγχαίρω, Κρεμπιγιόν, διατηρεῖ-θε πολὺ καλὰ παρὰ τὰ ὀνδόντα πού ἔχετε...

—Δὲν τᾶχω ἐγὼ, τᾶχει μόνον τὸ βαπτιστικὸ μου...

■ ■

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ

Μιά κυρία τῆς ἀριστοκρατίας, ἐπὶ Βασιλέως Ἡλίου, ἔστειλε τὸν ὑπρέτη τῆς νὰ τῆς φέρῃ ἓνα ἐλαιοχρωματιστὴ γιὰ νὰ τῆς βάψῃ τὰ πατώματα τοῦ σπιτιοῦ τῆς. Ὁ ὑπρέτης τῆς, πού ἦταν λιγὰκι ἀφελῆς, πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γνῶστοτάτου τότε ζωγράφου Ἰωάννου Ριγῶ. Ἐκπληκτος ὁ ζωγράφος στὴν ἀρχὴ, δὲν ἄρρηξε νὰ καταλάβῃ τὸ λάθος. Χαμογέλασε ὅμως καὶ εἶπε τοῦ ὑπρέτη ὅτι θὰ πῆγαινε νὰ βάψῃ τὰ παρτέτια τῆς κυρίας του.

Μετὰ κάμποση ὥρα, ἐκπληκτὴ ἡ κυρία ἔβλεπε μπροστά τῆς ἓναν νέο ὄρατο καὶ πολυτελὲς ντυμένο.

Οἱ ἐξηγήσεις δὲν ἄρρησαν νὰ δοθοῦν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν οἱ δύο... παρεξηγημένοι καὶ ἀλληλοσπαχθῶν καὶ νὰ παντρευθοῦν.

Ἡ ἀχλαδιά

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΕΡΑΡ

Ἀριστείδης, φώναζε χαρούμενῇ, ἓνα φύλλο στὴν ἀχλαδιά!

Ὁταν ὁ Ἀριστείδης Ρομπισὸν κάρφωσε τὸ τελευταῖο καρφὶ τοῦ στὴν τελευταία σανίδα τῆς παρέργκας του, ἀναστένανε ἀπὸ χαρὰ.

—Ἐπὶ τέλους! φώναξε στὴν Ἄντουανέττα, τὸ ἔτερον ἡμισὺ τοῦ, ἐπὶ τέλους, εἴμαστε σπιτονοικοκυραῖοι! κι' ἐμεῖς!

Αὐτὴ ἦταν ἡ εὐχάριστη ἀλήθεια. Ἀντὶο νοίκια στὸ τέλος τοῦ μηνός! Τὸ ἀντρώγυνο Ρομπισὸν τὰ εἶχε ὑπερνικήσει ὅλα αὐτὰ. Δὲν θὰ εἶχε τώρα νὰ ἀντιμετωπίσῃ τίς φασιστικές αὐξήσεις τοῦ σπιτονοικοκυρίου καὶ τὰ μούτρα τῆς θυρωροῦ δταν δὲν τῆς ἔκαναν καλοὺς μπουναμάδες!

Ἐπωφελοῦμενοι τῆς πρώτης εὐκαιρίας πού τοὺς παρουσιάστηκε, οἱ Ρομπισὸν εἶχαν ἀποφασίσει νὰ χτίσουν στὰ προάστεια. Ἀγόρασαν σὲ τιμὴ εὐκαιρίας ἓνα οἰκοπεδᾶκι, δὲν χρειάζονταν ὅμως καὶ μεγαλειότερο ἓνας τίμιος βιοπαλαίστης πού ὅλη τὴν βδομάδα περνοῦσε τὸν καιρὸ του στὸ γραφεῖο καὶ τὴν Κυριακὴ λαχταροῦσε λίγη «τεμπελιά» στὴν κοινοτικὴ πολυθρόνα του;

Καὶ τώρα τὸ οἰκοπεδᾶκι τοὺς εἶχε στολιστῇ μ' ἓνα φορητὸ σπιτάκι μεγέθους κουτιοῦ κούκλας, πού ὁ πρῶτος δυνατὸς ἀνεμὸς θὰ μποροῦσε νὰ σαρώσῃ!

Ἀφοῦ τέλειωσε μιά τὸ σπῆτι, ὁ κ. Ρομπισὸν πέρασε στὸν κῆπο.

Ἦστερα ἀπὸ πολλὰς νύχτες ἀθηνίας δπου περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλό του χίλια σχέδια λαχανικῶν, ἓνα πρῶτὸ ἀποφάσισε ὁλοσδιόλου.

Ἀντὶ νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὰ καρόττα, τὰ σέσκουλα καὶ τίς πατάτες—πού ἦ-θελαν διαρκῶς φροντίδες καὶ δὲν ἦσαν καθόλου τοῦ γούστου του, γιατί δὲν χώνευε λαχανικὰ—σκέφτηκε κάτι πολὺ πιδ εὐχάριστο.

Ἐνα Σάββατο ἀπόγευμα, κατέβηκε ἀπ' τὸ τραῖν μὲ μεγάλη μυστικότητα. Κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὴν μασχάλῃ του ἓνα λεπτὸ, μακρουλὸ δέμα.

—Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε ἡ Ἄντουανέττα μὲ τὰ μάτια γοργλωμένα ἀπὸ ἐμφυτὴ γυναικεία περιέργεια καὶ ὑποψία.

—Αὐτό, κυρά μου, τῆς εἶπε θριαμβευτικά ὁ Ρομπισὸν, εἶναι μιά ἀχλαδιά!

—Καὶ τί ἀχλαδιά! Πρόσεξε τὴν! Φυντανάκι! Καὶ γερή! Βλέπεις αὐτὲς τίς διακλαδώσεις;

Κρατοῦσε ἓνα λεπτὸ μακρουλὸ δέμα,

—Τίς βλέπω...

—Εἶναι τὰ κλαδιά τῆς. Κι' αὐτὲς τίς ἄλλες διακλαδώσεις.

—Στὴν ἄλλη ἀκρῃ;

—Εἶναι οἱ ρίζες τῆς...

—Ὅποτε ἔρεῖς ἀπὸ δέντρα; φώναξε μὲ συγκίνηση τὸ ἄξιο ταῖρι του.

—Ἄν ξέρω! καμάρωσε ὁ Ρομπισὸν. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ὁ ἔμπορος μοῦ τὰ ἐξήγησε ὅλα. Γιὰ νὰ τὴν φυτέψουμε, δὲν ἔχομε παρὰ νὰ σκάψουμε μιά τρύπα μέσα στὴν γῆ, νὰ χῶσουμε μέσα τὴν ἀχλαδιά καὶ νὰ φράξουμε τὴν τρύπα. Καὶ περιμένουμε τὰ ἀγλάδια.

Τὸ πρῶτὸ τῆς Κυριακῆς καταναλώθηκε ἔξ' ὁλοκλήρου στὸ φύτευμα τῆς ἀχλαδιάς πού ἐγίνε ἐν μεγάλῃ ἐπισημότητι, στὸν στενότερον ὅμως οἰκογενειακὸ κύκλο. Ὁ Κύριος, ἡ Κυρία κι' ὁ Μπιμπι—ὁ σκύλος τοὺς—ἦσαν εἰς ὑγείαν τοῦ νεοφυτεῦτο δέντρου καὶ πῆγαν νὰ γευματίσουν.

Πέρασαν μέρες σὲ διαρκὴ ἀναμονή. Τὴν ἀνοιχτὴ ἤρθαν τὰ φύλλα καὶ πρᾶσινε ὅλη ἡ φύση. Μόνο ἡ ἀχλαδιά τοῦ Ρομπισὸν ἄπλωνε τὰ κλαδάκια τῆς

Ἡ ἀχλαδιά δὲν ἐννοοῖσε νὰ ὑποταχθῇ στοὺς νόμους τῆς φύσεως.

πού ἦσαν γκριζὰ καὶ παρθένα ἀπὸ κά-θε βλάστηση.

—Ἰσως νὰ εἶναι μαραμμένη ἡ ἀχλαδιά! σκεπτόταν ὁ κ. Ρομπισὸν, ἐμπρε-σασμένος ἀπὸ ἓνα τραγούδι πού εἶχε ἀκούσει στὸ ραδιόφωνο:

«Μαραμμένα τ' ἀχλάδια, τὰ μῆλα, δίχως μᾶσσα ὁ κῆπος καμιά... Γύρω ὁλοῦθε ἀπλόγη ξεραῖλα, κι' ἡ καρδιά μου εἶναι τόση ἐρημιά...».

Ἦστερα ἀπ' τὰ φύλλα, ἤρθαν τὰ βλασταράκια πού ἀνθῆσαν σιγά-σιγά. Μόνη ἡ ἀχλαδιά τοῦ κ. Ρομπισὸν δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποταχθῇ στοὺς νόμους τῆς φύσεως.

Ὅσο γιὰ τὸν ἴδιο τὸν κ. Ρομπισὸν, πῆγαινε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό του. Θάλεγε κανεὶς πὼς τὴν σφοδρὰ τοῦ δέντρου τὴν ἐνοιῶθε ὁ κύριός του. Ἐυ-πνώντας τὸ πρῶτ, ὁ ἄξιος κ. Ρομπισὸν μὲ βλέμμα γεμάτο ἀγωνία καὶ μιά σταλιά ἐλπίδα, κῦτταξε τὸ δέντρο. Ἡ κοιλιά τοῦ δυστυχοῦς κ. Ρομπισὸν, πού ἄλλοτε εἶχε διαστάσεις μεγάλης υπάλ-λας γιὰ γουστέρ-πόλο, τώρα ὁλοένα κι' ἐμπαινε μέσα ζάρωνε. Τὸ ἴδιο συ-νέβαινε μὲ τὸ τέως τριδίπλο προγοῦλι τοῦ πού κρεμόταν σὰν λειρὶ κόκκορα.

Μιά μέρα, ὁ διανομεὺς ἔφερε ἓνα

γράμμα. Ὁ Ρομπισὸν ἀναστένανε βα-θεῖα μόλις τὸ διάβασε:

—Ἀντουανέττα, μὰς ἔρχονται οἱ Ντυράν! Εἶναι φοβεροί! Θάρθουν νὰ μὰς ἐπισκεφθοῦν τὴν Κυριακὴ... Θὰ δοῦν τὰ χάλια τῆς ἀχλαδιάς... Θὰ ρε-ζιλευτοῦμε!

Κι' ὅλη νύχτα, ὁ δυστυχισμένος εἶχε 39 πυρετοί!

Τὴν ἐπομένη, ἡ κ. Ρομπισὸν πού εἶ-χε ζυπνήσει ἀπὸ νωρὶς ἔτρεξε στὸ προ-σκέφαλό τοῦ συζύγου τῆς γεμάτη χα-ρά:

—Ἀριστείδη! φώναξε. Ἐπὶ τέλους! Ἐνα φύλλο! Ὁ Ἀριστείδης τινάχτη-κε ὀρθιος.

—Τὸ εἶδες;

—Μὲ τὰ μάτια μου!

Θαῦμα! Τὴν ἐπομένη ἦσαν δέκα φύλλα. Τὴν μεθεπομένη ἑκατό. Τὴν Πα-ρασκευή, φάνηκε τὸ πρῶτο ἀχλάδι. Τὸ Σάββατο, τὸ ἀχλάδι εἶχε δεκαπλασια-σθῇ. Τέλος, τὴν Κυριακὴ τὸ δέντρο λυ-γιζε ἀπ' τὸ βάρος τῶν ἀχλαδιῶν! Ὁ κ. Ρομπισὸν ἦταν τρελλὸς ἀπ' τὴν χα-ρά του!

■ ■

Κι' οἱ Ντυράν εἶχαν τὴν ἴδια παρὰ-γκα στὰ προάστεια, μὲ τοὺς Ρομπισὸν, τὴν ἴδια ἀχλαδιά ἀπ' τὸν ἴδιο προμη-θευτὴ, μάλιστα. Κακοὶ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν, πάρα πολὺ φοβερὰ ζηλιάρηδες ὅ-μως!

Ὅταν εἶδαν τὸ θαυματουργὸ δέντρο τοῦ κ. Ρομπισὸν, τὸ καταβρόγθισαν μὲ τὸ βλέμμα! Ἡ χαρὰ τοῦ κ. Ρομπισὸν ἦταν ἀπεργυραπτή.

—Τυχερὸς εἶσαι! εἶπε μούτρωμένος ὁ Ντυράν. Τὸ δικό μου δὲν ἔβαλε τί-ποτα!

Οἱ Ντυράν ἔφαγαν ἀνδράχτα, τσα-κώθηκαν γιὰ φύλλου πήδημα κι' ἔφυ-γαν νωρὶς.

—Τώρα πού ἔφυγαν εἶπε ἡ Ἄντουα-νέττα, μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ὅλην τὴν ἀ-λήθεια.

—Ποῖαν ἀλήθεια;

</

Η Κινησοθεραπεία

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Πρίν από τον πόλεμο, όταν κανείς έφτανε στα 40—50 χρόνια του, έθεωρείτο πιά γέρος από αισθητικής, τουλάχιστον απόψεως. Τό πρόσωπό του ξάρωνε, τα κρέατά του κρεμούσαν: πλάσαρες και άτονες μάξες, οι ώμοι του κυρτώνονταν και γενικά, έδινε την εικόνα της παρακμής.

Ο πόλεμος, μέσα στις τόσες άναστατώσεις που επέφερε, κατήργησε και το όριο ηλικίας. Γεννά κανείς τώρα... όποτε θελήση. Τα Ίνστιτούτα Καλλονής, όπως τα ξέρουμε σήμερα έφεύρεσε καθαρώς μεταπολεμική, αναλαμβάνουν να μεταμορφώσουν και το πιο κακοκαίωμένο μούτρο σε μορφή αγέλλου, και να δώσουν νεανικότητα σε κορμιά που προ πολλού έχουν αποχαιρετίσει και την τρίτη νεότητά. Τα μέσα είναι γνωστά: μασάζ άγριο, άνηλεές, μπάνια μέσα σε διάφορα καλλυντικά φάρμακα, ενέσεις παραφίνης, χειρουργικές επέμβασεις, αλλαγή του δέρματος κτλ. κτλ. "Αν προστεθούν τώρα στα μέσα αυτά και οι μεταμοσχεύσεις αδένων, έχετε την εικόνα του ανθρώπου και προ πάντων... της άνω όπου που δεν έννοει να γεράσει και όταν άκόμη έχει φθάσει στα εξήντα.

□ □

Και έν τούτοις, όλος αυτός ο τεχνητός παράδεισος της νεότητος δεν είναι παρά μία έπίφρασις. "Αν έξαίρεση κανείς την μεταμόσχευση, που είναι κάτι τό θετικώτερο και τό πιο ούσιαστικό, όλα τα άλλα μέσα είναι ένα θερινίκι που ή πρώτη βροχή μπορεί να τό πάρη για να φανή από κάτω ή πραγματική κατάσταση. Πραγματικά, τα Ίνστιτούτα Καλλονής είναι καλά έφρόσον δεν παύει κανείς να τα επισκέπτεται άνελλιπώς. "Η παραμικρή παραμέληση της θεραπείας ρίχνει άμέσως τον άνθρωπο χρόνια πίσω. Παθαίνει δηλ. ότι έπαθε ο γνωστός Άγγλος συγγραφέας Όσκαρ Ουάιλντ, ο όποιος υπεβάλετο σε μασάζ και σε διάφορα άλλα μαρτύρια για να διατηρήση τό όγκωδες άλλωστε σώμα του σε μία λογική γραμμή, και ο όποιος όταν κάποτε θήκε από την φυλακή, όπου ελκελεισθή για κάποια σκανδαλώδη υπόθεση, ήταν άγνωριστος, όχι από την κακοπέραση, αλλά από την έλλειψη κάθε περιποίησης του σώματος του.

□ □

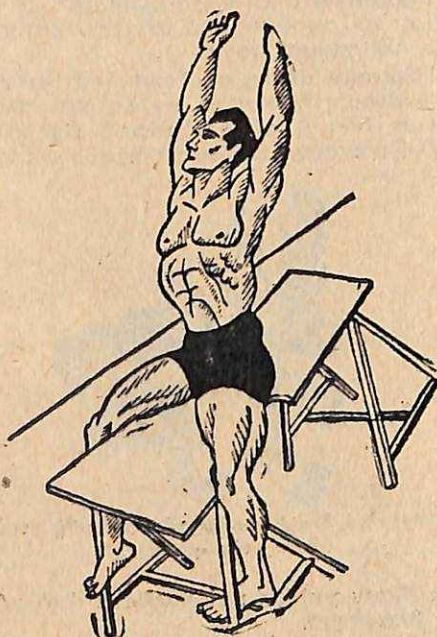
Συνοψίζοντας τα πράγματα, έξηγοίμε ότι οι περιπτώσεις των Ίνστιτούτων άφορούν μόνο την έπιφάνεια, ένθ έσωτερικώς ο οργανισμός εξακολουθεί να γεράει και όταν κανείς ύστερ' από μία δεκαετή «θεραπεία» σταματήσει, θα ίδη μετά λίγον καιρό τον έαυτό του ξαφνικά γερασμένο κατά δέκα έτη.

Εναντίον του συστήματος αυτού του τεχνητού ξανανέωματος, έκστρατεύει ο γιατρός δωρ Καρρέλ σ' ένα τελευταίο δόβλίο του: «Τό άγνωστον: ο άνθρωπος».

«Ως γνωστόν, γράφει ο δωρ Καρρέλ στο δόβλίο του, κάθε μυϊκό συγκρότημα μπορεί να άναπτυχθή με ειδικές άσκήσεις. "Αν θελήση κανείς να ένισχύση, όχι μόνον τούς μύς, αλλά και τα όργανα που τούς τροφοδοτούν: καρδιά, πνεύμονες, ήπαρ, νεφρά, κλπ. πρέπει να κάνει τις κατάλληλες έκείνες κινήσεις, που χωρίς φάρμακα και χωρίς άλλη

θεραπεία, αποδίδουν την ύγεια και την όμορφιά στον άνθρωπο».

Ο δωρ επανέρχεται στα φυσικά μέσα και μάς λέγει ότι τό ξανάνεωμα, όπωσδήποτε, είναι ζήτημα ένισχύσεως του οργανισμού. Όταν ένας μύς του μπράτσου π. χ. έχασε την έλαστικότητα του, έγινε πλάδαρός, μόνον με τό μέσο που τον είχε άρχικώς κάνει σφιχτό και έλαστικό, μπορεί να ξαναγίνη τέλειος. Και τό μέσον αυτό, τό με γάλο μέσο άλλα και τό τόσο απλό, όσο και τό αγνό του Κολόμβου, είναι ή κίνηση. Έπάνω στην άπλη αυτή λέξη ο δωρ Καρρέλ βασίζει όλόκληρο σύστημα θεραπευτικό και τονωτικό: Την κινησοθεραπεία που την εφαρμόζουν τώρα με καταπληκτικά άποτελέσματα ο δωρ Πανσενά,

Ο θαυματουργό τραπέζι του δόκτορος Πανσενά.

βοηθούμενος από τούς δώρα Ρουσό, Ζιράρ, και Σκαρτόνι.

Ο δωρ Πανσενά, διευθύνει, υπό την επίβλεψη του περιφήμου καθηγητού Άμπραμί, τό Ίνστιτούτον Κινησοθεραπείας του νοσοκομείου Μπρουσάι. Με πόση επιτυχία θα κρίνετε μόνοι σας.

□ □

Εκείνο που κάνει εύθης έξ άρχής έντύπωση του επισκέπτη του «Ίνστιτούτου» του δώρα Πανσενά είναι ή άπλότης, ή καλλιτερά, ή γυμνότης του. Κανένα από τα διάφορα και μυστηριώδη έκείνα μηχανήματα που συναντά κανείς στις αίθουσες των συνηθισμένων Ίνστιτούτων καλλονής. Ούτε ήλεκτροκίνητοι μασέοι, ούτε χειρουργικές τράπεζες, ούτε... ήλεκτρικές πολυθρόνες όπου έκτελούνται διττός τα θύματα, ούτε τίποτε. "Η αίθουσα του δώρα Πανσενά δεν έχει τίποτε άλλο από τρία τραπέζια, που στενεύουν στην μέση τόσο, ώστε να μπορεί να κάθεται κανείς επάνω σ' αυτά, να καθάλλικη όπως σ' ένα άλογο. Ο υπό θε-

ραπείαν, καθάλλω τό τραπέζι αυτό, πιάνεται με τα πόδια στα μπροστινά πόδια του και άρχίζει τις άσκήσεις, που είναι κινήσεις από τα έμπρός στα πίσω, από τα πίσω στα έμπρός, από τα δεξιά στα άριστερά κι' από τα άριστερά στα δεξιά.

Οι κινήσεις αυτές πρέπει να γίνονται χωρίς να κουνιέται τό τραπέζι.

Ποιά είναι τώρα ή σημασία τους και τα άποτελέσματά τους; Όσοι υπεβλήθησαν στην θεραπεία αυτή φωνάζουν άνεπιφύλακτως: καταπληκτικά. Με την γυμναστική αυτή κάνουν κανείς όλες τις κινήσεις που κάνουν όταν τρέχει επί άνωμαίου εδάφους, όταν άνεβαίνει στο βουνό, όταν κολληβά, όταν παλαίει, όταν κόβει ξύλα κτλ. Είναι δηλ. μία συνθετική γυμναστική, θα μπορούσε να πη κανείς.

Ως προς τα άποτελέσματα, ο επισκέπτης του Ίνστιτούτου Πανσενά, τό έχει πρόχειρα, μπροστά του. Ίδου π. χ. ο πενηντάρης αυτός κύριος, που έχει καθάλλησει τό έα από τα τρία τραπέζια. "Αν τον βλέπατε πριν λίγο άκόμη καιρό θα τον λυπόσαστε. Άρθρικός προχωρημένος, δεν μπορούσε να κινήση τα κάτω άκρα του. Και όμως τώρα κάνει περίφημα τις «κινήσεις» του. Ο άλλος έκει έινε ένας έμπορος, που τρώγει πολύ και δεν περπατεί σχεδόν διόλου. "Αν τον βλέπατε πριν έξ μήνες, δεν θα τον γνωρίζατε σήμερα. Κοιλίες κρεμασμένες σαν σακκούλια γεμάτα γιαούρτι, σάρκες πλάδαρες, μάγουλα και προγούλια κρεμασμένα διπλά και τριδίπλα. Τώρα έχει χάσει δέκα κιλά και έχει άποκτήσει μία γράμμη που θα την ήλπιε και ο πιο φανατικός θαμών των Ίνστιτούτων καλλονής. Και χωρίς καμιά δίαιτα άπισχναντική, χωρίς κανένα φάρμακο.

Τρίτη, περίπτωση: ένας δρομέας που κατόρθωσε χάρις στην κινησοθεραπεία να ξανάβρη σε δύο μήνες τόσο την φόρμα του, ώστε να κερδίση τρία πέμπτα του δευτερολέπτου, πράγμα που τον έβγαλε νικητή σ' ένα δρόμο έκαστό μέτρον.

Ίδου τώρα και ή καταπληκτικώτερη περίπτωση: ένα κορίτσι 15 έτών, χάρμα πλαστικότητας και όμορφιάς σήμερα, ώδηγείτο προ καιρού μέσα σε κορσέδες και σε πλαστρόνια, από την μητέρα του στόν δωρ Πανσενά. Τό στήθος του ήταν πεταγμένο προς τα έξω και ο ένας ό όμος του ύψηλότερος από τό άλλο. Ο θαυματοποιός γιατρός έλεπε της μητέρας του να πετάξη άμέσως κορσέδες και δεσίματα να τού φορέση ένα μαγιό και να τό καθήση στο τραπέζι του. "Η θεραπεία άρχισε και τα άποτελέσματά της κατέπληξαν όλους όσοι ήξεραν τί ήταν πρώτα τό σημερινό χαριτωμένο πλασματάκι.

□ □

Τώρα ο δωρ Πανσενά προσπαθεί να επέβλη τό σύστημα του στην συνείδηση των προληπτικών και συντηρητικών, που με δυσπιστία προσδίδουν σ' αυτό, και τό σπουδιώτερο—να τό απαλλάξη από τον καταστρεπτικό, όπως λέγει για την ανθρώπινη ύγεια, συναγωνισμό, των διαφόρων Ίνστιτούτων Καλλονής, που κάνουν κατ' αυτόν, τό ίδιο κακό στην επιστήμη, όπως άλλοτε οι μπαμπέρηδες και οι πλανόδιοι «όδοντογιατροί» στους έπιστήμονες όδοντοϊατρούς... και τούς πελάτες των φυσικά.

Ο κόκκινος τυμπανιστής

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΝ ΖΟΖΕΦ ΡΕΝΩ

Εδώ, στο Ουεσσάν, τό «ησί της φρίκης» όπως τό λένε στην Βρετανή, είμαστε στην άλλη άκρη του παληού κόσμου...

Απότομα, ο Στεφάν, ο γέρο ναυτικός, σώπασε. Σκυμμένος άπάνω στην φαλέξα όπου μούγκριζαν τα κύματα, άφουγκραζόταν!... Κοντά μας, ο σορόκος σφύριζε άνάμεσα στους πελώριους βράχους του Ουεσσάν που μοιάζουν με γιγαντας απολιθωθέντας άπ' τον Ποσειδώνα την στιγμή που χειρονομούσαν με φρίκη. Μακριά, άπαντούσαν οι σειρήνες των φορηγών.

Ήταν φανερό πως ο Στεφάν άφουγκραζόταν μέσα σ' αυτή την φασαρία κάποιον ιδιαίτερο θόρυβο. Πίσω άπ' τον γέρο, ή Ζανίκ κι' ή Σέζα άφουγκραζόνταν, συνωφρυωμένες, με τα μαλλιά τους που άνέμιζαν έλεύθερα. "Η άναπνοή τους έκανε ν' άνεβοκατεβαίνει ρυθμικά τό μαύρο φόρεμά τους.

Αποτελούσαμε αντίθεση μ' αυτές, έμεις, ένας παριζιάνικος όμιλος: ο ζωγράφος Μωρίς Βωπλέρ, ή Ζενεβιέβ, ή γυναίκα του, ή Λία τό μοντέλο του κι' έγώ που κατοικούσαμε στο Ουεσσάν, ένα γρανίτιο χαμηλοτάβανο σπιτάκι που ο Στεφάν, συνταξιούχος λωστρόμος, μάς είχε νοικιάσει. Μας κυρίευε ή άνησυχία. "Η Λία έφιδε τό χέρι του Βωπλέρ από ειλικρινή φόβο ή για να νευριάση παραπάνω ή σύζυγος που έκανε πως δεν άντελήφθη τίποτα. Καθυσμένη Ζενεβιέβ!

Μέσα στην φασαρία της τρικυμίας, ξεχώρισα ένα παίξιμο ταμπούρλου που διακοπτόταν κάπου - κάπου για να συνεχιστή άμέσως.

Ο Στεφάν άνασηκώθηκε γελώντας:

—Δέν είναι έκείνος, κυρίες και κύριοι, έλεπε. Είναι δυό παλληκαράκια που ήρθαν άπ' τη Μολέν για τό αύριανό προσκύημα. Διασκεδάζουν μ' ένα ταμπούρλο...

Η Ζανίκ κι' Σέζα χαμογέλασαν.

—Εκείνος;... Για ποιόν μιλάτε; ρώτησε ή Ζενεβιέβ.

Ο Στεφάν δίστασε ένθ οι δυό κοπέλλες του Ουεσσάν που σοβάρεψαν ξαφνικά, χαμήλωναν τα μάτια. Τέλος ο γέρο ναυτικός έλεπε:

—Επί Μεγάλο Ναπολέοντος, ένα δικό μας παλληκάρι, ο Μινιού κατατάχθηκε. "Εγινε τυμπανιστής της Φρουράς κι' έπαίξε έμβατήρια σε όλες τις έφοδους. Τέλος, έπέστρεψε με τον τιμητικό σταυρό άπάνω στην κόκκινη στολή του και με καλή σύνταξη. Μπάρκαρε στην Βρέστη, ο γάλλος καπετάνιος όμως δεν ήξερε καλά την παραλία και ρίχτηκε άπάνω στις ύφάλους. Κανείς δεν σώθηκε.

—Ο τυμπανιστής τι άπένινε;

—Ακούν κάπου - κάπου έκείνον... Μιά ή δυό φορές τον χρόνο, όταν πρόκειται να χαλάση ο καιρός, ο Μινιού χτυπά προσκλητήριο φωνάζοντας με πένθιμη φωνή: «Αράξτε!...» Βλέπου, δέ την κόκκινη σιλουέττα του να χοροπηδα από βράχο σε βράχο. Τό ταμπούρλο τού έφερνε γρουσουζιά!... Μεταξύ έκείνων που δεν άκούν μαζί, πάντα κάποιος πεθαίνει την έπομένη...

—Αν τον δη κανείς, είναι πιο σίγουρος πως ο θάνατος έρχεται προς αυτόν... έλεπε ή Σέζα.

—Υπάρχουν παραδείγματα, άποδείξεις... Ένα σωρό!... πρόσθεσε ή Ζανίκ.

Ο Βωπλέρ ή Λία, ή Ζενεβιέβ κι' έγώ ήμασταν σκεπτικοί. Στην Βρεττανή, διαρκώς γίνεται λόγος για κάτι τό υπερφυσικό.

—Ίσως να είχα άδικο, συνέχισε ο Στεφάν, που σάς προειδοποίησα...

Κι' ο γέρο λωστρόμος έφυγε.

Βράδυαζε. Ο φάρος του Κρήτς άναψε.

—Είναι άργά, άς γυρίσουμε πίσω!... έλεπε απότομα ο ζωγράφος.

Τά λόγια του Στεφάν είχαν κάνει έντύπωση.

Η Ζενεβιέβ προχωροδσε μπροστά, χωρίς να στραφή. "Η Λία στηριζόταν στόν Βωπλέρ. "Εγώ ακολουθούσα.

Η Σέζα είχε γίνει άφαιτη. Καθώς σκοτείνιαζε, ή Ζανίκ πιάστηκε τό μπράτσο μου:

—Εδώ, Μωρίς... κοντά μου! έλεπε ή Λία.

—Πιστεύετε σ' αυτό τό φάντασμα, Ζανίκ;

—Στόν κόκκινο τυμπανιστή;... Φυσικά!

—Γιατί;...

—Έχομε ένα σωρό παραδείγματα. Ο θρύλος του έπαλήθεψε και τώρα κι' άλλοτε...

—Καληνύχτα, Ζανίκ!

Δείχνοντάς μου την Ζενεβιέβ και την Λία που προχωρούσαν μπροστά μας με ρώτησε, με σιγανή φωνή γεμάτη θυμό:

—Ποιόν αγαπάτε;... Την γυναίκα του; ή έκείνην που γδύνεται για να την ζωγραφίση ολόγυμνη; Είναι όμως πολύ άπροσολημένες με τό μίσος τους για να προσέξουν έσάς... Ναι, με τό μίσος τους, θα δητέ!

Η πρωτόγονη ύπαρξη είχε νοιώσει τό δράμα που παίζότανε...

Τελειώνανε τό δείπνο μας με τά μουγκρίσματα της σειρήνας του Κρήτς, κάθε δυό λεπτά.

Ο διοικητής του μικρού πεζικού άποσπάσματος είχε έρθει να καπνίση ένα σιγαρέττο μαζί μας:

—Ο κόκκινος τυμπανιστής που άκούει κάπου - κάπου; άποκρίθηκε. Θαρρώ πως ή τυμπανοκρουσία προκαλείται άπ' την άμποινη, στην βορειοδυτική άκτή όταν ο άνεμος ρίχνει την θάλασσα μέσα στις σπηλιές. Θάλεγε κανείς πως άκούει ένα ταμπούρλο: είναι πολύ περιεργο! Κάπου - κάπου όταν αδειάζουν αυτές οι σπηλιές άπ' τη θάλασσα, ένα γουργούρισμα φαίνεται να έπαναλαμβάνη την λέξη: «Αράξτε!...» Όσο για την κόκκινη σιλουέττα, δεν ξέρω κανέναν που να την διέκρινε σ' αληθινά...

—Και τό παράδειγμα των τραγικών θανάτων που άναγγέλλοντα έσαι;...

—Συμπώσεις, καμιά φορά όμως καταπληκτικές. "Αλλωστε, μερικές γυναίκες έδω είναι τόσο προληπτικές, που τρομοκρατούνται μόλις άκούσουν αυτούς τούς θορύβους. Σάν μεθυσμένες, είναι ίκανές να ριχτούν άπάνω άπ' την φαλέξα ή να βάλουν φωτιά στο σπίτι τους...

—Ε λοιπόν! έγώ, έλεπε ή Λία με την σλαβική προφορά της, πιστεύω πως ή έμπτυση δεν παίζει κανένα ρόλο. Οι θρύλοι κρύβουν πάντα μιάν αλήθεια. Δέν είναι έτσι, Μωρίς; πρόσθεσε περνώντας τό μπράτσο της στο μπράτσο του Μωρίς.

Ασφαλώς, ή Λία ζητούσε να ένκυριόση την σύζυγο. Μιά λάμψη άστραψε στα όμορφα μάτια της Ζενεβιέβ που παροσέχτηκε, ήρεμα, πως θρύλοι μπορούν να σχηματιστούν γύρω από ένα γεγονός.

Ο άξιοματικός γέλασε:

—Ίσως να διακρίνω την

κόκκινη σιλουέττα μέσα στην δμίχλη, έπιστρέφοντας, και ν' ακούσω το ταμπύρολο του! Καθώς θα είμαι μόνος, έκατο τοίς έκατό, έμένα θα πλήξη ή γρουσουζιά.

—Οχι, πενήντα τοίς έκατό μονάχα, είπα, γιατί σ'ας συνοδεύω. Μου χρειάζεται ν' αναπνεύσω. Και μ' άρρέσει ή έρημιά που το σκοτάδι κι' δμίχλη την κάνουν πιό μυστηριώδη.

—Προσέξτε στον γυρισμό. Προχωρείτε άργά, μου συνέστησε ή Ζενεβιέβ. Μην πέσετε από κανένα βράχο!

Χωριστήκαμε με τον άξιωματικό κοντά στο Λαμπόλ κι' επέστρεψα από την άλλη πλευρά, οδηγούμενος άπ' την λάμψη του Στίφ, του δευτέρου φάρου. 'Η θάλασσα μούγκριζε. Ένα σκυλί ούρλιαζε. Σκόνταψα σ' ένα φύκι.

Συλλογίζομαι επίμονα την Ζενεβιέβ. Όταν ήμασταν παιδιά, εκείνη κι' εγώ, οί γονείς μας έμεναν στο σπίτι που έμενα κι' εγώ. Στο λύκειο, όνειρευόμουν να την παντρευτώ άργότερα. 'Ισως κι' οί οίκογένειές μας να είχαν το ίδιο σχέδιο.

Ο πατέρας της όμως, ένας υπάλληλος, πήγε στις Άποικίες όπου πέθανε. 'Η άλλη λογογραφία μας αράωσε σιγά-σιγά.

Όταν ή Ζενεβιέβ επέστρεψε στο Παρίσι με την μητέρα της, βρισκόμουν στον στρατώνα του 'Ανζού κι' οί γονείς μου κατοικούσαν στον Νότο. Λίγο άργότερα, έμαθα τυχαίως πώς είχε παντρευτή έναν ζωγράφο που έγινε ύστερα διάσημος.

Πέρασαν μερικά χρόνια. Ξαναβρεθήκαμε στην Έκθεση. Ο Μωρίς Βωπλέρ μου έγινε άμέσως συμπαθητικός γιατί άγαπούσε πολύ την Ζενεβιέβ. Ψηλός, άθλητικός, περιστοιχιζόταν από γυναικείους πειρασμούς που έκανε πώς δεν τους πρόσεχε καν. Μόνο για την τέχνη του ενδιαφερόταν και για την γυναίκα του.

Πήγαινα στο σπίτι τους από καιρό σε καιρό. Πέρασαν δυό χρόνια. Ένα πρωί, ή Ζενεβιέβ μου τηλεφώνησε πώς έπιθυμούσαν να νοικιάσουν για το καλοκαίρι ένα σπίτι ψαράδων στο Ουεσσάν, ένα σπίτι από πέτρα, παλιό, γραφικό, που ήθελε έπισκευές. 'Η Ζενεβιέβ μου πρότεινε να συγκατοικήσω μαζί τους, πληρώνοντας το μεριδιό μου. Έκπληκτος κάπως, έσπευσα να δεχτώ.

Στον σταθμό Μονπαρνάς, βρήκα μαζί τους την παράξενη κι' όμορφη Λία. «Είναι ένα μοντέλο του σύζυγου μου, μία ρωσίδα, μου είπε σιγανά ή Ζενεβιέβ. Την παίρνω με μαζί μας για να ποζάρη γυμνή στο ύπαιθρο. Όμορφη δεν είναι; Θά της κρατήσετε συντροφιά».

Τό δείπνο στο βαγκόν-ρεστωράν και ή συνομιλία έπειτα μέσα στο βαγόνι μου άποκόλυψαν πώς ο Βωπλέρ ήταν έρωτευμένος κιόλας με την Λία. Φερόταν άποτομα προς την Ζενεβιέβ. Της έδινε διαταγές. 'Η παρουσία της φαινόταν να τον έκνευριζε. 'Η Λία όμως ήθελε άπλως να πετύχη έναν καλό γάμο. Στο βλέμμα της δεν ξεχώριζε το παραμικρό αίσθημα για τον ζωγράφο. Έπιζητούσε την περιουσία του, την φίρμα του.

Άραγε ή Ζενεβιέβ να με είχε καλέσει με την έλπίδα πώς κι' εγώ θα έρωτευόμουν την Λία και θα την άποτραβούσα άπ' τον ζωγράφο, ή μέσα στην άπόγνωσή της, να είχε έπιθυμήσει κοντά της τον παιδικό της φίλο. Τι χαριτωμένη που ήταν ή Ζενεβιέβ! Καστανή, με μαύρα μάτια, κυπαρισσένιο κορμί, χείλη κατακόκκινα...

Όταν κατεβήκαμε στο Λαμπόλ, είχα

ένα κακό προαίσθημα, γιατί παρουσιάζει τραγική όψη αυτό το νησί που ύπηρε έορμητήριο πειρατών και αιμοβόρων Ιερείων του θεού το 'Ηλίου.

...Είχα φθάσει μπροστά στο γρανίτινο σπίτι και κύτταξα με έκπληξη τον Μωρίς, την Ζενεβιέβ και την Λία, να με περιμένουν με άνησυχία στην πόρτα.

—Είναι μία ώρα που έφύγατε! Φοβηθήκαμε μ'ήν σ'ας συνέβη κανένα δυστύχημα.

—'Η μ'ήν συναντήσαμε την Ζανί! Ψιθύρισε ή τσαχπιά φωνή της Λίας...

■ ■

Η ζωή μας στο Ουεσσάν συνεχίστηκε στον ίδιο δραματικό και παράξενο ρυθμό. Ο Βωπλέρ εργαζόταν με προσήλωση σε διάφορα γυμνά στο ύπαιθρο κι' ή Λία γινόταν όλοένα και πιό προκλητική. Έφθασε στο σημείο να μιλά του Μωρίς στον ένικό. Καθώς ο ζωγράφος ήταν τρελλά έρωτευμένος με την Λία αλλά και πολύ άφωτισμένος στην γυναίκα του για να την εγκαταλείψη, ή Λία ήθελε να έξωθήση την Ζενεβιέβ στα άκρα και να την κάνει να αναλάβη ή ίδια την πρωτοβουλία ενός διαζυγίου. Μο έδινε την έντύπωση ενός ώραιου λουλουδιού με χτυπητά χρώματα—που έκρυβε μέσα του δηλητήριο.

Έν τ'η μεταξύ το πρόσωπο της Ζενεβιέβ μαραινόταν όλοένα. Μαύροι κύκλοι σχηματίζονταν γύρω άπ' τα μάτια της.

Η Λία είχε κάθε μέρα πόζα, σ' ένα κολπίσκο όπου οί βράχοι έμπόδιζαν τα άδιάκριτα βλέμματα. Στην καμή τη μονοπατιού που όδηγούσε εκεί, έβαζαν την Ζανί ή την Σέζα σκοπούς. 'Η Λία γδυνόταν π'σω από έναν βράχο και πόζαρε μπροστά μας. Στις πρασινωπές ανταύγειες της θάλασσας, το κατάλευκο κορμί της φάνταζε σαν από μάρμαρο.

Έκείνο το άπόγευμα, ήταν ξάπλωμένη άπάνω σ' ένα βράχο, με το ένα πόδι μέσα στην θάλασσα που το χάιδευαν τα κυματάκια.

Μέσα στην άπόλυτη σιωπή και την ζέση, ακούγαμε, άπάνω άπ' τα κεφάλια μας, την Ζανί να τραγουδά σε βρετονική διάλεκτο. Πολύ μακριά, στην Μολέν Ισως, χτυπούσε υιά καμπάνα.

Ο Βωπλέρ ζωγράφιζε άκούραστα. Το όμορφο πρόσωπό του έτρεμε. Φαινόταν σ'α να μιλούσε σιγανά.

Κύτταξα την Ζενεβιέβ. Στεκόταν όρθια σε άποφασιστική στάση. Θά έπενέβαινε άραγε; Μιά σύζυγος όφείλει να υπερασπίζη την ευτυχία της.

Ξαφνικά, το βλέμμα της έπαψε να κυττάζη τον σύζυγό της και την Λία και καρφώθηκε, άπάνω στην έπιφάνεια της θαλάσσης όπου ένας σκοτεινός όγκος, σαν άστρο με όχτώ πλοκάμους, πολλών μέτρων φάρδος, έπλεε προς το μέρος της Λίας. Ο Βωπλέρ, π'σω άπ' το καβαλέτο του, δεν μπορούσε να το διακρίνει.

Οί όχτώ πλοκάμοι τρεμούλιαζαν άνεπαίσθητα. 'Η Ζενεβιέβ δεν κινούνταν. Είχε καταλάβει, όπως εγώ. Διάβαζα μέσα στο βλέμμα της μιαν άπατηλή έλπίδα. Ούτ' εγώ δεν κουνιόμουν άπ' την θέση μου—κι' όμως ήταν θεία ή όμορφιά του κορμιού που βρισκόταν ξάπλωμένο άπά-

νω στον βράχο...

Φωνές ξαφνικά!... Η Ζανί κατρακυλούσε το μονοπάτι μαζεύοντας μυτερές πέτρες που τις πετούσε άπάνω στον πολύποδα που, τρομαγμένος, χάθηκε μαυρίζοντας το νερό με το μελάνι του.

Ο πελώριος πολύπους, που είχε φέρε άπ' το Μεξικό το εγκόλπ-σμήμ—το ζεστό ρεύμα που διασχίζει τον 'Ατλαντικό—θά παρέσυρε την Λία, καθώς βεβαίωσε ή Ζανί, στα βάθη της θαλάσσης...

Όταν έπιστρέψαμε, ή μικρή άπό το Ουεσσάν μου είπε: «Οί δικοί σας άνθρωποι, στη Γαλλία, δεν έχουν στην καρδιά του περισσότερο οίκτο άπ' τους πολύποδες».

Τό βράδυ, άκουσα την Ζενεβιέβ να κλαίη με λυγμούς. Ο Βωπλέρ της κρυφομιλούσε και το πρόσωπό του φανέρωνε μίσος...

■ ■

Η ζωή συνεχίστηκε τραγική, παρά την φαινομενική της ήρεμιά. Το δρόμο έξελισσόταν με φοβερή ταχύτητα. Προς ποιά λύση όμως;... Δυστυχώς, την πρόβλεπα! Καύμένη μου Ζενεβιέβ!

Υστερα άπό λίγες μέρες, ένα πυρωμένο σούρουπο, πήγαμε να βρούμε δροσιό στο βόρειο άκρωτήριο του νησιού, όπου είναι κάτι μυστηριώδεις σπηλιές γεμάτες θαλάσσια στοιχεία. Ο διοικητής του άποσπάσματος μάς είχε πληροφορήσει πώς αυτές οί σπηλιές χρησίμευσαν για καταφύγιο στους λαθρεμπόρους.

Πυκνά σύννεφα μαζεύονταν, σκιάζοντας τον ήλιο. Ο νοτιάς έκανε την άτμόσφαιρα άποπνικτική. Οί γλάροι, παράζαλισμένοι, πετούσαν χαμηλά, στην έπιφάνεια της θαλάσσης. 'Η θάλασσα, που λαμποκοπούσε ακόμα κοντά στο νησί, ήταν σκοτεινή στον όρίζοντα.

Η θύελλα, που άπείχε ακόμα πολύ, μάς π'εζε φριχτά το στήθος.

Τό μονοπάτι πήγαινε γύρω άπό βράχους όμοιους με άπολιθωμένα σφουγγάρια που τότε μάς έκρυβαν την στεριά και τότε τον άκεανό. Στένεψε και μία άπόκριμη π'αγιά μάς όδήγησε ως τα μισά της φαλέζας: δεν βλέπαμε πιό παρά την θάλασσα να καθρεφτίζη τον σκοτεινισμένο ούρανό. Βρισκόμασταν άπάνω άπό ένα στενό, γρανίτινο κολπίσκο, προφυλαγμένοι άπ' τις έπιθέσεις του άκεανού, όπου, άλλοτε, τεράστια σαυροειδή, έπιζώντα άπ' τους προϊστορικούς χρόνους, ίσως να στεγάστηκαν για να γεννηθ' ή θρόλος των δρακόντων και των άγίων που τους νίκησαν.

Η θύελλα πλησίαζε. 'Ηδη, χλωμές, λάμψεις χάραζαν τον όρίζοντα. Η Λία, άφηρημένη, λαχανιασμένη, άφινε την Ζενεβιέβ κοντά στον σύζυγό της, σε μία στιγμή όμως που την κατέλαβε ό θυγος, φώναζε «Μωρίς!» κι' άπλωσε τα χέρια της...

Δεξιά μας, άνοίχτηκε μία σπηλιά, όλοσκοτεινή. Πέρασαμε το κατώφλι, με προφυλάξεις. Η σπηλιά ήταν στενόχωρη, είχε όμως βάθος. Κι' ήταν πολύ ξηρά. Έδω κι' εκεί, δεμάτια σανού σχηματίζαν άσφαλώς κουκέτες.

—'Ισως, να είναι κανένας άπό τους μυστηριώδεις δρυϊδικούς ναούς; είπα. —Ο διοικητής του άποσπάσματος μάς προειδοποίησε, άποκρίθηκε ή Ζενεβιέβ. Οί λαθρέμποροι κατέφευγαν έδω, όταν οί χωροφύλακες έρχονταν στο Ουεσσάν...

Κυττάζετε αυτό τον σανό... τίς κάσες... τά παλιά τσουβάλια!...

Όταν έπιστρέψαμε στο επικίνδυνο μονοπάτι, ο ούρανος ήταν κατάμαυρος. Κι' ή σιωπή ήταν βαρεία, καταθλιπτική.

Η τρικυμία δεν άργησε να ξεσπάση. Δεν μπορούσαμε ν' άκούμε ό ένας τι έλεγε ό άλλος. Οί βροντές του ούρανού δεν άργησαν να ξεσπάσουν. 'Η θάλασσα, ώρμησε έναντίον των βράχων.

Ο μικρός γρανίτινος όρμος ήταν άπειλητική άβυσσος. Μιά βροχή, βαρεία σαν χαλάζι, άρχισε.

Είχαμε καταφύγει βιαστικά μέσα στην σπηλιά. Η θύελλα του 'Ατλαντικού διάρκεσε πολύ. Όταν, κατά τίς όχτώ, πήρε τέλος, πυκνή δμίχλη σκέπαζε το νησί, τόσο πυκνή που τά στριγγλίσματα της σειρήνας του Κρήτς ακούγονταν με δυσκολία και δεν ή κρινόταν καθόλου ούτε ως ανταύγεια, ή λάμψη των δυό φάρων. Τό μονοπάτι χανόταν όλοκληρο μέσα στον άσπριδερό καπνό. Μόνο άπ' τον κρότο έέραμε που βρισκόταν ή θάλασσα.

—'Ας περιμένουμε μέσα στην σπηλιά να ξεμπερώσει, συμβούλεψα. Η δμίχλη δεν θά διαλυθ'η πρωτίτερα.

Άλλο τίποτα δεν μπορούσε να γίνη. Να έπιχειρήσουμε να φθάσουμε στην κορυφή της φαλέζας, θά ήταν έξαιρετικά επικίνδυνο. Ξενοχτήσαμε στην σπηλιά.

Ευτυχώς που ή ζέση, που είχε έλαττωθ'η για μία στιγμή με την θύελλα, είχε ξαναρχίσει, τόσο άποπνικτική όσο κι' ευχάριστη. Καθήσαμε κι' άρχισαμε την κουβέντα. Άπ' το άνοιγμα της σπηλιάς έρχόταν μία άμυδρή, φωσφορίζουσα λάμψη.

Η κούραση μάς νίκησε. Έτοιμαστήκαμε να ξάπλωθοιμε.

—Έδω, Μωρίς... κοντά μου! είπα ή Λία, ήσυχα, δείχνοντας ένα στρώμα άπό σανό τοποθετημένο σε άπόσταση ενός μέτρου άπ' το δικό της.

Πάσπα πώς ό ζωγράφος δεν θά άπάκουε σ' αυτή την άναιδή πρόσκληση. Η σύζυγος όμως δεν είπε λέξη κι' ό ζωγράφος ξάπλωθηκε όπου του υπέδειξε το μοντέλο...

Η Ζενεβιέβ ήταν μισογερμένη κοντά στο δικό μου στρώμα. Στην λάμψη των άστραφών, διέκρινα πώς με το πρόσωπο άνάμεσα στα χέρια της, έκλαιγε...

Μιλήσαμε. Καπνίσαμε. Για να καθυσχάση άσφαλώς την γυναίκα του, ο Βωπλέρ άναβε συχνά τον άναπτ'ηρα του που ή φλόγα που ήταν σαν κερί μέσα στο σκοτάδι της κρύτης. Τι γινόταν όμως, άναμέσα σ'αυτό τά διαστήματα; Σιγά-σιγά, σωπάσαμε.

Τότε, άκούσαμε ξαφνικά, δεξιά μας,

δχι πολύ μακριά, μι'ά τυμπανοκρουσία!

Κάπου-κάπου διακοπτόταν για να συνεχισθ'η λίγο άργότερα, χωρίς όμως ν' άκούγεται άπό άλλη θέση...

Στην άρχή, κανείς μας δεν είπε λέξη. Έίλος, άκούστηκε ή άλλαγμένη φωνή της Λίας:

—Εκείνος... εκείνος είναι!

—'Οχι—δ'ά! διαμαρτυρήθηκε ή Βωπλέρ. Ο διοικητής του άποσπάσματος μάς τό είπε: είναι τά κυματα που χτυπούν σε καμιά σπηλιά!

Τότε, μι'ά πένθιμη κρυγή, που έμοιαζε ανθρώπινη, άκούστηκε μέσα στην δμίχλη. 'Ηταν άκαθόριστη, μάς φάνηκε όμως σαν νύεγε:

«'Α... ά... ράζτε!... 'Α... ά... ράζτε!...»

Υστερα, ξανάρχισε ή βαρεία σιωπή της δμίχλης.

Προχώρησα έρποντας ως το στόμιο της σπηλιάς, γιατί είμαι νευρικός κι' ύπ'ακειμαι σε παραισθήσεις. Τίποτα δεν με τρομάζει όμως, άπόδειξη που την νύχτα μπορώ να περάσω ήσυχα ένα νεκροταφείο...

Καμιά κόκκινη σιλουέττα δεν φάνηκε μέσα στο σκοτάδι που ήταν πολύ πυκνό άπ' την δμίχλη.

Η Λία άγκομαχούσε. 'Ακουγα τά δόντια της να χτυπούν όρμητικά το ένα πάνω στ' άλλο.

Η Ζενεβιέβ είπε ήρεμα:

—Έδω, είναι στ' αλήθεια το νησί της Φρίκης...

Ο Βωπλέρ επανέλαβε πώς μόνο το θαλασσινό νερό είχε προκαλέσει αυτούς τους θορύβους, ή φωνή του όμως σαν να έτρεμε.

Η Λία άποκρίθηκε με ταραχή:

—Κάποιος άπό μάς θά πεθάνη σε λίγο. Εύχομαι να μην είσθε σεις, Μωρίς!.. να μην είσθε σεις!...

Τρέμοντας άπό φόβο, έξακολουθούσε να παίζη τον ρόλο της!

Οί τυμπανοκρουσίες δεν συνεχίστηκαν. Η σπηλιά ήταν ήχητική. Μέσα στο σκοτάδι, κάθε χειρονομία μας άκρυγόταν. Άσφαλώς, ή Ζενεβιέβ τις παραφύλαγε με μεγάλη άγωνία. Η άπειλή του ταμπούρου μάς είχε φέρε κοντά στην λύση. Αυτή ή σπηλιά που ήταν θαμμένη μέσα στην δμίχλη του Ουεσσάν, τί τραγικό ντεκόρ! Σε ποιά έπείσδδιο όμως άπάνω θά έκλεινε ή αύλατα;

Οί σειρήνες των φορτηγών που μόλις ξεχώριζαν μέσα στην δμίχλη, άκούγονταν. Την σειρήνα του Κρήτς δεν την άκούγαμε, νοιώθαμε όμως τά άνατριχιάσματα της άνάμεσα στον γρανίτη και στο

χώμα με καταπληκτική διαύγεια.

Καύμένη Ζενεβιέβ! Τόσο όμορφη και τόσο καλή! 'Η προίκα της είχε βγάλει τον Βωπλέρ άπ' την μετρίότητα. Όλα τά χρωστούσε στην γυναίκα του. Το έχε άνοίξει ένα σαλόνι που ύποστήριζε πολύ την καριέρα του σύζυγου της. Κατ'ώρα, θύμα αυτής της Σλάβας με την σαγηνευτέρα φωνή, τί θ' άπογινόταν;

Ένοιωσα πώς έχανα τις αίσθήσεις μου. Βυθιζόμουν μέσα σ' ένα λαγοκοίμια, γιατί θυμούμαι πώς πολλές φορές θέλησα να ξεπνήσω... άσφαλώς γιατί με π'εζε ένας έφιόλτης.

Τέλος, υπό την έπ'ηρεια της αλγής πο'ε χάραζε, κοιμήθηκα βαρεία.

...Άκουσα φωνές. Δεν ήθελα να δ'ω π'ησω. Άνοιξα όμως τά μάτια μου κι' είδα ένα τραγικό θέαμα.

Ο Στεφάν κι' ή Ζανί, που είχαν έρθει εις άναζήτησή μας, ή Ζενεβιέβ κι' ο Βωπλέρ περιστοιχίζονταν το κορμί της Λίας που κοιμόταν μπουρμπυτα, με μία φορτή πληγή στον σβέρκο...

Σιγά-σιγά, την ξάπλωσαν άνάσκελα. Το πρόσωπό της ήταν σαν κερί, τα χείλη της μισάνοιχτα. Τα μάτια της κύτταζαν όρθάνοιχτα την όροφή της σπηλιάς. Μιγες κάθισαν άπάνω σ'αυτά χωρίς τά μάτια να κινήθουν.

Η Ζενεβιέβ, χλωμή σχεδόν σαν πτώμα, ήταν άκίνητη, σιωπηλή. Ο ζωγράφος τραύλιζε:

—Πώς να συνέβη αυτό;... Κανένα μ'αχαίρι... ή κανένα ζωό;

—'Η δεσποινίς, έξήγησε ο Στεφάν, όλο φαλώς πήγε να χώση το κεφάλι της άπ' το άνοιγμα. Ένας βράχος τυπώσε της έπεσε άπάνω... Συχνά, συμβαίνει να πέφτουν βράχοι...

Ποτέ μου δεν είχα δ'η πτώμα. Έτρεμα. Έν'ω ο Στεφάν, ο Βωπλέρ κι' ή Ζενεβιέβ έβγαζαν την Λία έξω άπ' τη σπηλιά και την ξάπλωναν άπάνω στην άμμο, σε μικρή άπόσταση, θέλησα να πάρω το μαντήλι μου για να σκουπίσω τον ψυχρό ιδρώτα που έλουζε το μέτωπό μου.

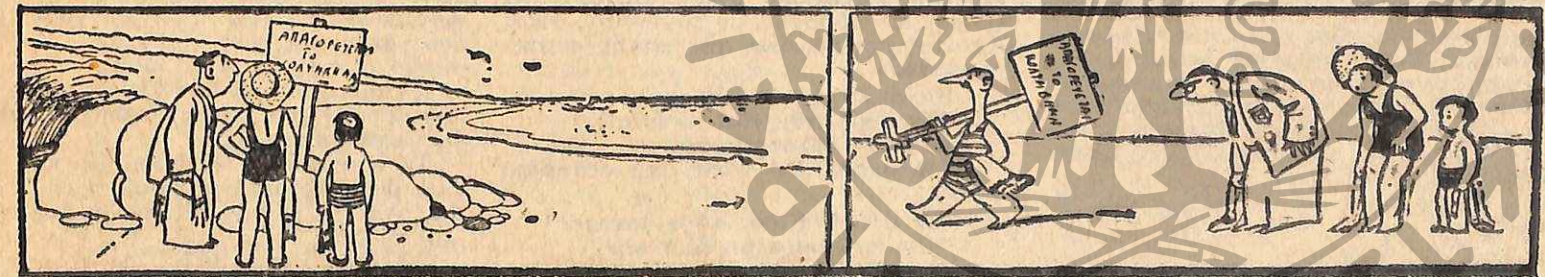
Σ'αυτή την χειρονομία μου, το χέρι μου συνάντησε μέσα στην τσέπη μου ένα χαλίκι μυτερό. Ένα είδος έγχειριδίου που ήταν ύγρο και κοκκινωβαμένο...

Τό κύτταξα με φρίκη!... Κι' ή Ζανί έπίσης τό κύτταξε κι' ύστερα μου τό πήρε άπ' τα χέρια και χωρίς να την άντιληφθ'η κανείς τό πέταξε μέσα στην θάλασσα.

Υστερα, έξ' άνοτίκου, κυττάσαμε κι' οί δυό μας τά χέρια της Ζενεβιέβ που έτρεμαν άκόμα...

ZAM ZOZEΘ-PENΘ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ο κ. Πειραχτήρης βρήκε ένα άπλούστατο τρόπο για να κολυμπή μόνος του και με όλη του την ήσυχία στις άπόκοτες νοτιοανατολικές άκρογιαλιές.

Έγκάρδιος γνωριμία

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

Επιτρέπετε;
—Παρακαλώ...
—Θα με συγχωρήσετε πού σας ενοχλώ αλλά, άτυχώς βλέπετε ότι όλα τα τραπέζια είναι γεμάτα και δεν βρίσκω άλλη θέση. Έλπίζω ότι δεν θα σας στενοχωρήσω.
—Μά τι λέτε κύριέ μου! Συντροφιά ήθελα κι' εγώ! Συνήθως τρώω με φίλους μου, σήμερα όμως είμαι μόνος, καθώς βλέπετε, και έτσι θα φάμε ευχάριστα. Μου επιτρέπετε να συστηθώ; Λεωνίδας Καφεψός...

—Χαίρω πολύ. Άνδρέας Καφεζούμης.

—Ω χαίρω πολύ-πολύ! Είστε μήπως συγγενής του συνταγματάρχου Καφεζούμης;

—Γιός του!
—Γιός του; Μά τότε πρέπει να γίνωμε φίλοι! Με τον πατέρα σας είχαμε γνωρισθῆ πρό καιρού σ'ας Σέρρας. Σπουδαίος τύπος!

—Α ναί! Ο πατέρας μου είναι γλεντζές διάσημος. Καφεψός είπατε λέγεσθε έσεις; Καφεψός; Μήπως γνωρίζετε έναν πρωτοδίκη Καφεψόν;

—Είναι πατέρας μου!
—Σωπάτε! Μά τότε πρέπει να γίνωμε στενοί φίλοι! Για φαντασθήτε. Με τον πατέρα σας γνωρισθήκαμε στην Λάρισα, πρό διετίας...

—Σωπάτε! Τι σύμπτωση! Νά γνωρίζουμε τους πατέρας αλληλων, και να μη γνωριζόμεθα μεταξύ μας. Έγνωρίσα και την κυρία μητέρα σας.

—Σωπάτε! Κι' εγώ τον αδελφό σας τον Άνδρα...

—Σωπάτε! Έπρεπε, λοιπόν, να συναντηθούμε στο εστιατόριο, να μην υπάρχη θέση, να καθίσωμε στο ίδιο τραπέζι για να γνωρισθούμε, τέλος, και μεταξύ μας. Τι σύμπτωση!

—Τι σύμπτωση!

*Ατμόσφαιρα έγκαρδιότητας. Οι πρό πέντε λεπτών άγνωστοι αλλά ευγενέστατοι νέοι έγιναν οι θερμότεροι των φίλων. Ήταν και οι δύο όχι περισσότερο από τριάντα έτών. Και ο ένας κομψότερος απ' τον άλλο. Άσπρο κουκούλαρι, άσπρη γραβάτα, άσπρο μαντήλι, άσπρες κάλτσες και άσπρα παπούτσια φορούσε ο πρώτος. Στά κατάσπρα ήταν ντυμένος και ο άλλος άσπρη σατακρούτα, κρέμ πουκάμισο, άσπρες κάλτσες και άσπρα παπούτσια.

—Ωραίο κοστούμι κ. Καφεψέ...

—Ωραιότερο το δικό σας κ. Καφεζούμη. Πού ράβετε;

—Στο Παρίσι τ'αφτιαξα αυτά. Έσεις;

—Στην Ρώμη.

—Κοσμοπολίται και οι δύο!

—Τι σύμπτωση αλήθεια! Θα γίνουμε πρώτης τάξεως φίλοι. Πάρτε τον κατάλογο.

—Παρακαλώ διαλέξτε πρώτα έσεις...

—Παρακαλώ, παρακαλώ.

—Παρακαλώ...

*Επί τέλος πήρε τον κατάλογο ο πρώτος, και διέταξε ένα κοτόπουλο με πολύ σάλτσα. Έπηρε τον κατάλογο ο δεύτερος και διέταξε ιμάμ-μπαϊλντί. Ώμίλησαν για πολλά. Για τις γνωριμίες των πατέρων. Για τ'αξεδίαια τους. Για γυναίκες. Για ρούχα.

—Είστε πολύ κοκκέτης κ. Καφεψέ.

—Όχι ανώτερος από σας κ. Καφεζούμη. Η αλήθεια είναι όμως ότι έχω άδυναμία σ' αυτά τ'α ρούχα. Μυίνα να με λερώσει γίνωμαι θηρίο.

—Ω κι' εγώ να σας εξομολογηθώ την άδυναμία μου. Το μόνο πού δεν συγχωρώ είναι οι λεκέδες. Γίνομαι τρελλός!

—Επιτρέπετε,

—Τι σύμπτωση!

—Τι σύμπτωση!

—Θα γίνωμε, λοιπόν, πρώτης τάξεως φίλοι αφού ταιριάζουμε σ'ε όλα!

—Ασφαλώς, ασφαλώς! Γκαρσόν το κοτόπουλο!

—Γκαρσόν το ιμάμ!

*Ήλθε το κοτόπουλο, λαχταριστό, κοκκινιστό με άφθονη σάλτσα. Ήλθε και το ιμάμ-μπαϊλντί βουτηγμένο σ'α λάδια. Οι πρό δέκα λεπτών άγνωστοι και ήδη έγκάρδιοι φίλοι άρχισαν να τρώνε με προσοχή, με ευγένεια, όπως απαιτούν οι κανόνες της καλής συμπεριφοράς.

—Είναι καλό το κοτόπουλο;

—Έτσι κι' έτσι. Και το ιμάμ;

—Θάυμα! Πάρτε κρασί.

—Ω μερά! Κι' έσεις το ποτηράκι σας.

—Ω μερά! Είστε ευγενέστατος!

—Όχι περισσότερο από σας.

—Μερά για το κοπιμάν.

—Κι' εγώ μερά!

*Από ευγένεια εις ευγένειαν, από παρντόν σε παρντόν, από μερά σε μερά

σι έφθασε ή ώρα του μοιραίου. Σε μιαν φοβερήν στιγμήν, καθώς ο πρώτος άγωνιζόταν να κόψη το κοτόπουλο και δεν κοβόταν το άθλιο, έβαλε όλην την δύναμή του και τότε φεύ!... το κοτόπουλο έπέταξε δλόκληρο και έπεσε με τις σάλτσες του ακριβώς εις το πουκάμισο του απέναντι καθημένου δευτέρου. Γραβάτα, πουκάμισο, σακκάκι, παντελόνι έγέμισαν σάλτσες, άφθονες, σάλτσες κόκκινες, άηδεις σάλτσες.

Φρικαλέα στιγμή.

Ο παθών τ'α έχασε.

Εύρεθη σε μιαν στιγμήν σαν αποσβολωμένος. Έκύτταξε τ'α ρούχα του πού έγιναν άγνωριστα. Έκύτταξε ύστερα τον απέναντί του. Κι' έξαφνικά ώσαν να συνήλθε, έσηκώθηκε γεμάτος μανίαν άρπαξε το πιάτο με τον ιμάμ-μπαϊλντί και το αναποδογύρισε επάνω του. Σάλτσες, μελιτζάνες, λάδι έκαναν τον πρό όλίγου πάλλευκον άνθρωπον τραγικόν θέαμα. Όλα του έσταζαν λάδια, ως κι' οι κάλτσες του.

Φρικαλέα στιγμή.

Ο άλλος τ'α έχασε.

Εύρεθη σε μιαν στιγμήν κατάπληκτος. Έκύτταξε τ'α ρούχα του πού έγιναν αίσχος. Έκύτταξε ύστερα τον απέναντί του. Κι' έξαφνικά ώσαν να συνήλθε σηκώθηκε με διπλήν μανίαν και τράβηξε μι'α γροθιά εις την μύτην του πρό ενός τετάρτου άγνώστου, πρό ενός δευτερολέπτου έγκαρδίου φίλου και ήδη άσπόνδου έχθρου.

—Παλητοδόμαρο!

—Γουρούνι!

—Κτήνος!

—Γάϊδαρε!

Μιά γροθιά. Ένα χαστούκι. Δύο γροθιές. Τρία χαστούκια Συμπλοκή. Κύλισμα στο πάτωμα. Κόσμος, άστυφύλαξ. Αυτόφωρον.

□ □

—Ονομάζεσθε;

—Λεωνίδας Καφεψός.

—Έσεις;

—Άνδρέας Καφεζούμης.

—Τι χάλια είναι αυτά. Πώς έγινήκατε έτσι;

—Αυτός ο άνάγωγος κ. δικαστά...

—Αυτό το ζών κ. δικαστά...

—Σιωπή. Τι συνέβη;

*Εξετέθη ή υπόθεση. Έγέλασαν και οι γάτες. Εύρεθη εις δυσχερή θέσην ο δικαστής. Νά καταδικάσει τον πρώτον; Τον έχει ήδη καταδικάσει ο δεύτερος.

Εμμένοντο και οι δύο. Έβαλε εις άμφοτέρους από ένα πρόστιμον διά τους καυγάδες και τους έξεδιώξε.

Και οι πρό ημισείας ώρας στενοί φίλοι, έπήραν και οι δύο από ένα ταξί—τι σύμπτωση!—και κατευθύνθησαν και οι δύο σ'α σπίτια των.

Τι σύμπτωση! Έπηρεαν δέ και οι δύο από ένα μαντίνο άφου φυσικά αλλάξανε και οι δύο. Είπαν δέ ασφαλώς και οι δύο:

—Ωραία γνωριμία! Άλλη μι'α τέτοια και θ'α κάνουν χρυσές δουλειές οι ραφτάδες μας!

□ □

MIM ΨΑΘ

Ο Άνρϋ Γκαρά και ή Λίλιαν Χάρβεϋ

ΞΑΝΑΒΡΙΣΚΟΥΝ ΤΟΝ "ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ."

Εκείνη μοιάζει σαν νάπεσε από κανένα ρόδινο συννεφάκι τ' ουρανού ένα χαρούμενο άνοιξιάντικο πρωί. Λεπτή, άνάλαφρη, κουκλίστικη, με δυο πελώρια έκφραστικά μάτια και μαλλιά πιό χρυσά κι' απ' τ'α στάχια.

Τῆς άρέσουν τ'α αιθέρια φορέματα από όργαντινα, οι δαντέλλες, οι κορδέλλες και όλα τ'α φιλάρεσκα μικροπράγματα της ρωμαντικής έποχής.

Μά όταν το καλεί ή περίστασις δεν φοβάται να δείξη ως επάνω τις άψογες γάμπες της ή να παρουσιάση το λυγρό της σώμα μ' ένα μοντέρνο μικροσκοπικό μαγιά.

Όποιαδήποτε όμως κι' αν είναι ή έποχή πού ένσαρκώνει, κινείται πάντοτε με τον ρυθμό μι'ας πλανεύτρας μουσικής: χορεύει ένα μενουέττο, λικνίζεται σ' ένα βάλς, στριφογυρίζει σ' ένα φόξ, και κλαίει σ' ένα ταγκό!

Είναι μι'α νεράιδα του παραμυθιού...

□ □

Δέν είναι δύσκολο να βρῆτε το Μαγεμένο Βασιλόπουλο, Νάτο!

Ένα Μαγεμένο Βασιλόπουλο όπως το φαντάζονται όλα τ'α νέα κορίτσια της έποχής μας: ωραίο παράστημα, τετράγωνοί ώμοι, μπράτσα γερά και ύψος άποφασιστικό, ξέρει να οδηγῇ αυτοκίνητο, να χορεύῃ, να ετοιμάζῃ τ'α κοκταήλς, να παραγγέλλῃ ένα καλό δείπνο και να σπαταλά τ'α χρήματα πού κέρδισε ο πατέρας του.

Έχει πάντα την ίδια άθλητική εμφάνιση, είτε μεγάλη στολή φορέῃ, είτε φράκο, είτε κοστούμι του γκόλφ. Νοιώθει κανείς ότι μόλις παρουσιάσθη, πρόσωπα και πράγματα υποτάσσονται στη θέλησή του.

Αν δέν υπήρχε ή όπερέττα, θάμνετε τ'αυς καρφωμένος στη γῆ όπου γεννήθηκε. Μεσολάβησε όμως το θαύμα της μουσικής κι' εκείνος ανέβηκε στους ούρα νους για να τῇ ν συναντήση.

Έτσι, ή Νεράιδα του Παραμυθιού και το Μαγεμένο Βασιλόπουλο πήραν τόν, δρόμο του Παραδείσου...

□ □

*Εκείνη ονομάζεται Λίλιαν και γεννήθηκε σε κάποια πόλη της Άγγλιας.

Εκείνος ονομάζεται Άνρϋ και είναι ένα παιδί του Παρισιού.

Γιά να μη ζηλήψη κανείς, συναντήθηκαν στο Βερολίνο. Χίλιες φλόγες έλαμπαν στον ουρανό, όπως σ'α παραμύθια. Τ'αστρα αυτά, πιό φωτεινά και πιό μεγάλα από τ'α άλλα είχαν τ'α βάρβαρα όνόματα των «σάλαϊτ» και «σπότς». (Σ. Μ. Έτσι ονομάζονται σ'α στούντιο οι ηλεκτρικές λάμπες πού χρησιμεύουν σ'α «γύρισμα»).

Γιατί το μαγεμένο δάσος, όπου, στην έποχή μας, οι βοσκοί γίνονται βασιλιάδες κι' οι Σταχτοπούδες βασίλισσες, ονομάζεται «στούντιο».

Εκεί λοιπόν, ο Άνρϋ Γκαρά και ή Λίλιαν Χάρβεϋ συναντήθηκαν για πρώτη φορά με την ευκαιρία της ωραιότερης όπερέττας της όθνης: Ο δρόμος του Παραδείσου.

Ήταν νέοι κι' οι δύο. Ήταν όμορφοι. Χόρευαν περίφημα και τραγουδούσαν χαριτωμένα. Το κοινόν τους υποδέχθηκε μ' ένθουσιασμό. Ήθελε να τους βλέπῃ πάντα μαζί. Κι' έτσι έγιναν το άχώριστο κινηματογραφικό ζευγάρι: Χάρβεϋ - Γκαρά.

Και τους θεωρούσαν τόσο άχώριστους τόν ένα από την άλλη, ώστε όταν έγινε ένα μεγάλος κινηματογραφικός διαγωνισμός στη Γαλλία για να έκλεγουν οι πιό φωτογενείς πρωταγωνιστάι του κινηματογράφου γάλλοι και ξένοι, κατέληξαν στο κατώτερο αποτέλεσμα:

Πρωταγωνιστής γάλλος: Άνρϋ Γκαρά. Πρωταγωνίστρια ξένη: Λίλιαν Χάρβεϋ. Και ή «Ούφα» τους έβαλε να γυρίσουν...

□ □

—Άντιο, Άνρϋ,

Το Ιδεώδες ζευγάρι του κινηματογράφου: Άνρϋ Γκαρά και Λίλιαν Χάρβεϋ.

μαζί, το ένα φίλμ μετά το άλλο: «Πριγκίπισσα, σ'ας διατάξας σας! Το Συνέδριο διασκεδάει. Το κορίτσι και το άγόρι, Ξανθό όνειρο».

Όλος ο κόσμος θυμάται ακόμα τις χαριτωμένες αυτές ταινίες.

□ □

*Αλλά και σ'α κινηματογραφικά ζευγάρια ακόμα, συμβαίνει ό,τι και σ'α άλλα.

Αφού έπαιξαν όλο το κομπολόι των «ποτέ» και των «πάντοτε» και των άλλων συνηθισμένων όρκων, άρχισαν να έλκύονται από την γοητεία του άγνώστου.

Έρχεται μι'α όμερα πού βαρύνεται κανείς ν' αντικρύξῃ όλα τ'α ίδια μάτια, να χορεύῃ πάντα στην ίδια άγκαλία, να χαϊδεύῃ πάντα τ'α ίδια καλλι'α. Και τ'α γλυκύτερα χείλη του κόσμου καταντούν άνούσια όταν δέν φιλάει κανείς παρ'α μόνο αυτά.

Κι' όταν έρθῃ ή μέρα αὐτή, άσυναίσθητα,

τα, μηχανικά, κυττάζει κανείς γυρω του, αναζητώντας το καινούργιο, το άγνωστο.

Στην περίπτωση της Λίλιαν Χάρβεϋ, το άγνωστο ήταν ή Άμερική.

Η Άμερική πού δέν βλέπει με καλό μάτι τις σημαντικές προόδους μι'ας ευρωπαϊκής βεντέτας. Και έκμηδενίζει τόν συναγωνισμό με αρκετά δολλάρια...

Το Χόλλυγουντ πρότεινε στην Λίλιαν Χάρβεϋ ένα επικερδέστατο συμβόλαιο. Κι' ή Λίλιαν δέν μπόρεσε ν' άρνηθῇ.

Έτσι ο Άνρϋ Γκαρά κι' ή Λίλιαν Χάρβεϋ χωρίσθηκαν.

□ □

—Άντιο, Άνρϋ,

—Άντιο, Λίλιαν.

—Νά πού ήρθε κι' ο καιρός να χωρίσωμε. Κι' όμως ήμασταν καλά μαζί.

—Πολύ καλά μάλιστα.

—Έχεις κανένα παράπονο μαζί μου.

—Απολύτως κανένα!

—Πραγματικά, ταιριάζαμε περίφημα. Μου άρεσε τόσο πολύ ή άδυναμία σου όταν έκανες όλες μου τις επιθυμίες και ή δύναμή σου όταν με προστάτευες.

—Όταν τραγουδούσες, τραγουδούσα κι' εγώ πάντα μαζί σου.

—Κι' όταν με κυρίευε ή μανία του χορού, το ίδιο συνέβαινε και σ'ε σένα.

—Άκουμπήδες το ξανθό σου κεφάλαιο σ'ο στήθος μου.

—Κι' ένιωθα τόν έαυτό μου πιό κοντά σ'την καρδιά σου.

—Τότε, Λίλιαν, γιατί χωρίζουμε;

—Έτσι είναι ή ζωή.

—Γιά να δῆς κι' άλλους τόπους;

—Ίσως για να δῶ αν κι' άλλες καρ-

Διές χτυπούν τόσο δυνατά σαν τη δική σου.

—Τότε, αντίο, Λίλιαν!
—Αντίο, Ανρύ!
—Αντίο ή ώρεβουάρ!
—Η ώρεβουάρ... Ποιός ξέρει, Ανρύ;

■ ■

Έπ' δυό χρόνια ή Λίλιαν έμεινε στο Χόλλυγουντ και γνώρισε την έκθαμβωτική πολυτέλεια και την συντριπτική κούραση.

Την υποδέχθηκαν σαν μιά θρυλική πριγκηπέσσα. Την σκέπασαν κάτω από λευκά λουλούδια, την έπνιξαν στις δαντέλες, την συνέθλιψαν κάτω από μιά διθυραμβική διαφήμιση. Την έκαναν ακόμα πιο λεπτή, ακόμα πιο ξανθή, ακόμα πιο αιδέρινα.

Τό μόνο που παρέλειψαν ήταν να της δώσουν ρόλους κατ'άλληλους γι' αυτήν. Ξαναείδαμε την Λίλιαν Χάρβεϊ, αλλά μάς φάνηκε ότι μάς την είχαν αλλάξει. Δεν ήταν πιά ή παλιά Λίλιαν. Φαινόταν ν'αχε χάσει τὰ νερά της...

Ός την ήμέρα που ή πολυτέλεια και ή διαφήμιση της φάνηκαν ανυπόφορες κι' ένοιωσε μιά τρελή επιθυμία να φάη λίγες τηγανητές πατάτες με τὰ δάχτυλά της και να πιή ένα ποτήρι μύρα σε κανένα παριζιάνικο καφεενόκι, αναπνέοντας ένα ταπεινό μπουκετάκι μενεξέδες δυό δραχμών.

Την ήμέρα εκείνη ή Λίλιαν, πήρε τὸ βατόρι για την Εύρωπη.

Κι' αίσθάνθηκε μιά ανακούφιση μεγάλη σαν ν'αφαινε κάποιον βάρος από πάνω της.

■ ■

Η Ούφω είχε την περίφημη ιδέα να τους βάλει πάλι μαζί, τὸν ένα κοντά στὸν ἄλλο, τὸς καλὸς παρτεναίρ της ὁθόνης.

—Είσαι σύ, Λίλιαν;

—Εγώ, Ανρύ!

—Είχα δική. Δεν έπρεπε να ποῦμε «άν-

τίο!»

—Καλημέρα, Ανρύ,

—Καλημέρα Λίλιαν,

—Με θέλεις ακόμα Ανρύ, να παίξω με πάλι μαζί;

—Νομίζω πὸς σε περίμενα από την ή-

μέρα που έφυγες ὡς τώρα.

—Τότε μπορώ ν' ἀκουμπήσω πάλι τὸ κεφάλι μου στὸ στήθος σου;

—Ημουν έτοιμος να σου τὸ προτείνω,

—Ω! πόσο δυνατά χτυπᾷ ή καρδιά σου, Ανρύ!

—Είνα γιατί σε ξαναβρήκα, Λίλιαν!

—Τότε θά μπορούσαμε πάλι να ξαναρχίσουμε τις ταινίες μας, ὅπως πρώτα;

—Ακριβώς, ὁ Μάξ Πράιφερ βρήκε ένα περιφημο σενάριο γιὰ μας: «Οἱ τυχεροί».

—Ω! τί κατ'άλληλος τίτλος. Και τί θά είσαι εκεί;

—Δημοσιογράφος, γκάγκστερ κι' ένα σωρό ἄλλα πράγματα ακόμα.

—Κι' ἐγώ;

—Εσύ θά είσαι ένα μικρὸ κοριτσάκι ὁμορφο και χαριτωμένο. Θά χορεύωμε, θά τραγουδήσωμε, θά γελάσωμε. θά κλάψωμε...

—Και θ' ἀγαπηθοῦμε;

—Φυσικά.

—Τότε, σύμφωνα.

■ ■

—Σιωπή. Γυρίζουμε. Πρώτη πράξις τῶν «Τυχερῶν», φωνάζει ὁ σκηνοθέτης.

MARK PHARNEZE

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΥΠΟΚΛΙΣΗ

Όταν συναντηθῶν ένας νάνος μ' έναν γίγαντα συμβαίνουν πολλά κωμικοτραγικά. Μιά τέτοια ενδιαφέρουσα συνάντηση μᾶς ἀναφέρει ή ιστορία: της αυτοκρατειρας της Ρωσίας Άννας ή ὅποια ήταν πολὺ κοντή— σχεδὸν νάνος—καὶ τοῦ ὑπουργοῦ της κόμητος φὸν Σλίσενμπουργκ ὁ ὁποῖος είχε ὕψος δύο περὶπου μέτρων.

Η χαρά της αυτοκρατειρας ήταν μεγάλη σὺν ἔβλεπε τὸν δυστυχῆ κόμητα νὰ σκύβη γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι της, πὸς ἐξέπληττος ἐκείνη κρατοῦσε χαμηλά. Τὸ αἷμα τοῦ κόμητος... κατέβαινε στὸ κεφάλι, τὸ παντελόνι του τεντωνόταν μέχρι... διαρρήξας.

Κάποτε ή Άννα δυσανεστήθηκε μαζί του καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Ἐδῶς μᾶς δεξίωση στ' ἀνάκτορα, καὶ καθισμένη πάνω σ' ἕνα ντιβάνι δέχταν τοὺς καλεσμένους, μεταξύ τῶν ὁποίων ήταν, φυσικά, καὶ ὁ κόμης φὸν Σλίσενμπουργκ, ὁ ὁποῖος ήταν ντυμένος μὲ τὴν...ἀτσάλινη στολή τοῦ ἀξωματικού τοῦ ἱππικού.

Μόλις μπήκε στὴν αἴθουσα τῶν δεξιώσεων καὶ εἶδε τὴν μικρόσωμη αυτοκράτειρα καθισμένη σ' ἕνα τόσο κοντὸ ντιβάνι, κατακλίθηκε κι' ἕνα κεφάλι δὲν τὴν ἀντέληξε. Εἶχε ἀναλογιστῇ σὲ τί δύσκολη θέση θά βρισκόταν ἂν τολμοῖσε νὰ ὑποκλιθῇ μπροστά της καὶ τὴς φιλήσῃ τὸ χέρι, καὶ τρομοκρατημένος διίστηκε ν' ἀναμειχθῇ μὲ τὸν ἄλλο κόμιο.

Η Άννα ὅμως πὸς ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα δέχταν μηχανικά τις προσφωνήσεις καὶ τις ὑποκλίσεις τῶν καλεσμένων, ἔχοντας τοῦ νοῦ της στὴν εἰσοδο μήπως καὶ φανῇ τὸ θῆμα της, μόλις εἶδε τὸν κόμητα φὸν Σλίσενμπουργκ νὰ μπαίνει, τοῦκαμε νόημα νὰ πλησιάσῃ καὶ τεύτεινε τὸ χέρι της νὰ τὸ φιλήσῃ. Ὅσο ἐσκυβε ὅμως ὁ κόμης τόσο ἐκείνη χαμήλωνε τὸ χέρι της.

Ο κόμης διαμαρτυρήθηκε:

—Νὰ με συγχωρῇ ή Μεγαλειότης σας ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σκύψω περισσότερο.

—Δὲν τολμάτε; ρώτησε ή Άννα.

Κατακλίθηκε ὁ κόμης ἐπανελάβε τὴν δουτιά, ἀλλὰ τοῦ κίκου: τὸ χέρι της πονηρῆς αυτοκρατειρας ὅλο καὶ χαμήλωνε παρασύροντας τὸν κόμη ὥσπου ἀκούστηκε ἕνας συρτὸς ἤχος: τὸ πανταλόνι τοῦ κόμητος εἶχε σχιστῇ ἀπὸ πάνω!

Ο κόμης ἔμεινε σὺν κεραυνόληπτος, καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἐγκατέλειψε τὴν αἰθουσα χωρὶς νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι της αυτοκρατειρας.

Ἐξω φρενῶν ή Άννα γιὰ τὴν προσβολή αὐτὴ τοῦ ὑπουργοῦ της διέταξε νὰ τὸν φυλακίσουν στὸ σκοτεινὸ φρουριο τοῦ Πέτρου καὶ Παύλου.

—Ἀλλὰ Άννα, της εἶπε ὁ πυγμαῖος ἐραστής της ὁ ὁποῖος ἔφθανε ὡς τὸ στήθος τοῦ πανύψηλου κόμητος. Δὲν θά ὑπάρχῃ κελλὶ πὸς νὰ τὸν χωρῇ.

Η Άννα σκέφθηκε γιὰ μιά στιγμή καὶ κατόπιν ἀνεφώνησε:

—Δύστε διαταγῇ νὰ χτίσουν ἕνα στὰ μέτρα του.

Ο ἐκδικητικὸς ἐραστής της αυτοκρατειρας, ὁ ὁποῖος θεωροῦσε τὸν κόμητα ὡς ἐπικίνδυνον ἀντίπλο τοῦ παρήγγειλε στοὺς ἀνθρώπους της αὐτῆς νὰ κατασκευάσουν ἕνα κελλὶ τόσο μικρὸ ὥστε νὰ χωρῇ σ' αὐτὸ μόνον ἕνας σκύλος.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κελλὶ ὁ δυστυχῆς κόμης ἔζησε 20 χρόνια, καὶ ὅταν πέθανε ή Άννα κι' ἐλευθερώθηκε εἶχε γίνει καμπούρης.

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

ΜικράΠερίεργα

ΜΕΛΙΣΣΕΣ... ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΕΝΤΡΙΖΟΥΝ

Μπορούσε νὰ γίνουν καὶ μέλισσες χωρὶς κεντρί; Καὶ ὅμως ὑπάρχουν καὶ οἱ μέλισσες αὐτὲς εἶναι καθ' ὅλα ὅμοιες μὲ τις ἄλλες, κάμνουν μέλι κτλ. ἀλλὰ δὲν κεντοῦν!

Οἱ μέλισσες αὐτὲς δρέθηκαν στὴν Νότιο Ρωθεσία, ἀγγλικὴ ἀποικία της Ἀφρικῆς καὶ ἕνα μέλισσα τὸν ἀπεστάλη στὸν Ζωολογικὸ κήπο τοῦ Λονδίνου.

Η μέλισσα τοῦ εἶδους αὐτοῦ εἶναι πολὺ μικρὴ, δὲν εἶναι δηλ. μεγαλειότερη ἀπὸ μὴ οινὴ μύγα τῶν σπιτιῶν μας.

■ ■

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ... ΤΩΝ ΣΥΡΤΑΡΙΩΝ

Πολλὰ εἶναι τὰ ἐπαγγέλματα σὰ ὅποια οἱ ὑπάλληλοι πρέπει νὰ ἐπιδεινύνουν ψυχραία καὶ ἐτοιμότητα πνεύματος ὅχι συνήθεις: τέτοια ἐπαγγέλματα εἶναι τῶν φυλάκων τῶν σιδηροδρομίων περασιμάτων, τῶν σημείων δηλ. ὅπου μὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ διατέμνεται ἀπὸ μιά δημοσίαι δὸδ καὶ ἀπ' ὅπου περνοῦν πεζοὶ καὶ τροχαφόρα, τῶν μηχανικῶν σιδηροδρομίων τῶν ὑπαλλήλων τῶν ψαλιδίων, κτλ. Ἐρετε τώρα τί κάμνει μιά σύγγρική σιδηροδρομικὴ ἐταιρεία γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ψυχραιμία τῶν ὑπαλλήλων πὸς ἔχουν θέση σ' αὐτήν;

Παραδίδουν στοὺς ὑπεφύριους μιά ἀρμαθιά κλειδιῶν—μέχρις 25—τοὺς τοποθετοῦν μπρος σὲ 25 διάφορα συρτάρια καὶ τοὺς δίδουν μ' ὅριστημένη πρ.θεομία γιὰ νὰ ταιριάξουν ἕνα κλειδὶ σὲ κάθε κλειδαριά, χωρὶς νὰ χάσουν διόλου τὴν ἐπιμονή τους.

Η ἐταιρεία εἶναι πεπεισμένη ὅτι ἐκεῖ ὅς πὸς θά κατορθώσῃ νὰ μὲνῃ ὡς τὸ τέλος ψυχραιμὸς θά μὴ δύνῃ νὰ φανῇ τέτοιος καὶ σὲ ὅποιαδήποτε ἄλλη περίπτωση.

Δοκιμάστε ἂν θέλετε καὶ μόνοι σας καὶ θά πεισθῇτε.

■ ■

ΘΑ ΕΡΓΑΖΕΣΘΕ ΚΟΙΜΩΜΕΝΟΣ!

Οἱ Ἀμερικανοὶ δρῆκαν τώρα ἕνα νέο... βιολί. Φρονώντας ὅτι ὁ ὕπνος εἶναι... καιρὸς χαμένος, δηλώνουν ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐργάζεται καὶ κοιμώμενος ἀκόμη!

Δὲν πρόκειται περὶ ἀστεϊστικῆς ἢ παραδοξολογίας.

Στὴν Πολιτεία της Φλωρίδας στὸ Πενσακόλα, ὅπου ὑπάρχει μιά βάση ἔδρου ἄων μαθαίνουν τοὺς μαθητὰς της σχολῆς τὸ τηλεγραφικὸ ἀλφάβητο. Μόρς ἐνῶ οἱ μαθηταὶ κοιμούνται. Ἐννοεῖται οἱ μαθηταὶ πρέπει προηγουμένως νὰ ἔξουν τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφάβητου. Ὅσοι ἔξουν τὸ ἀλφάβητο Μόρς, ἔξουν πόσο δύσκολο εἶναι νὰ διαβάσῃ ἕνα τηλεγράφημα μὲ τὸν ἥχο μόνον.

Ένας καθηγητὴς λοιπὸν, σκέφθηκε νὰ ἐπιμεταλλεῖται τὸ ὕπνουεῖδητον, κάθε μαθητὸν. Ἐτσι κάθε βράδυ, οἱ μαθηταὶ πέφτουν στὸ κρεβάτι μὲ τὴν κάσκα τοῦ ἀσυρματιστῆ στὸ κεφάλι, πρῶτα πὸς τοὺς ἐπιτρέπει νὰ παρακολουθήσουν τὸ νυκτερινὰ μαθήματα πὸς φὸς δίνουν οἱ καθηγηταὶ τοὺς της νύκτος, ἐνῶ κοιμούνται.

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

Τί εἶπε ἡ χειρομάντις

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ ΜΟΥΝΤΟΥΛΑ

ή Πάολα ήταν κοπέλλα χωρὶς προλήψεις—ή μάλλον φανταζόταν πὸς ἦταν. Πάντως, δὲν ἐμφανίζονταν στὴν πλάξ μὲ ποτίζαμες ή μὲ τὰ νύχια βαμμένα κόκκινα.

Δὲν εἶμαι ἀρκετὰ ψηλὴ γιὰ νὰ φορέσω παντελόνια καὶ τὰ νύχια μου παραεῖναι ὁμορφα γιὰ νὰ τὰ καταστρέψω μὲ τὸ σφάλτο—ἔλεγε στοὺς φίλους της πὸς τοὺς μάζευε κάτω ἀπ' τὸ γαλάζιο ὁμπρελλίνου της.

Η Πάολα ἦταν στ' ἀλήθεια χαριτωμένη: νέα, ἑξυπνη, πολὺ πλούσια. Τὴν συνώδευε πάντα ή θεία της μιά ἡλικιωμένη κυρία παληοῦ στυλ, γιατί ὁ πατέρας της μηχανικὸς Ραμουάλντο Ἀνσέλμι περνοῦσε μὲ τὴν κόρη του μονάχα τὸ Σαββατοκύριακο.

Ἐκείνη τὴν Κυριακὴ ή Πάολα εἶχε νοιώσει γιὰ πρώτη φορὰ πὸς ή ζωὴ της εἶχε κάποιο κενό. Κάποιος ἔλειπε ἀπὸ αὐτήν. Ποιὸς ὅμως; Γιατί μεταξύ τοῦ Μωρίς Σκάμπι καὶ τοῦ Μάριο Τζεραβάζι, μεταξύ τοῦ ὠραίου Μωρίς καὶ τοῦ ἀποτόμου Μάριο, δὲν ἤξερε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ της κινούσε πὸς πολλὸ τὸ ενδιαφέρον.

Κι' ὁ ένας κι' ὁ ἄλλος της ἄρεσαν. Ὁ Μωρίς γιὰ τὴν κομψότητά του, τὴν γλυκειὰ ἔκφραση τῶν ματιῶν του, ὁ Μάριο γιὰ τὴν πρωτοτυπία τῶν σκέψεων του καὶ τὸ ὑπερήφανο βλέμμα του. Στὸν ἕνα θά ἐμπιστευόταν τὴν ζωὴ της, στὸν ἄλλο τὴν ψυχὴ της. Ποιὸν νὰ διαλέξῃ;

Η Πάολα, σὲ ἡλικία 24 χρονῶν δὲν εἶχε ακόμα ἐρωτευθῇ κι' ἐνοιώθε τώρα πὸς κάποιος χτυποῦσε τὴν πόρτα της καρδιάς της—ποιὸς ὅμως;

■ ■

Ἐκείνο τὸ βράδυ, ἦταν μεγάλος χορὸς εἰς ὄφελος τοῦ «Ἀσούλου Ναυτικῶν». Ἐγινε λοταρία, οἱ δεσποινίδες πουλοῦσαν λουλούδια καὶ γλυκά. Τὴν μεγαλύτερη ἐπιτυχία ὅμως εἶχε μιά οὐγγαρέζα πὸς ἔκανε τὴν χειρομάντιδα κι' εἶχε τις σοβαρότερες εἰσπράξεις της βραδυάς.

Σὲ μένα, εἶπε πράγματα ἐξωφρενικά, βεβαίωσε ή Σούζυ, μιά αἰσθηματικὴ ξαυθούλα. Πὸς τὸ ξέρει ὅτι ἔχω ἀδελφὸ στὴν Αὐστράλια κι' ἀρραβωνιαστικὸ ἀεροπόρο, ἀφοῦ δὲν ἔξερει οὔτε καν τὸ ὄνομά μου!

Κι' ἐμένα μὸς εἶπε ἕνα σωρὸ πράγματα πὸς τὰ ἤξερα μόνη μου, βεβαίωσε ή Ντανίνα, μιά γλυκειὰ μελαχροινούλα.

Δὲν εἶναι καὶ τόσο σπουδαῖο πὸς σὰς μίλησε γιὰ τὸ παρελθόν καὶ τὸ παρόν, εἶπε ή Πάολα. Γιὰ μένα, μόνον τὸ μέλλον ὑπολογίζε-ται! Κι' αὐτὸ θά ἤθελα νὰ μάθω!

—Ναί! ναί! ναί! φώναξαν ἐν χορῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Καὶ σὲ σὰς, Μωρίς, τί προφήτεψε;

Μ' ἕνα ψεύτικο χαμόγελο καὶ πολὺ «ἔφος», ὁ Μωρίς ἀρκέστηκε νὰ πῇ:

—Ἀπὸ μετριοφροσύνη, δὲν μπορῶ νὰ ἀποκαλύψω ἕνα τόσο ὁμορ-

φο ὠροσκόπιο.

Η Πάολα, δυσανεστημένη, στράφηκε πρὸς τὸν Μάριο, ρωτώντας:

—Καὶ σὲ σὰς τί εἶπε;

—Δὲν πῆγα στὴν χειρομάντιδα.

Κι' ἔφυγε, χωρὶς λέξη.

Η Πάολα διαπίστωσε πὸς μονάχα ἐκείνη κι' ὁ Μάριο δὲν εἶχαν πᾶει στὴν χειρομάντιδα κι' αὐτὸ τὴν εὐχαρίστησε πολὺ—ποιὸς ἔξερει γιατί; Καὶ κατέστρωσε δυὸ σχέδια: νὰ κατορθώσῃ νὰ μάθῃ τὸ ὠροσκόπιο τοῦ Μωρίς καὶ νὰ ὑπερνικήσῃ τὸν ἀπότομο χαρακτήρα τοῦ Μάριο, μαθαίνοντας τὴν ἀφορμὴ της ἐπιφυλακτικότητός του.

■ ■

Τὸ ἐπόμενο βράδυ, μέσα στὴν βίλλα της, ἐνῶ οἱ φίλοι χορεύανε, βγήκε στὴν βεράντα, συνοδευομένη ἀπ' τὸν Μωρίς καὶ μὲ τὴν συνενοχὴ τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τῶν γιαισεμιῶν πὸς σκορποῦσαν τις μεθυστικὲς τους εὐωδίες, ἄρχισε μὲ τὸν ὁμορφο καρβαλιέρο της ἕναν αἰσθηματικὸ διάλογο.

—Τι σὰς εἶπε ή χειρομάντις, Μωρίς; Μὲ τὸ ὑπεροπτικὸ χαμόγελό του πὸς δὲν ἄρεσε καθόλου στὴν νέα, ἐκείνος ἀποκρίθηκε: «Μοῦ εἶπε μόνον αὐτό: πὸς στὴν ζωὴ θά γνωρίσω μόνον ἐπιτυχίες».

—Καὶ πιστεύετε σ' αὐτὸ τὸ προγνωστικό;

—Εἶμαι βέβαιος.

Ἐνῶ τάλεγε ὅμως αὐτά, μιά προαίσθηση πὸς ἄφηνε νὰ τοῦ ξεφύγῃ κάτι πὸς πολὺτιμο κι' ἀπ' τὴν ἐπιτυχία, τὸν ἔκανε νὰ συνεχίσῃ:

—Καὶ σὲ σὰς Μωρίς, τί προφήτεψε;

—Καὶ γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ σὰς πῶ, ἀγαπητὴ μου...

Η Πάολα τὸν διέκοψε:

—Ἀπὸ αὔριο καὶ πέρα, σὰς ἐγγυῶμαι πὸς θάχετε ὅλες τις ἐπιτυχίες. Νὰ ἔξερε-τε ὅμως πὸς ή ἐπιτυχία δὲν εἶναι ή εὐτυχία...

■ ■

Ποτὲ ή Πάολα δὲν θυμόταν τόσο φωνεῖν πρῶτῳ, ἴσως γιατί ποτὲ ὡς τώρα δὲν εἶχε ζυγνήσει τόσο νωρίς. Δυὸ μέρες εἶχε νὰ δῇ τὸν Μάριο καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εἶχε πᾶσει νὰ τὸν συλλογίζε-ται. Ὑστερα ἀπ' τὴν συνομιλία της μὲ τὸν Μωρίς, ὅπου τὸν εἶχε κρίνει αὐστη-ρά, ἀλλὰ ὅπως τὸ ἄξιζε, ἀναρωτιόταν γιατί ὁ Μάριο δὲν εἶχε πᾶει τὴν Δευτέρα στὴν πρόσκλησή της καὶ γιατί εἶχε χαθῇ δυὸ μέρες. Τῆς φαινόταν πὸς τὸ ἕνα πράγμα ἦταν συνδεδεμένο μὲ τὸ ἄλλο. Ἦταν ἀνυπόμονη καὶ συγχρόνως γεμάτη περιέργεια. Θυμόταν πὸς κάποτε της εἶχε πῇ ὅτι τοῦ ἄρεσαν οἱ περίπατοι, τὸ πρῶτ, στὴν ἔρημη πλάξ.

Ἐνα τέταρτο της ὥρας περπατοῦσε, ὅταν ξαφνικά εἶδε μπροστά της τὸν Μάριο. Ἀντελήφθη μὲ γυναικεία φιλαρέσκεια πὸς βλέποντάς την, ὁ Μάριο φάνηκε γα-ματος χαρά, μὲ ἀκτινοβόλο βλέμμα.

—Πάολα, πὸς ἔτσι πρῶτῃ;

—Δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ καὶ σκέ-φτηκα πὸς θά ἦταν καλὸ νὰ βγῶ περὶ-πατο στὴν πλάξ μιά τέτοια ὥρα.

—Θά σὰς συνοδεύσω, ἂν μοῦ τὸ ἐπι-τρέψετε.

Ο ένας προχωροῦσε κοντὰ στὸν ἄλλο, δίχως λέξη. Ἐκείνη ἐνοιώθε γιὰ πρώτη φορὰ μιά μεγάλη εὐχαρί-στηση, τὴν χαρὰ της ζωῆς...

Η φωνὴ τοῦ Μάριο τὴν ἐξαφνε-ρε ἀπότομα στὴν πραγματικότητα, διαπίστωσε ὅμως μὲ κατὰπληξη πὸς αὐτὴ ή φωνὴ δὲν κατέστρεφε τὴν γοητεία της στιγμῆς.

—Εἶσθε εὐχαριστήμενη; της εἶπε σκύβοντας κοντὰ της.

Ἐκείνη ἔκανε νόημα «ναί», χω-ρίς λέξη. Τῆς φαινόταν ὅτι ἤξερε τί θά της ἔλεγε.

—Ἐρετε γιατί δὲν πῆγα στὴν χειρομάντιδα;

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ή Πάολα ἔκα-νε νόημα «ναί». Ἦξερε...

—Γιατί, λοιπὸν; Ν' ἀκούσουμε...

της εἶπε ἀμφιβάλλοντας.

—Γιατί τὴν μαντρά σας θέλατε νὰ τὴν διαβάσετε μόνον μέσα στὰ μάτια της γυναικας πὸς ἀγαπᾷτε καὶ σὰς γαπᾷ ἦταν ή ἀπάντησή.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ενθ' η Μαρκέλλα έτοιμαζόταν να φύγει, παρουσιάζεται μπροστά της ο Μπέκερ, μ' ένα άμαξι και της προτείνει να την μεταφέρει αυτός. Η Μαρκέλλα ανύποπτη δέχεται. Σε λίγο φεύγουν. Ύστερ' από λίγη ώρα, φθάνει στο Ράισεν ο Γκοντεφρουά. Μαθαίνει ότι η Μαρκέλλα έφυγε και τρέχει από πίσω της. Μετά πολλά άκουει μέσα στην νύχτα τον κρότο ενός άμαξιού που προηγείται και φωνάζει «σταθήτε». Ο Μπέκερ βλέποντας ότι παρακολουθείται, επιτίθεται της Μαρκέλλας και την στραγγαλίζει. Καιόπι ξεκινά πάλι με καλπασμό.

19. (Η συνέχεια)

Το άμαξι του τώρα κατακυλοδσε στον κατήφορο με μεγάλη ταχύτητα. Πότε-πότε ο Μπέκερ σταματούσε, κι' έσκυβε ν' αφουγκραστεί. Ο άλλος, πίσω του, κέρδιζε δρόμο, γρήγορα. Σε λίγα λεπτά θα τον έφθανε... Και το έγκλημά του τότε θα γινόταν γνωστό!...

Τα χονδρά του χέρια ψάσουν το σώμα της κοπέλλας... Η Μαρκέλλα δεν κινείται πιά.

Έκείνος ανάβει ένα σπύρτο και το φέρνει κοντά στο γλυκό πρόσωπό της που είναι τόσο όμορφο μ'α και τόσο γλωμό. Ούτε μια σταγόνα αίματος. Τα χείλη μιδανοιχτά αφήνουν να φαίνονται δυο σειρές λευκότατων δοντιών.

Είναι πεθαμμένη! μονολογεί ο Μπέκερ.

Μια πνοή ανέμου σβύνει το σπύρτο. Δέν μου μένει πολυς καιρός, μουρμουρίζει ο κακοϋργος.

Και βλέποντας στον ήλιγγιώδη κατήφορο ένα κομμάτι βράχου που αποσπάσθηκε από το βουνό να φράζει ένα μέρος του δρόμου, διευθύνει το άμαξι του προς τα εκεί.

Πίσω του σε απόσταση μερικών εκατοντάδων μέτρων άκούεται το άμαξι του Γκοντεφρουά.

Όμως ο κακοϋργος βιάστηκε πολύ προδ'όλιγο έκτελώντας το έγκλημά του.

Η Μαρκέλλα έμεινε ακίνητη από την δύσπνοια που της έφερε το σφίξιμο των χεριών του, μ'α είναι λιπόθυμη μόνο. Ο Μπέκερ, την νόμισε νεκρή—όμως σιγά-σιγά η άναπνοή επανερχόταν. Εύτυχως, δέν έκανε την παραμικρή κίνηση. Συναισθάνθηκε άμέσως τον κίνδυνο που διέτρεχε. Βρισκόταν στην έξουσία του ανθρώπου αυτού. Και το ελάχιστο κίνημα αν έκανε, ήταν χαμένη!...

Ετσι συγκρατήθηκε και δέν κινήθηκε καθόλου... Δέν ανατριχίλασε καν όταν τα έγκληματικά του χέρια διέτρεξαν το σώμα της κι' άγγιξαν το πρόσωπό της, για να βεβαιωθούν ότι δέν άνεπνεε πιά. Κράτησε την άναπνοή της, παγωμένη από τη φρίκη, κι' εκείνος ξεγελάστηκε. Έξαφνα, νοιώθει ένα βίαιο τράνταγμα.

Ο Μπέκερ σκοτώνει το άλογό του σωριάζοντάς το επάνω στο βράχο που φράζει τον δρόμο. Συγχρόνως, όρμα στην

Μαρκέλλα την άρπάζει και την ρίχνει έξω από το άμαξι.

Η Μαρκέλλα πέφτει στον δρόμο σαν μια μάζα. Πραγματικά μοιάζει στ' αλήθεια ένα πτώμα.

Τότε ο Μπέκερ αναποδογυρίζει το άμαξι και το ρίχνει μπρος στη χαράδρα. Ύστερα αφογκράζεται.

Ο Γκοντεφρουά δέν απέχει πιά παρά καμιά εκατοστή μέτρα από το τελευταίο γύρισμα του δρόμου.

Κάτω από την προσεχολή που στέκεται ο Μπέκερ, ο Βάρτ κυλά τα σκοτεινά νερά του. Ο δολοφόνος σηκώνει με άπληθεια το άκνητο νέο κορίτσι και το ρίχνει στο κενόν. Ύστερα σκύβει και παρατηρεί: Το φάνεται για μια στιγμή ότι η κοπέλλα δέν είναι νεκρή. Νομίζει ότι ελδε να κουνά άπελπισμένα τα χέρια της σαν ναθελε ν' άρπαχτεί από κάπου καθώς κατακυλοδσε προς τον ποταμό από τους τελευταίους βράχους των οποίων τα φυτά ελαφρώνουν το βάρος της πτώσεως. Όλ' αυτά γίνονται με άστραπιαία ταχύτητα και πριν περάση ένα λεπτό το νέο κορίτσι εξαφανίζεται στα ταραγμένα κύματα που της ανοίγουν την κρύα και σκοτεινή άγκαλιά τους...

Τότε ο Μπέκερ, καθώς βλέπει να έμφανίζεται από το γύρισμα του δρόμου, το άμαξι του Γκοντεφρουά, άρχίζει να φωνάζει με όλη του τη δύναμη: —Βοήθεια! βοήθεια!

Και άπλυνει τα χέρια του προς τον ποταμό προσποιούμενος τον άπελπισμένο.

Ο Γκοντεφρουά βγαίνει από τ' άμαξι του και όρμα προς τον άγνωστο. Τον τραβάει από το σασκάκι και τον τραντάζει δλόκληρο:

—Πού είναι το κορίτσι που είχες μαζί σου;

Ο Μπέκερ δέν άπαντά. Μοιάζει σαν χτυπημένος από κεραυνό. Στον άνθρωπο αυτόν άναγνωρίζει τον κόμητα ντε Λαντεναί, τον κύριο του νηματουργείου του Άλικούρ... Μ'α ο Γκοντεφρουά τον σφίγγει, τον πιέζει:

Κι' ο άθλιος άπαντά κλαίοντας:

—Το άλογό μου σκοτώθηκε! Το άμαξι μου αναποδογυρίστηκε... Η κοπέλλα κατακύλησε κι' έπεσε στον ποταμό... Άλλοίμονο! Τι θα γίνω... Δέν φαίνεται πιά τίποτα!

Χωρίς να πη λέξη, ο Γκοντεφρουά όρμα προς τον βράχο, κατεβαίνει με προσοχή και στο τέλος παραπατά και πέφτει... Μ'α ξέρει περιφημο κούλυμπι κι' άνεβαίνει άμέσως στην επιφάνεια. Κολυμπά όσην ώρα του επιτρέπουν οι δυνάμεις του... Δέν βλέπει τίποτα παρά μόνο κάποιον μαύρον δγκο που το ρεύμα παρασύρει και πού στο τέλος χάνεται...

Η Μαρκέλλα πνίγηκε... Η Μαρκέλλα χάθηκε... Επιστρέφει στην όχθη, συτοιμμένος. Στην προσεχολή ενός βράχου άνεμίζει ακόμα ένα κομμάτι από τη φοδστα της που μιλάνθηκε εκεί την ώρα που θα κατακυλοδσε...

Τρέχει σαν τρελλός κατά μήκος του Βάρτ, ξεσπάει σε νευρικούς λυγμούς: η εύτυχία του, ο θράμβος του όλα έξηρτώντο άπ' την Μαρκέλλα...

Ο Ζερβαί, ο καλός Ζερβαί, είχε δίκη την ώρα που μονολογούσε ότι «Ο Γκοντεφρουά θα φθάσει πολύ άργά!»

Πολύ άργά... Τίποτα πιά δέν φαίνεται...

Τέλος, αποφασίζει να ξανανεβή, από ένα μακρινό μονοπάτι που είναι πιο στρωτό κάπως. Κι' όταν σε λίγη ώρα φθάνει στο μέρος εκείνο του βράχου που έχει άφήσει το όμάχι του, δέν βρίσκει πιά εκεί τον Μπέκερ!

Ο Μπέκερ έχει εξαφανιστή. Θά φοβήθηκε άσφαλώς την εύθύνη και θα τσάκασε. Άλλωστε για κείνον ήταν μια ξένη. Μπορεί να μην ήξερε καν τ' όνομά της. Βέβαια, τούτοχε ένα μεγάλο δυστύχημα, αλλά ποιός θα τον κατηγορούσε γι' αυτό;

Από το μυαλό του Γκοντεφρουά δέν πέρασε ούτε μια στιγμή ή ύποψία ότι ένα έγκλημα διαδραματίστηκε εκεί.

Όλη τη νύχτα βηματίζει νευρικά στην όχθη του Βάρτ. Και ή μέρα τον βρίσκει ακόμα εκεί σαν να μη μπορεί ν' άπομακρυνθή.

Όταν πιά όμως πείθεται ότι κάθε έλπίδα χάθηκε, μπαίνει πάλι στο άμαξι του και διευθύνεται στο πλησιέστερο χωριό, στο Τάουφλιτς. Εκεί κάνει μια δήλωση στον δήμαρχο για όσα συνέβησαν.

Την ίδια μέρα, από το Πόξεν, ο κόμης ντε Λαντεναί έστειλε στον Ζερβαί, στην Γκλориέτ, το κατωτέρω τηλεγράφημα:

«Όυτε λέξη στην κόμησσα Βέρθα για το ταξίδι μου εδώ. Συνέβη καταστροφή, Έπιστρέφω μόνος...»

Το βράδυ πήρε το τραίνο.

Όταν πήρε το τηλεγράφημα, ο Ζερβαί χαμογέλασε:

—Ο Μπέκερ επέτυχε, μουρμούρισε, μ'α καθώς έκηρύχθη ο πόλεμος μεταξύ Γαλλίας και Πρωσίας, δέν θα μου ζητήση πολύ γρήγορα τις ύπόλοιπες πέντε χιλιάδες φράγκα που του όφειλω.

Δίπλωσε με προσοχή το τηλεγράφημα και το κλειδωσε σ' ένα συρτάρι.

Ποιός ξέρει; ψιθύρισε. Μπορεί να μου χρειασθή.

Δυο μέρες άργότερα, ο κόμης επέστρεψε στην Γκλориέτ.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Χλωμή και άδρανή: σαν πεθαμμένη, Μαρκέλλα άφέθηκε στα χέρια του Μπέκερ να την ρίξη στον ποταμό. Δέν έκανε καμιά κίνηση. Δέν άφησε κανένα παράπονο. Ένοιωσε ότι άπ' αυτό κρεμόταν ή ζωή της. Μονάχα όταν ένοιωσε τον έαυτό της στον ποταμό άνοιξε τα μάτια της. Στην άρχή βυθίστηκε. Μ'α ήξερε να κολυμπά αρκετά καλά και βγήκε στην επιφάνεια αρκετά μακρύτερα.

Ηταν κατόπιση από τη συγκίνηση και το φόβο κι' ένοιωσε το ρεύμα να την πα-

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

ρασύρη άσυγκράτητα.

Μέσα στο σκοτάδι διέκρινε άκαθόριστα την άπέναντι όχθη. Και στην όχθη αυτή ήθελε να φθάση για να βάλη τον ποταμό άνάμεσα σ' αυτήν και στον δολοφόνο της.

Είθε κάτι πελώριες φλόγες να ύψωνονται μέσα στη νύχτα. Άκουσε τις άγριες κραυγές που έφθαναν από εκεί, μ'α ήταν μακριά και δέν καταλάβαινε τί έλεγαν.

Δέν τολμούσε να φωνάξη βοήθεια γιατί φοβόταν μήπως την άκούσει ο Μπέκερ και ξανάρθη... Προτιμούσε τον θάνατο, παρά να ξαναπέση στα χέρια του.

Τα χείλη της ψιθύρισαν σε μια ύπερτατη λαχτάρα την λέξη «μαμά» σαν μια προσευχή κι' ένοιωσε τις δυνάμεις της να την εγκαταλείπουν, την στιγμή άκριβώς που ένας άνδρας σκίζοντας με θάρρος το χειμαρρώδες ρεύμα, φάνηκε κοντά της. Κολυμπούσε με μια καταπληκτική δύναμη κι' εύχρεια.

Και μια φωνή, κοντά της, ξευτην και ειρωνική είπε σε μια γλώσσα που ή δυστυχημένη κοπέλλα δέν καταλάβαινε:

—Όχι και πολύ κατάλληλο το μέρος για να κάνη κανείς το μπάνιο του.

Το μόνο που μάντευσε ή Μαρκέλλα, το μόνο που είδε—είδε άραγε και τίποτα;—ήταν ότι ο άνδρας αυτός δέν ήταν ο δολοφόνος.

Το φώναξε καθώς έχανε τις αισθήσεις της:

—Βοήθεια! Λυπηθήτε με! Δέν άντέχω πιά...

Κι' εξαφανίστηκε. Ο κολυμβητής με δυο δυνατές άπλωτές βρέθηκε δίπλα της. Και ή φωνή του, που θα μάντευε κανείς εύκολα, ότι ήταν ενός Παριζιάνου, άκούστηκε πάλι:

—Με συγχωρείτε! Δέν είναι καθόλου εύγενικό να εγκαταλείπετε έτσι έναν κύριο καθώς πρέπει στα κρύα του λουτρού...

Έκανε μια βουτιά και σ' ένα δευτερόλεπτο ξαναφάνηκε κρατώντας την Μαρκέλλα με το ένα χέρι...

—Αν ή κυρία επιτρέπη, συνέχισε με τον ίδιο εύθυμο τόνο, θα της προσφέρω τον βραχιόνά μου για να περάσουμε στο σαλόνι.

Ετσι έφθασαν στην άπέναντι όχθη, κοντά σ' ένα δασάκι. Ο νέος άκούμπησε με προσοχή στη γη το πολύτιμο φορτίο του. Εκεί, ή Μαρκέλλα έμεινε λιπόθυμη...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Η ειδήσις της κηρύξεως του πολέμου μεταξύ Γαλλίας και Πρωσίας είχε φθάσει σαν κεραυνός πριν από μισή ώρα στο μεγάλο σιδηρουργείο του Τράμπνιτς. Και το σιδηρουργείο είχε για ύποδιευθυντή τον Ρενέ Μαρτέλ, ένα νέο γάλλο μηχανικό, που είχε έρθει τελευταίως εκεί. Ο Μαρτέλ ήταν ένας νέος πολύ έξυπνος που του άρεσαν έξαιρετικά οι περιπέτειες. Οι φωνές όλων «Κάτω ή Γαλλία!» τον

μένος μ' ένα πέλεκυ. Με μια επιδέξια κίνηση ο Ρενέ το ξέφυγε. Μ' ένα δεύτερο πήδημα βρέθηκε πίσω του, τον άρπαξε με το ένα χέρι από τον λαιμό και με το άλλο από το ένα πόδι και άνασκήκωντάς τον σαν φτερό, τον πέταξε στον ποταμό.

—Πάνε να δής αν είμαι στον ποταμό, παληογερμανέ! του φώναξε.

Και την ίδια στιγμή, ώρμησε κι' ο ίδιος στα κύματα. Άληθινά, κολυμπούσε σαν ψάρι. Με όυδ-τρείς κινήσεις είχε βρεθή κι' όλας μακριά. Η όμάς των εργατών δέν τον παρακολούθησε περισσότερο.

Καθώς διέσχισε τον Βάρτ για να περάση στην άπέναντι όχθη, διέκρινε την Μαρκέλλα την στιγμή άκριβώς που εκείνη ένοιωσε τις αισθήσεις της να την εγκαταλείπουν.

Την άρπαξε καθώς βυθιζόταν, την ο-

—Βοήθεια! Λυπηθήτε με! Δέν άντέχω πιά...

ποτήριξε με το δυνατό του χέρι, κολυμπώντας με το άλλο.

Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Η λιποθυμία της Μαρκέλλας βάσταξε αρκετά. Η νευρική υπερένταση στην οποία είχε βρεθή τόσες ώρες είχε φέρει τώρα μια άπώτομη αντίδραση που την έωχε συντρίψει κυριολεκτικά.

Μπροστά στο νέο αυτό κορίτσι που φαινόταν σαν πεθαμμένο, ο Ρενέ Μαρτέλ βρέθηκε σε αρκετά στενόχωρη θέση: μη ξέροντας τι να κάνη. Δέν μπορούσε βέβαια να την εγκαταλείψη εκεί.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΝΑ Ο ΔΟ

Ένα μυστηριώδες χέρι ώπλισμένο με μιά καραμπίνα, έφωδιασμένη όπως υποτίθεται, με «σιλανιές», μηχανήμα που καταπνίγει τον κρότο της έπιπυροσφορήσεως, διαγράφει σειράν φόνων: άποπειράται να σκοτώσει τον κοινωνιολόγο Άρντεν, σκοτώνει έπειτα τον πλούσιο τραπέζιτη Χάμις Πέντζ και την συγγαφέα λαίδη Κόδριγκτον. 'Η Σκότλαντ-Γιάρντ, βοηθούμενη και απ' τόν περίφημο ντέτεκτιβ Τζόπ, αγωνίζεται να διαλευκάνη τόν μυστήριο. Οι άστυνομικοί, ύποπτεύονται τόν ένα μετά τόν άλλο διάφορα πρόσωπα αλλά κανένα απ' αυτά δεν αποδεικνύεται να έχη σχέση με τούς άλλεπάλληλους φόνους. Τά άτομα που κατά σειράν είχε ύποψιασθή ή άστυνομία ήσαν ή Άννίτα Πέντζ, κόρη του καθηγητού Σκίνερ, ενός τύπου μανιόδους με τά όπλα, ή αιδεσιμώτατος Λέηρ, ή Σκίνερ ή ίδιος και τέλος ή γραιματεύς του Μπλέηκ. 'Η άστυνομία τώρα θρίσκει στο σπίτι του Σκίνερ και προσπαθεί να τού πάρη την κατάθεσή του.

6. (Η συνέχεια)

Ο καθηγητής, είπα, μου ανέθεσε να σάς πω πώς ούτε ή κόρη του, ούτε ή Μπλέηκ διέπραξαν τούς φόνους. Κι' είναι πολύ απησχολημένος.

Ο 'Ιγκλις κάρφωσε τά μάτια του άπάνω μου.

—Ωστε δεν είναι ένοχοι ούτε ή Άννα ούτε ή Άλλος; είπε, Πώς τόν ανακάλυψε αυτό;

—Τούς ρώτησε και τού άποκρίθηκαν όχι.

—Άγιοι Πάντες! Και τί άπάντηση, περίμενε να τού δώσουν; Τι παραφροσύνη! Κι' είναι πολύ απησχολημένος, ούτως ώστε δεν έχει καιρό για χάσιμο. Νά ξέρη άραγε την άποστολή μας; Καταλαβαίνει άραγε πώς δυο άπαίσινα έγκλήματα διεπράχθησαν σ' ένα ήσυχο χωριουδάκι κι' ή ένοχος πρέπει να ανακαλυφθή Τόν νομίζα έξυπνο!

—Είναι, τόν άπασχολεί όμως μιά χημική παρασκευή.

—Κολοκύθια! φώναξε ή Ινσπέκτορ και χτύπησε τόν κουδούνι.

Μπήκε ή Κάρσταιρς.

—Τι έπιθυμεί ή κύριος;

—Δόστε την κάρτα μου στον καθηγητή Σκίνερ και πείτε του πώς έπιθυμώ να τόν δω για κάτι πολύ έπείγον και πολύ σοβαρό. Είμαι σέ έπίσημη άποστολή.

Ο Κάρσταιρς πήρε την κάρτα, υποκλίθηκε και βγήκε.

Ο Τζόπ ξύπνησε.

—Όταν ένας άνθρωπος σάν τόν καθηγητή Σκίνερ ύποστηρίζει την άθωότητά κάποιου άλλου, πιθανόν νάχη δική.

χειμώνα έγκατέλειπε τόν καθηγητή για να κυνηγήση άγριόπαπιες στην περιοχή τού ποταμού Μπλύθ.

—Ωστε ή Μπλέηκ ήταν κυνηγός; Ο Ινσπέκτορ έδειξε ζωηρό ένδιαφέρον. Νά φερνε, άραγε, πολύ κυνήγι;

Μιά-δυο φορές, είχε φέρει σαράντα άγριόπαπιες, κυνηγώντας τρεις ώρες άπάνω στην βάρκα. Θά ήταν δεινός σκοπευτής.

—Σέ ποιόν άνήκει αυτή ή καραμπίνα; ρώτησε άπότομα ή Ινσπέκτορ.

—Σέ μένα, είπε ή καθηγητής.

—Ποιός την χρησιμοποίη;

—Δεν έχω ιδέα, Πάντως, όχι έγώ.

—Δεν έχει καθόλου σκόνη άπάνω.

—Υποθέτω πώς ή ύπηρεσία ξεσκονίζει καλά.

Ο Τζόπ πλησίασε τόν τραπέζι κι' έσκυψε για να εξέταση την άκρη της κάνης. —Υστερα επέστρεψε στην θέση του, χωρίς να πη λέξη.

—Μήπως έχει ίχνη τού «σιλανιές»; ρώτησε ή καθηγητής.

—Εκπληκτος, ή 'Ιγκλις την εξέτασε με την σειρά του.

—Κανένα ίχνος, παραδέχτηκε ή Τζόπ.

—Πώς ξέρετε, κ. καθηγητά, πώς ή δολοφονία χρησιμοποιούσε καραμπίνα έφωδιασμένη με «σιλανιές»; ρώτησε με τραχύ ύφος ή Ινσπέκτορ.

—Δεινιούσα μαζί με τόν κ. Άρντεν την βραδυά που κάποιος πυροβόλησε έναντίον του, είπε. Ήμασταν έξη σόν τραπέζι και κανείς δεν άκουσε τόν πυροβολισμό: μόνο πού ή σφαίρα χτύπησε σόν εύλινο κούφωμα. Αυτό συνέβη λίγες ώρες πριν απ' την δολοφονία τού Πέντζ.

Συμπεραίνω ότι, άφου τόν βρήκα μόνο τόν πρωί κι' ήταν νεκρός άπό πολλών ήδη ώρων, δεν άκούστηκε καμιά έκπυρσοκρότηση.

Μιλούσε με τόν ύφος άνθρώπου που τά ξέρει όλα. Αυτό όμως δεν έθιξε τόν Ινσπέκτορ.

—Κι' όμως, συνέχισε ή καθηγητής, ύποθέτω πώς θά υπάρχουν κι' άλλες καραμπίνες διαμετρήματος 22 μέσα σόν σπύτι... Καλλίτερα να τις συγκεντρώσουμε άμέσως και να τις εξετάσουμε.

Χτύπησε τόν κουδούνι.

Σέ λίγο, έμπαινε ή Κάρσταιρς.

—Πήτε σόν κ. Μπλέηκ να φέρη όλες τις καραμπίνες διαμετρήματος 22 που θά μπορέση να βρή...

Ο Ινσπέκτορ δεν ένθουσιάστηκε μ' αυτή την πρωτοβουλία: δεν άποκλειόταν ή διαταγή πρός τόν Κάρσταιρς να ήταν ένα είδος προειδοποίησης. Όπωσδήποτε, ήταν άπίθανο ή Μπλέηκ να φέρη την καραμπίνα με την οποία είχε σκοτώσει τόν έκατομμυριούχο και την λαίδη Κόδριγκτον.

—Υστερα άπό λίγα λεπτά, ή Μπλέηκ μπήκε μαζί με τρεις καραμπίνες διαμετρήματος 22, άπό διάφορες μάρκες. Ο Ινσπέκτορ τόν κύτταζε κατάματα κι' έλεγε: —Νά, σέ παρακαλώ, έλά τα τόν άποθήκη μου.

—Νά, σέ παρακαλώ, έλά τα τόν άποθήκη μου. —Νά, σέ παρακαλώ, έλά τα τόν άποθήκη μου. —Νά, σέ παρακαλώ, έλά τα τόν άποθήκη μου.

—Νά, σέ παρακαλώ, έλά τα τόν άποθήκη μου. —Νά, σέ παρακαλώ, έλά τα τόν άποθήκη μου.

—Νά, σέ παρακαλώ, έλά τα τόν άποθήκη μου. —Νά, σέ παρακαλώ, έλά τα τόν άποθήκη μου.

—Νά, σέ παρακαλώ, έλά τα τόν άποθήκη μου. —Νά, σέ παρακαλώ, έλά τα τόν άποθήκη μου.

—Νά, σέ παρακαλώ, έλά τα τόν άποθήκη μου. —Νά, σέ παρακαλώ, έλά τα τόν άποθήκη μου.

—Νά, σέ παρακαλώ, έλά τα τόν άποθήκη μου. —Νά, σέ παρακαλώ, έλά τα τόν άποθήκη μου.

ΛΟΦΟΝΟΣ!

ΤΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΥΠΟ ΣΕΛ.ΤΖΕΠΣΟΝ

Μπλεηκ άφισε τις καραμπίνες άπάνω σόν τραπέζι και, προσέχοντας έκείνην που είχαμε βρή, είπε:

—Α, έχετε την άλλη Ρέμινγκτον; Νόμιζα πώς ήταν στην άποθήκη τού ύπ' αριθμόν 2 έργαστηρίου.

—Υστερα πρόσθεσε, σάν να ήθελε να δώση μιάν έξήγηση, με άδιάφορο ύφος:

—Υποθέτω πώς έξέχασα να την ξαναβάλω στην θέση της την Πέμπτη... ή την Παρασκευή, κ. καθηγητά; Την μέρα που πήγατε να δήτε τόν σερ Τζών Μάτιους σόν Μπάγκγουαϊν.

—Ο 'Ιγκλις δεν έχασε την εύκαιρία. Καθώς ή καθηγητής έλεγε «την Πέμπτη», ρώτησε ζωηρά:

—Την περασμένη Πέμπτη, πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού ύπ' αριθμόν 2 έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Πήγα στην πλάζ για να ξαντλήσω την παρακαταθήκη των φυσιγγίων και πυροβολούσα σέ στόχο. Είναι ή καλλίτερη έξάσκηση. Τόν κυνήγι της άγριόπαπιας άρχίζει σ' ένα μήνα.

—Τι είδους στόχους χρησιμοποιήτε.

—Κινητούς στόχους. Πετώ μέσα στην θάλασσα παληά τενεκεδένια κουτιά και πρέπει να τά βυθίσω με δυο σφαίρες τόν πολύ. Ο κ. Άρντεν μου δίδαξε αυτό τόν σπόρ που έκανε ή ίδιος εδώ και δυο χρόνια.

—Θυμίζω, είπα, χρησιμοποιούσα δυο πλα μεγαλυτέρου διαμετρήματος νομίζω.

Ο Ινσπέκτορ με κύτταξε έπιτιμητικά, γιατί δεν τού είχα μιλήσει ναρίτερα για τις σκοπευτικές άσκήσεις τού Μπλέηκ.

—Επιδίδεστε συχνά σ' αυτό τόν σπόρ, κ. Μπλέηκ;

—Κάπου-κάπου. Δεν έχω πάντα τόν απαιτούμενο καιρό, ξέρετε. Έργαζόμαστε πολύ, εδώ.

Ο Ινσπέκτορ τόν παραδέχτηκε και κύτταξε σκεπτικός την συλλογή των καραμπίνων μεταξύ των οποίων ίσως να βρισκόταν τόν όπλο τού έγκλήματος.

—Θά τις πάρω μαζί μου, είπε.

—Υστερα στράφηκε πρός τόν Μπλέηκ: —Μπορείτε, είπε, να μου πείτε πού ήσασταν και τί έκάνατε άπό τις δεκάτης τού μηνός, στίς έννηάμιση τόν βράδυ ως την έβδόμη της έπομένης;

Ο Τζαίμς Μπλέηκ άποκρίθηκε με άπάθεια:

—Απλά, κατά την νύχτα τού έγκλήματος τόν Χάμις Πέντζ. "Ε λοιπόν, θά σάς πω: Ο καθηγητής κι' ή μίς Σκίνερ δειπνούσαν σόν πόρνο. Κοιμήθηκαν άπο νωρίς—μεταξύ της έννάτης και δεκάτης έσπερινής—διάβασα τόν βιβλίο τού Τζιμπόνς, ως τις έντεκάμιση, έσβυσα τόν ήλεκτρικό κι' άποκοιμήθηκα. Στίς όχτώμιση ξύπνησα, πέρασα μιά ρόμπ-ντέ-σάμπρ και διέσχισα την αυλή για να πάρω τόν μπάνιο μου. Έκείνη την στιγμή, συνάντησα την Άννα Φίσερ, μιά απ' τις καμαριέρες. Μεταξύ της έννάτης έσπερινής—όπότεν ευχθήκα την καληνύχτα σόν Κάρσταιρς ποσόν πάω σόν δωμά-

τιό μου άπάνω απ' τόν έργαστήριο—την νύχτα, μένω μόνος έκει—και της όγδόης και ήμισείας πρωίνης—όπότεν ή Άννα με συνάντησε σόν διάδρομο, δεν είδα κανένα και κανείς δεν με είδε. Δεν έχω κανένα άλλοθι.

—Αυτή είναι ή γνώμη μου, συμφώνησε ή Ινσπέκτορ που ή Τζαίμς Μπλέηκ τού είχε κάνει καλή έντύπωση.

—Η μίς Σκίνερ, είπε ή νέος, μου διηγήθηκε την συνάντησή της μαζί σας και κατάλαβα πού στρέφονται οι ύποψίες σας. Προτού όμως προχωρήσουμε, σάς δηλώνω καθαρά πώς δεν σκότωσα τόν Χάμις Πέντζ.

Ο Ινσπέκτορ κούνησε τόν κεφάλι.

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

σόν τραπέζι.

—350... 400, πάνω-κάτω.

—Αν μου επιτρέπετε, θά τά πάρω μαζί με τις καραμπίνες.

Ο Μπλέηκ πλησίασε ένα «σεκρετάρι» σέ μιά γωνιά κοντά σόν παράθυρο, κι' έπέστρεψε με όχτώ μικρά χαρτόνια κουτιά που τά άφησε άπάνω σόν τραπέζι.

—Έφτά είναι γεμάτα. Τόν όγδοο είναι σκεδόν άδειο. Θά κάνω ή τι μπορώ για νάρθω αύριο σόν άστυνομικό τμήμα.

—Σας εύχαριστώ, Ά... και κάτι άλλο, τώρα που μιλούμε για τις καραμπίνες, Άσφαλώς, ή καθηγητής θά έχη ή στοπονητικό για τόν κάθε όπλο. Γνωρίζετε

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

—Την περασμένη Πέμπτη πήρατε αυτή την καραμπίνα απ' την άποθήκη τού έργαστηρίου; Για ποιό λόγο;

μάτια του Μπλέηκ. Χωρίς ν' ανησυχῇ γιὰ τὸν ἑαυτό του, δὲν μπορούσε νὰ ξεχάσῃ ὅτι ἡ Ἀννίτα ἦταν μπερδεμένη σὲ μιὰν ἐπικίνδυνη ὑπόθεση.

Ξαφνικά, ἐνοιῶσα οἶκτο γι' αὐτόν. Ὁ-λητὴν ζωὴ του τὴν εἶχε ἀφιερῶσει στὴν ἐργασία καὶ δὲν εἶχε σχέσεις μὲ γυναῖκες. Ἦταν πρόθυμος νὰ θυσιαστῇ γιὰ τὴν Ἀννίτα. Ἦταν ἐξυπνος καὶ τίμιος, ὅσο ἐκείνη ἦταν ἐπιτήδεια καὶ κατεργά-ρα. Στὰ γυναικεία δάχτυλά της θὰ τὸν ἐφτιανε ὅπως ἤθελε αὐτή, σὰν νὰ ἦταν ἡ πὶδ εὐπλάστη. μάζα.

Φαινόταν τόσο ἔρμος πού τὴν στιγμή πού φεύγαμε, τὸν πλησίασα αὐθόρμητα καὶ τοῦ ψιθύρισα χωρὶς νὰ μᾶς ἀκούσῃ ὁ ἱνσπέκτορ.

—Ἐλάτε νὰ δειπνήσουμε μαζί ἀπόψε. Στις ὀχτὼ, σύμφωνα;

Μοῦ ἔρριξε μιὰ ἀναποφάσιστη ματιά, συγκατένευσε ὁμως. Σφίξαμε ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου κι' ἐφυγα μαζί μὲ τοὺς ἄλλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8ον

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ ἱνσπέκτορ δὲν συνέχισε τίς ἐρευνές του. Τὸν ὠδήγησα σὸ Σάουθπλντ, ὅπου χωριστήκαμε. Ἦταν εὐθύμος γιὰτὶ πρόβλεπε πὼς θὰ τέλειωνε αὐτὴ ἡ ὑπόθεση. Ἀφοῦ συγκέν-τρωνε μερικά συμπληρωματικὰ στοιχεῖα κι' ἀπεδείκνυε τὴν ἀδυναμία τοῦ Μπλέηκ γιὰ τὴν Ἀννίτα—γι' αὐτὸ δὲν ἀμφέβαλ-λε—οἱ ἑννοκοὶ μπορούσαν νὰ συνενδρι-α-σούν καὶ νὰ ἀπαγγεῖλουν τὴν ἐτυμηγο-ρία τους ἐναντίον τῶν δύο νέων. Τὴν ἐπο-μένη, τὸ ἀπόγευμα, κατὰ τὴν ἀνάκριση γιὰ τὸν φόνο τοῦ Πέητς, θάκανε τὴν κα-τάθεσή του ἐπὶ τῆς ταυτότητος τοῦ θύμα-τος καὶ τοῦ τρόπου τῆς δολοφονίας της; ὕστερα, θὰ ζητοῦσε ἀναβολὴ διὸ ἐβδό-μων. Θὰ συναντοῦσε τὸν ἱατροδικαστὴ τὸ πρωτὶ καὶ θάαυτο ἐξέθετε τὰ συμβάντα. Δεκαπέντε μέρες θὰ τοῦ ἀρκοῦσαν μὲ τὸ παραπάνω. Εὐτυχῶς πού ὁ κύκλος τῶν ἀναζητήσεων ἦταν περιορισμένος. Ἐπρε-πε νὰ ἐρευνήσουν τὸ παρελθὸν τοῦ Μπλέ-ηκ. Ποιὸς ξέρει; Ἰσως νὰ ἀνακαλύπταν τίποτε τὸ ἐνοχοποιητικόν. Ὁ ἔρωας μπορεῖ νὰ κάνει τρελλὸ καὶ τὸν πὶδ μυαλωμένο καὶ σοβαρὸ ἄνθρωπο. Ὁ ἴγκλις εἶχε ἐ-πίσης τὴν πεποίθησι πὼς οἱ ὑπηρετές τῶν Σκίνερ θὰ εἶχαν πολλὰ νὰ πούν γιὰ τοὺς ἑρώτας τῆς κυρίας τους μὲ τὴν γραμματέα τοῦ πατέρα της. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ξεφεύγουν ποτὲ ἀπ' τὴν προσοχὴ τοῦ προσωπικοῦ...

Τὸν ἀφίσαμε κι' ἐπιστρέψαμε στὸν πύρ-γο κατὰ τίς ἑπτὰ, ἀφοῦ σταματήσαμε σὸ «Μαχαίρι καὶ στὴν Σφυρίχτρα» γιὰ νὰ πάρουμε τὴν βάλιτσα τοῦ Τζόπ. Ὁ Τζόπ μοῦ ἐξομολογήθηκε πὼς ἦταν εὐ-χαριστήσιμος πού θὰ περνοῦσε μιὰ ἡσυ-χη βραδυὰ καὶ θὰ μπορούσε νὰ μιλᾷ ἐ-λεύθερα.

—Ὁ Τζάημς Μπλέηκ, εἶπα, θάρθῃ νὰ δειπνήσῃ μαζί μας. Πρέπει νὰ περιμένε-τε ὅπου νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ φιλησέτε ἐ-λεύθερα.

—Θὰ μιλήσω ἀμέσως. Ὡστε, τὸν καλέ-σατε σὲ δείπνο;

—Μπορῶ νὰ τοῦ εἶμαι χρήσιμος, μολο-νὸν φαεινὸν ἐξέρε ὅτι εἶναι ἀριστος σκοπευτὴς στὴν καραμπίνια, πὼς ἡ νέα πού ἀγαπᾷ ἀπειλοῦνται μὲ ἐκβίασιν ἂν δὲν παντρευόταν τὸν ἄνδρα πού δολοφo-νήθηκε. Ἀλλοθι δὲν ἔχει. Ἀν ἐξαίρε-συν-ῇ τὸν ἐκβίασμό, σκεφθῆτε τὴν ἀπέραντη μωροσύνη πού θὰ κληρονομοῦσε ἡ νέα

Καὶ πίνοντας ἕνα ποτηράκι Ξερές, ὁ

ΝΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

τὴν ὁποία θέλει νὰ παντρευτῇ. Ἐξ ἄλ-λου, εἶχε νὰ διαλέξῃ ἀνάμεσα σὲ τέσσερις καραμπίνες καὶ 350 φυσίγγια.

—Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Τζόπ. Ἐτσι, ἔχομε ἐν περιλήψει ἐκεῖνο πού ὑποστηρί-ζει ὁ ἱνσπέκτορ. Τώρα ἄς δοῦμε τὴν ὑπε-ράσπισιν. Ἀν ἦταν ἐξυπνος ὁ Μπλέηκ δὲν θὰ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὸν φόνο τὴν μέ-θοδο πού ἀκολουθοῦσε μπροστὰ σὲ ὁ-λους, μὲ τενεκέδες. Ἀς ἀρκετοῦμε στὶς χειροπιαστὲς ἀποδείξεις. Πρῶτον: κανένα ἱχνος «σιλαναῖ» δὲν ὑπῆρχε στὶς τέσσε-ρις καραμπίνες πού ἐξέτασα προσεκτικὰ μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Δεύτερον: ὁ Μπλέ-ηκ ἱσχυρίζεται πὼς πέρασε τὴν νύχτα μέ-σα στὸ κρεβάτι τοῦ. Ἀποδείξτε τὸ ἐ-ναντίον. Ὡς τώρα, κανεὶς δὲν παρουσιάζ-στηκε νὰ καταθέσῃ ὅτι τὸν εἶδε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του τίς ὥρες πού ὑποτίθεται ὅτι κοιμόταν. Ὅσο γιὰ τὴν ὑπόθεσι Κό-δριγκτων—τὴν ὁποῖαν ἀποσιωπήσατε—τὸ μόνον ἐπιβαρυντικὸν ἐναντίον του εἶναι ὅτι πήγε διὸ φορὲς σὸ πρεσβυτέρειον ὅπου ἔμεινε μόνος, τὴν μιὰ φορὰ κι' εἶχε τὴν εὐχέρεια νὰ κλέψῃ τὸ ἐπιστολόχαρτο. Μὰ ἕνα σωρὸ πρόσωπα ἔμειναν τὸν περασμέ-νο μῆνα στὸ γραφεῖο, ὁλομόναχο ἢ μαζί μ' ἕναν παπᾶ μῶπα. Καὶ μπροστὰ στὰ μάτια του νὰ τοῦ κλεβαν τὸ χαρτί, εἶναι ζήτημα ἂν θὰ τὸ ἀντιλαμβάνονταν. Τὸ ἐ-πιστολόχαρτο δὲν μπορεῖ νὰ στηρίξῃ κα-τηγορίαν.

—Κι' ὁμως τέτοιες ἀσήμαντες ἀποδεί-ξεις ἔστειλαν στὴν ἀγχόνῃ πολλοὺς ἄν-δρες... καὶ πολλὰς γυναῖκες ἀκόμα.

—Γυναῖκες; Μήπως ἐννοεῖτε τὴν μίς Σκίνερ;

—Αὐτὴν ἀκριβῶς.

—Εἶναι ἡ μόνη Ἀχιλλεὺς πτέρνα στὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Μπλέηκ, εἶπε ὁ Τζόπ, κι' ὁ ἱνσπέκτορ τὸ ἀντιλαμβάνεται. Ἀν δὲν ἀπατῶμαι, θὰ θέσῃ τὸ ἐρώτημα: ἐκείνη νὰ συνεννοήθηκε, ἄραγε, μὲ τὸν Μπλέηκ γιὰ νὰ σκοτώσουν τὸν Πέητς κι' ἀργότε-ρα τὴν λαίδη Κόδριγκτων—ἢ ἀνεκάλυψε ἀπὸ τὴν ἀργότερα πὼς ἐκείνος ἦταν ἑνο-χος καὶ μόνῃ της προσπαθῆσε νὰ κρύψῃ κατὰ ἐνοχοποιητικὰ περιστατικά, ὅπως ἦ-σαν τὰ ἐξῆς: ὅτι κι' ἐκείνος ἦταν ἐν γνῶσει τῆς διαθήκης τοῦ Πέητς κα-θὼς καὶ τῆς ἐπιστολῆς πού τοῦ εἶχε γρά-φει ἡ Ἀννίτα; Ἀραγε νὰ πο κρινό-ταν πὼς ἦταν κατασχευομένη ὅταν εἶ-πα πρῶτος ἐγὼ τὴν πληροφορία; Ἐτσι ὁ ἱνσπέκτορ θὰ θέσῃ τὸ ἐρώτημα, μέσο τοῦ εἰσαγγελέως κι' οἱ ἑννοκοὶ πληροφο-ροῦμενοι τίς σχέσεις τῶν δύο νέων, μπο-ρεῖ νὰ διατάξουν νὰ τοὺς πιστέψουν ὡς ἀθῶους καὶ τοὺς δύο.

—Σωπάσαμε γιὰ μιὰ στιγμή.

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι φοβερά, εἶπα τέλος. Κι' ἐλλικρινῶς, δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τὴν στάσι τοῦ ἱνσπέκτορ. Δὲν εἶναι κα-θόλου δίκαιος.

—Θέλετε νὰ πητὲ πὼς εἶναι ἀποφαι-σμένος νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ καταδίκη καὶ δὲν τὸν νοιάζει καθόλου ἂν ὑποπέσῃ σὲ καμ-μιὰ πλάνη; Σκεφθῆτε ὁμως ὅτι ἂν δὲν ἀποκαλύψῃ τὸν ἑνοχο, κινδυνεύει νάχῃ σκοτοῦρες μὲ τὸν τύπο κι' ἴσως μὲ τοὺς πρῶταμένους του.

Καὶ πίνοντας ἕνα ποτηράκι Ξερές, ὁ

ντέτεκτιβ πρόσθεσε:

—Δὲν προσέξατε τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ στὴν στάσι τοῦ καθηγητοῦ; Μήπως... φά-νηκε πὶδ παράλογος ἀπὸ ὅ,τι εἶναι συνή-θως;

—Μοῦδωκε τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε πε-ρισσότερη συναισθησι τῆς σοβαρότητος τῆς καταστάσεως ἀπὸ ὅ,τι ἤθελε νὰ δεῖ-ξῃ. Φαντάζομαι πὼς θὰ ἀνησυχῶσε γιὰ τὴν Ἀννίτα. Ἀν προσέξατε, ὅλο γινόταν λόγος γιὰ τὸν Μπλέηκ, ἐνῶ γιὰ τὴν Ἀν-νίτα δὲν εἰπώθηκε σχεδὸν λέξη.

—Πραγματικά. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ συνέ-βῃ τυχαῖα μὲ τὸν καθηγητὴ, πάντως ὁ-μως, ἦταν ἐσκεμμένη μὲ τὸν Μπλέηκ. Μοῦκανε ἐντύπωσι ὁ ἐγωῖσμός τοῦ Σκίν-νερ: ἄς μὴν ταραχτῇ ἡ ἡσυχία του καὶ δὲν πάει νὰ γυρίξῃ ἐλεύθερος ὁ φονῆας μέ-σα στὴν χώρα; Ζητήστε τὸν δολοφόνου, ζητήστε τὸν ὁμως ἄλλου, αὐτὴ εἶναι ἡ σκέψις του. Αὐτὸ μὴν πού φάνηκε πολὺ πα-ράξενο, Ἀρτεν. Ἀκόμα παραπάνω κι' ἀπ' τοῦ νεαροῦ Μπλέηκ, ἡ διαγωγή του ὑπῆρξε ἐνὸς ἐνόχου πού ζητεῖ νὰ κρύψῃ κατὰ. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη πού σχηματί-σα κατόπιν ὀρίμου σκέψεως.

—Ὁ καθηγητὴς! φώναξε. Πιστεύετε...

—Ἀν μάθαινα πὼς ἡ ὀνειροπόλος λαί-δη Κόδριγκτων εἶχε προτιμήσει τὸν Σκίν-νερ κι' ἀρνούνταν νὰ δεχτῇ τὸ «ἐχ» του γιὰ ἀπάντησι, θὰ ὑπέθετα πὼς τὴν οκώ-τωσε γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῇ ὅπως ὁ ἱν-σπέκτορ πιστεύει πὼς ὁ Μπλέηκ τὴν σκό-τωσε γιὰ νὰ τὴν ἐμπούσῃ νὰ πῇ ὅ,τι γινώριζε γιὰ τὸν φόνο τοῦ Πέητς.

—Ποιὸς εἶναι ὁμως συνένοχός του; Ποιὸς μὲ πυροβόλησε κατὰ τὸ δείπνο πού παρίστατο ὁ καθηγητὴς; Ὁ Μπλέ-ηκ κι' ἡ Ἀννίτα μπορεῖ νὰ εἶναι συνένο-χοι. Ὁ καθηγητὴς ὁμως εἶναι μόνος του.. ἐξὸν ἂν ὁ Μπλέηκ... τὸ ἀποκλείω ὁμως.

—Ὁ Μπλέηκ, εἶμαι πεπεισμένος πὼς δὲν εἶναι ἀνακατεμένος σ' αὐτοὺς τοὺς φό-νους.

—Μιὰ στιγμή. Ἀκούστε. Ἡ ἐπιστήμη ὀφείλει στὸν Σκίνερ πολλὰς ἐφευρέσεις, μεταξύ τῶν ὁποίων—θυμάστε;—ἀκριβῶς πρὸ τοῦ Μεγάλου Πολέμου, τὸ «σιλαναῖ Σκίνερ»;

Κοῦνησε τὸ κεφάλι.

—Κυνηγῶσα τὸν χιμῶνα καὶ τὴν ἀ-νοῖξη 1913—1914, γι' αὐτὸ δὲν θὰ πρό-σεξα αὐτὴ τὴν ἐφεύρεσι.

—Πάντως, τὸ «σιλαναῖ Σκίνερ» δὲν ἦταν ἀπολύτου ἀκριβείας. Γιὰ νὰ ἐπιτύ-χῃ νὰ μὴν ἀκούγεται καθόλου κρότος, ὁ ἐφευρέτης του περιώρισε τὴν βολὴ τοῦ ὅπλου.

—Ἀν θέλετε, Τζόπ, νὰ ἀποδείξετε πὼς ὁ καθηγητὴς μπόρεσε νὰ διαπράξῃ τὰ ἐγκλήματα, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς ἕνα «σιλαναῖ Σκίνερ» θὰ τοῦ ἦταν χρήσιμο, μὲ τὴν ἐλαχίστη βολὴ του.

—Μιὰ ἐρώτησι: οἱ καλεσμένοι σας σά-παιναν τὴν στιγμή πού ἡ σφαῖρα ἔκανε θρῦσιν τὸ ποτήρι σας καὶ χτύπησε τὸν τοῖχο πίσω ἀπ' τὸ κεφάλι σας;

—Ὁχι: θυμοῦμαι μόνον πὼς ὁ αἰδεσι-μώτατος γελοῦσε μὲ κάτι πού εἶχε πῇ ἡ λαίδη Κόδριγκτων.

—Ἐνα γέλιο, ὅσο λίγο θορυβῶδες κι' ἂν εἶναι, μπορεῖ νὰ καλύψῃ τὸν ἐλαφρὸ κρότο ἐνὸς «σιλαναῖ Σκίνερ» πού ἐκ-πυροσκοπεῖ μέσα στὸ δωμάτιο ὅπου βρι-σκεται. Ποῦ καθόταν ὁ καθηγητὴς, σὺ τραπεζεῖ;

—Ἀντίκρυ μου ἀκριβῶς.

—Καὶ πρῶτος ἐκεῖνος δῆλωσε πὼς ἦ-ταν σφαῖρα καραμπίνας. Κανεὶς ἂν εἶχε ἀντίρρηση... Τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο ἐνί-

σχυε τὰ λεγόμενά του...

—Κι' ἤθελε... νὰ μὲ σκοτώσῃ;

—Ὁχι, γιὰ τὸ Θεό! Ἦθελε νὰ ἔχῃ ἔ-να ἄλλοθι.

Κι' ὁ Τζόπ πίνοντας ἄλλο ἕνα ποτήρι Ξερές, συνέχισε:

—Εἶναι ἀπλούστατα, μιὰ ὠραία θεωρία ὑποστηριζόμενη ἀπὸ μερικά γεγονότα. Ὑποθέτω πὼς δὲν θὰ γνωρίζετε τίποτε γιὰ σχέσεις πού μπορούσαν νάχου... ἡ λαί-δη Κόδριγκτων μὲ τὸν καθηγητὴ;

—Ὁχι. Ἀν εἶχαν ὁμως σχέσεις, τίς γνωρίζει ὁ αἰδεσιμώτατος.

—Θὰ τὸν ρωτήσω. Θὰ πάω νὰ τὸν δῶ ἀπόψε, ὕστερα ἀπ' τὸ δείπνο, ἐνῶ ἐσεῖς θὰ καθισχεσέτε τὸν Μπλέηκ.

—Εἶναι καὶ κάτι ἐξ ἴσου σοβαρὸν πού παρέλειψα νὰ σὰς ρωτήσω. Ἐχετε ἰδέαν γιὰτὶ ὁ καθηγητὴς θὰ μπορούσε νάχῃ σκοτώσῃ τὸν Πέητς;

—Μὰ εἶναι ἀπλούστατο! φώναξε. Ὁ πυρετός τοῦ ἀφοπλισμοῦ ἔκανε ὅλα τὰ κράτη νὰ περιορίσουν τοὺς ἐξοπλισμούς των κι' ἡ βρετανικὴ κυβέρνησι κατήρ-γησε τίς ἐπιχορηγήσεις πού ἔδινε στὸν καθηγητὴ. Ὁ Σκίνερ ὁμως ἔχει ἀφιε-ρώσει τὴν ζωὴ του στὸ ἔργο του. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ διακόψῃ. Γιὰ νὰ τὸ συνεχί-σῃ, τοῦ χρειάζονται χρήματα!

Ὁ Χάμις Πέητς τοῦ εἶπε πὼς εἶχε κάνει διαθήκη εἰς ὄφελος τῆς Ἀννίτας. Ὁ Πέητς χαίρει ἄκρας ὑγείας καὶ—φυσικά—δὲν πρόκειται νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴν μιὰ στήν ἄλλη μέρα. Ἡ κληρονομία εἶναι τριάμι-ση ἑκατομῦρια λίρες στερλίνες! Ἀεῖζει καὶ παραξέζει τὸν κόπο! Ἀσφαλῶς, τὰ χρήματα θὰ τὰ κληρονομήσῃ ἡ Ἀννίτα, αὐτὴ εἶναι ὁμως στήν ἀπόλυτη ἐξουσία τοῦ πατέρα της. Τὸ προσέξατε; Τοὺς εἶ-δατε μαζί, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἐκείνη τὸν φοβάται ὑπερβολικά: πὼς νὰ μὴν ὑπα-κούσῃ; Ἐκεῖνος ξέρει ὅτι μπορεῖ πολὺ εὐκόλα νὰ τῆς πάρῃ ὅσα χρήματα τοῦ χρειασθοῦν. Βασιζόμενος σ' αὐτὸ ὁν ὑ-πολογισμὸ, ἐπιδίδεται ἐπὶ τὸ ἔργον. Ἀρ-γότερα, σκέπτεται ὅτι, στὸ ἀναμεταξύ, μπορεῖ νὰ ξεφορτωθῇ καὶ τὴν λαίδη Κό-δριγκτων. Ποιὸς, λογικὰ σκεπτόμενος θὰ μπορούσε νὰ ὑποπτεῖται αὐτὸν τὸν μεγα-λὸ ἐπιστήμονα; Κανεὶς, δὲν εἶναι ἔτσι;

Δὲν περίμενε ὁμως νάχῃ ἔκτεθῇ ἡ κόρη του τόσο πολὺ μὲ τὸν Πέητς κι' ὁ γραμ-ματεὺς του νάχῃ τόσο ἀφοσιωθῇ στὴν κόρη του. Ὅλα αὐτὰ τὸν ἐνοχλοῦν πολ-λὸ—καθὼς διαπιστώσαμε ἀπόψε.

—Ναί, δὲν μπορῶ ὁμως νὰ πιστέψω πὼς... Ἀλλωστε, Τζόπ, δὲν ἔχετε νὰ στη-ρίζετε τὴν θεωρίαν σας μὲ ἀποδείξεις ἄλ-λὰ μόνον μὲ εἰκασίες, ὅπως κι' ὁ ἱνσπέ-κτορ.

—Θὰ βρῶ ὁμως.

—Ὡστε θὰ ἀποδείξετε πὼς ὁ καθηγη-τὴς εἶναι ὁ δολοφόνος; Μήπως δὲν ἀκο-λουθεῖ τὴν ἰδίαν θεωρίαν ὁ ἱνσπέκτορ γιὰ τὸν Μπλέηκ καὶ τὴν Ἀννίτα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9ον

Μολοντί ὁ Τζάημς Μπλέηκ ἔμενε σὸ σπίτι τοῦ καθηγητοῦ πέντε χρόνια, ἀμ-φιβάλλω ἂν μ' ἐπισκέφθηκε παραπάνω ἀπὸ τρεῖς φορές στὸν πύργο μου καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ δειπνοῦσε μαζί μου. Καθὼς τὸν ἀγγέγειλε ὁ Τζήμς καὶ μῆκε μέσα στὸ σαλόνι, λυπήθηκα πού δὲν τὸν εἶχα σχετιστῇ περισσότερο ἐπὶ τόσο χρονικὸ διάστημα, μόνον ἔκανα παρέα μὲ ἡλιθίους τύπους σὰν τὸν Πέητς καὶ τὸν αἰδεσιμώτατο Λάιονελ Λέηκ.

στοσύνη σὲ σὰς κι' εἶναι μὲ τὸ μέρος σας...

Ὁ Τζόπ μῆκε ἐκείνη τὴ στιγμή καί, γιὰ πρώτη φορὰ, τὸν εἶδα σχεδὸν εὐθύμο: τὸ μελαγχολικὸ ὄφρος του τὸν εἶχε ἐγκα-ταλείψει. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου, δὲν ἔπαυε νὰ μιλᾷ χωρὶς τὸν παραμικρὸ ὑπαινιγμὸ γιὰ τὴν δύσκολη θέσι τοῦ Μπλέηκ.

Ὡστερα ἀπ' τὸν καφέ μᾶς ἀποχαρτέ-σε λέγοντας πὼς εἶχε δουλεῖα μὲ τὸν αἰ-δεσιμώτατο. Ὁ Μπλέηκ ἦταν τώρα πολὺ πὶδ εὐθύμος κι' ἐνοιῶθα εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν ἀστυνομικὸ πού ἦταν ἀφορμὴ αὐ-τῆς τῆς μεταλλαγῆς του.

Στὶς δεκάμισι, ὕστερα ἀπὸ ἕνα οὐί-σκυ, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ φύγῃ καί μ' εὐχαρίστησε ζωηρὰ «γιὰ τὴν κα-λὴ σύνη μου»—ὅπως εἶπε. Ἐπὶ μιάμι-ση ὥρα εἶχαμε μιλήσει γιὰ ὅλα τὰ θέ-ματα χωρὶς νὰ ποῦμε λέξη γιὰ τὴν Ἀν-νίτα. Ἰσως νὰ θεωροῦσε τὴν θέσι ἐκεί-νης πού ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ δύσκολη κι' ἐπικίνδυνη γιὰ νὰ μὴν νά μιλήσῃ γι' αὐτὴν χωρὶς νὰ συγχύσῃ, ἴσως κι' ὅλας νὰ μὲ ὑποπτεύονταν πὼς ἤμουν ἐκ-κείνος πού ἀγαποῦσε ἡ Ἀννίτα. Ἡ τε-λευταία σκέψις μοῦ φάνηκε πὶδ λογικὴ. Ἡ Ἀννίτα, δὲν παράξενο χαρακτηρί-σας, ἦταν ὁλοσδιόλου ἱκανὴ γιὰ τὸν ἀπο-κρούση καὶ συγχρόνως νὰ τοῦ ἐμπιστευ-θῇ τίς στιγμιαῖες ἐπιδιώξεις της. Τὴν ὥ-ρα πού ἀναβῇ τὸ φανάρι τοῦ ποδηλάτου του, διέκρινε μιὰ σκοτεινὴ σιλουέττα κι' νοούμενη πίσω ἀπὸ τὸν φράχτη κι' ἀναρω-τήθηκα ἂν ἦταν ὁ πόλισμαν πού εἶχε ὡς ἀποστολὴ νὰ μὲ προστατεύσῃ ἡ τοῦ ντέ-τεκτιβ πού ἐπιτηροῦσε τὸν Μπλέηκ.

Ὡστερα ἀπ' τὴν καληνύχτα, ἐκίνησε μὲ τὸ ποδήλατο τοῦ ὁποῖου τὰ λάστιχα ἔτριζαν ἀπάνω στὴν ἄμμο. Καθὼς τὸ φῶς του χανόταν στὴν πρώτη καμπή, εἶ-δα ἕνα ἄλλο ποδήλατο, μὲ ἀναμμένο φα-νάρι, νὰ φαίνεται στὸν φράχτη. Ἐνα ἄ-τομο παρακολουθοῦσε τὸν νέο. Ὁ Νό-μος ἀγρυπνοῦσε. Μολοντί ἡ περιπόλος πού εἶχε ὑποσχεθῇ ὁ ἱνσπέκτορ παρέμενε ἀόρατη, ἤμουν βέβαιος πὼς δὲν ἔλειπε μακριὰ.

Ἐπέστρεψα σὸ σπίτι μου κι' ἐκλει-σα τὴν πόρτα. Καθὼς ὁ Τζόπ δὲν εἶχε ἀκόμα φανῇ, πῆγα σὸ μικρὸ ἐργαστή-ριό μου, κάτω ἀπ' τὴν μεγάλη σκάλα ὅπου εἶχα ἕνα ρολοὶ ἐξεδωμένο σὸ ἐπι-σκευή.

Πέρασα μιὰ ὥρα ἐργαζόμενος καὶ κατὰ τίς ἑντεκα, μῆκε ὁ Τζόπ. Ὁ Τζήμς τὸν ἔφερε καὶ τοῦ ὑπέδειξε τὸ μέ-ρος ὅπου θὰ μπορούσε νὰ μὲ βρῇ. Ἦρθε γὰρ καθῆσι σὲ μιὰ γωνίαν τοῦ ἐργαστηρίου μου καὶ φάνηκε εὐχαριστήσιμος πού εἶ-χε φύγει ὁ Μπλέηκ. Πάντως, μὲ κούταζε μὲ περιλύπη ὄφρος νὰ εἶναι τὴ σκουριά πού οἱ αἰῶνες εἶχαν μαζέψῃ στὸν τροχὸ τοῦ ρολοιοῦ. Καθὼς τὸν εἶχα μάθει πὶδ «ἀπ' τὴν καλὴ», συμπεράνα ἀπ' τὸ μου-τρομένο ὄφρος του, πὼς κάτι εἶχε μάθει ἀπ' τὸν αἰδεσιμώτατο Λάιονελ Μπλέηκ.

—Ὁ αἰδεσιμώτατος, ρώτησε τέλος, εἶ-ναι δυνατόν νὰ εἶναι ἀπαίσιος ὑποκριτής;

—Ἐτσι φαίνεται, εἶπα.

Ὁ Τζόπ ὁμως δὲν φάνηκε ἱκανοποιη-μένος ἀπὸ αὐτὸ πού τοῦ εἶπα. Ἦθελε, κα-τὰ πᾶσαν πιθανότητα, μιὰ πὶδ θετικὴ ἀ-πάντησι στὴν ἐρώτησή του.

Καὶ κουνώντας δύο πῖστα τὸ κεφάλι του, ὁ ντέτεκτιβ συνέχισε:

(Ἡ συνέχεια σὲ προσεχέ)

Θάλεγε κανείς ότι η χαριτωμένη Τζίν Παρκερ με το υπέροχο σώμα είναι ή μοντέρνα ενσάρκωση της Αφροδίτης...

ΕΝΑΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΩΝ ΠΙΝΑΞ

*Ένα κινηματογραφικό περιοδικό δημοσίευσε τελευταία έναν πολύ ενδιαφέροντα πίνακα σχετικά με τα χαρακτηριστικά των γνωστότερων ηθοποιών του Αμερικανικού κινηματογράφου.

Τόν μεταφράζουμε εδώ για να δοούν οι αναγνώσται κι οι αναγνώστριά μας ποιά είναι ακριβώς τα χαρακτηριστικά των στάρ που προτιμούν.

*Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει ύψος 1.65 μ., βάρος 60 κιλά, μαλλιά χρυσά και μάτια γαλανά ανοιχτά.

*Η Κάθριν Χέμπουργκ: ύψος 1.70 μ., βάρος 60 κιλά, μαλλιά καστανά και μάτια γκρι.

*Η Μαρίν Ντρήτριχ: ύψος 1.64 μ., βάρος 58 κιλά, μαλλιά ξανθά και μάτια γαλανά.

*Η Καίη Φράνσις: ύψος 1.62 μ., βάρος 56 κιλά, μαλλιά καστανά και μά-

τια καστανά.

*Η Ίρεν Ντάν: ύψος 1.02 μ., βάρος 56 κιλά, μαλλιά καστανά, μάτια κριζογάλανα.

*Η Τζίντζερ Ρότζερς: ύψος 1.62 μ., βάρος 55 κιλά, μαλλιά κόκκινα, μάτια καστανά.

*Η Κλωντέη Κολμπέρ: ύψος 1.62 μ., βάρος 52 κιλά, μαλλιά καστανά, μάτια καστανά σκούρα.

*Η Μαίη Ουέστ: ύψος 1.61 μ., βάρος 59 κιλά, μαλλιά ξανθά, μάτια βιολέτ.

*Η Τζόαν Κράουφορντ: ύψος 1.61 μ., βάρος 57 κιλά, μαλλιά καστανά, μάτια γαλανά σκούρα.

*Η Τζίν Χάρλοου: ύψος 1.55 μ., βάρος 50 κιλά, μαλλιά ξανθά, μάτια γαλανά ανοιχτά.

*Η Νόρμα Σήρερ: ύψος 1.52 μ., βάρος 52 κιλά, μαλλιά καστανά, μάτια γκριζογάλανα.

*Η Τζάνετ Γκαίηνορ: ύψος 1.50 μ., βάρος 50 κιλά, μαλλιά κόκκινα, μάτια καστανά.

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

την Καρολίνα.

*Ωστε, είναι περιττόν όλοι και όλες να νομίζουν ότι γράφοντας μια επιστολή σ' ένα στούντιο μπορούν να γίνουν Τζόαν Κράουφορντ ή Κλάρκ Γκαίημπλ απλώς και μόνο επειδή νομίζουν ότι είναι άξιοι να τους αντικαταστήσουν.

Η ΠΡΟΦΑΝΕΣ ΤΗΣ ΣΙΡΛΕΥ.

*Εκείνοι που υπεστήριζαν ότι η Σίρλεϋ Τέμπλ αρχίζει ήδη να «ξεπέφτει» και ότι η φήμη της γρήγορα θα σβύσει, διεψεύσθησαν πανηγυρικά.

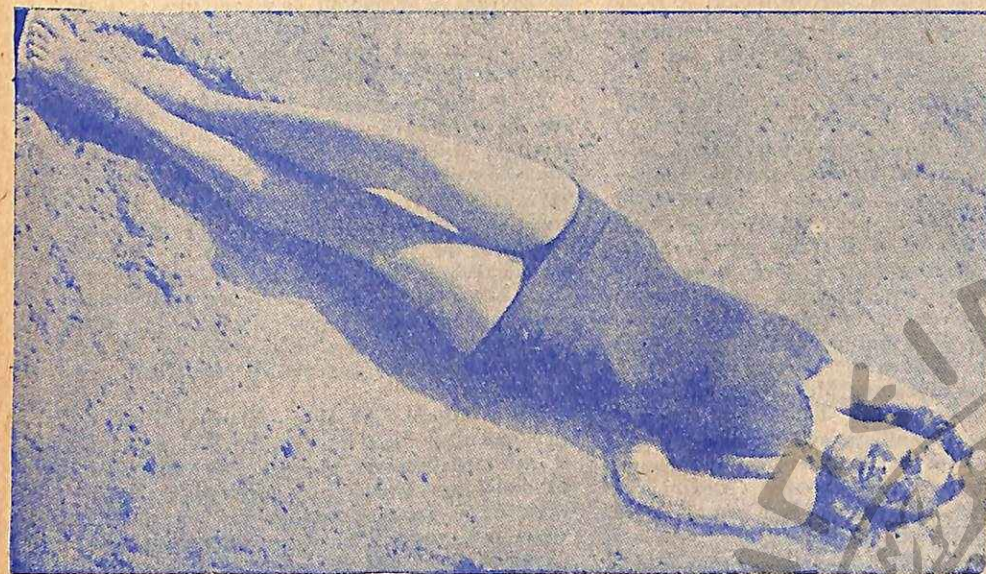
Κάθε ταινία της έχει όλο και μεγαλύτερη επιτυχία από τις προηγούμενες. *Ηδη η τελευταία της ταινία «Πλοίαρχος Τζένιουαρου» υπερέβη σε κέρδη όλες τις ταινίες που γύρισε ως τώρα ή μικροσκοπική στάρ.

Και ο Ντάρουλ Ζανούκ, διευθυντής της Φόξ, μοιράζεται τα κέρδη με την Σίρλεϋ. Πρό μηνός ακριβώς, διέλυσε το παλιό συμβόλαιό της και υπέγρα-

μιά φορά με το τελευταίο ταξίδι του περιφήμου κωμικού στην Ίνδοκίνα, την οποία έπεσκέφθη συνοδευόμενος από την χαριτωμένη Πωλέτ Γκοντάρ.

*Όπου κι αν στεκόταν, σχηματιζόταν γύρω του ένα πυκνό πλήθος που έτρεχε να τον θαυμάσει. Και το πλήθος αυτό άπετελείτο από μεγάλους και παιδιά πάσης ηλικίας. Μολταυτά άρκετοί από τους θαυμαστές του ένοιώθαν κάποια απογοήτευση γιατί νόμιζαν ότι ο Σαρλώ φορεί και στην καθημερινή του ζωή, το ίδιο κοστούμι που φορεί και στην όθονη με το καπελλάκι του και το μπαστουνάκι του.

Στο Άννάμ, ο Τσάρλι Τσάπλιν έγινε δεκτός εις ακρόαση από την Αυτού Μεγαλειότητα, τον Μπάο Ντάι. *Ο αυτοκράτωρ, ο οποίος ενδιαφέρεται πολύ για τον κινηματογράφο, εξέφρασε την επιθυμία να συνοδεύονται τα διάφορα φιλμ που προβάλλονται στο Άννάμ με έπεξηγήσεις στην Άνναμική διάλεκτο για να τις καταλαβαίνει ο πληθυσμός και να διαδοθή περισσότερο ή κινηματογραφική τέχνη.

*Η Μαξίν Ντόυλ κάνει την καθημερινή ήλιο θεραπεία της για ν' αποκτήσει το σκοτεινό χρώμα της μόδας.

ψε μαζί της ένα νέο συμβόλαιο διαρκείας έπτά έτών με έπαφελεστέρους όρους γι' αυτήν.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του παλαιού συμβολαίου η Σίρλεϋ θα έπαιρνε 64.000 δολάρια για κάθε ταινία της και υποχρεούται να γυρίσει τέσσερα φιλμ τον χρόνο.

*Ετσι η μικρή Σίρλεϋ θα κερδίσει έτησίως 250.000 δολάρια περίπου.

Ο ΣΑΡΛΩ ΣΤΟ ANNAM

Είπε γνωστό ήδη ότι ο Τσάρλι Τσάπλιν, ο δημοφιλέστατος Σαρλώ, είναι πασίγνωστος σ' όλα τα μέρη του κόσμου. Το πράγμα άπεδείχθη άκόμη

χθηκε με τόσο όρμη από το τράνταγμα που έκσφενδονίσθηκε σε άπόσταση τριών μέτρων.

Δύο-τρεις διαβάτες έσπευσαν άμέσως εκεί κι έμειναν κατάπληκτοι όταν είδαν τον Λάιονελ να σηκώνεται σαν να μη είχε συμβή τίποτα. *Η καταπληκτική εύκινησία κι' έλαστικότητα που άπέκτησε το σώμα του από τ' άδιάκοπα άκροβατικά γυμνάσματα συνετέλεσε στο θάυμα αυτό.

Τα σπασμένα τα πλήρωσε ο οδηγός του άλλου αυτοκινήτου που σκοτώθηκε.

ΜΕΝΝΙΕΣ

—Εις την Διεθνή Έκθεσιν Σικάγου αντιπροσώπευσε με την Σχολήν του την «Έλληνικήν Έβδομάδα» δώσας σειράν παραστάσεων ο διάσημος Έλληνας χορευτής Νίκος Τσουκαλός. Θεωρείται ο μεγαλύτερος χορευτής του κόσμου και έπαυελιμμένος τα σοβαρώτερα περιοδικά κι' έφημερίδες άπσχολήθησαν με το έργο του.

*Ο Νίκος Τσουκαλός πρόκειται να έλθη εις Αθήνας τον Αύγουστο, προσκληθείς από την «Ένωσιν Έλλήνων Λογοτεχνών» — για να δώση μίαν παράστασιν, οι εισπράξεις της οποίας θα διατεθούν διά το Ταμείον Προνοίας Λογοτεχνών.

Ο διάσημος Έλληνας χορευτής κλασικών χορών εις το Σικάγον Νίκος Τσουκαλός σε μιά θαυμασία χορευτική του επίδειξη.

ΟΠΩΣ ΣΤΑ ΦΙΛΜ

*Ο ννωστός άκροβάτης ηθοποιός του κινηματογράφου Λάιονελ Ντίξον έπεσε πρό όλίγων ήμερών, θύμα άτυχήματος από το όποιο σώθηκε ως έκ θαύματος.

*Ενώ άδηγούσε μόνος του την κούρσα του με ήλιγγιώδη ταχύτητα προσέκρουσε επάνω σ' ένα άλλο αυτοκίνητο έρχόμενο αντίθετως. *Ο Λάιονελ τινά-

ΟΤΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΗΤΑΝ ΜΙΚΡΟΙ...

Τὰ παιδιά-θαύματα

ΚΙΚΕΡΩΝ— ΒΟΣΣΟΥΕΤΟΣ— ΜΙΡΑΜΠΩ— ΦΕΝΕΛΟΝ— ΜΟΝΤΑΙΝ— ΛΟΥ-
ΛΙ— ΜΟΖΑΡΤ— ΤΖΙΟΤΤΟ— ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΣ— Κ.Τ.Λ.

Δέν είναι σπάνιο, πράγμα στην ιστορία το φαινόμενο παιδιών, που ενώ άλλα στην ηλικία τους μόλις άρθρώνουν λίγες λέξεις, αυτά μιλούν σαν να είναι ήδη δέκα ετών... διαβάζουν λόγους, παίζουν μουσική χωρίς να την έχουν διδαχθεί και εν γένει κάνουν πράγματα που και μεγάλοι ακόμη θα ήταν συχνά άδύνατο να τα κάνουν.

Είναι τα παιδιά-θαύματα. Πολλές φορές ή πρόωρος αυτή—ή παρά φύσιν καλλιτέρα—διανοητική ανάπτυξή τους, δεν βαστά, σβύνει ή κληροδοτεί στην μεγαλύτερη ηλικία μετριότητες που γρήγορα ξεχνιούνται. Υπάρχει όμως και η άλλη κατηγορία των μεγάλων—που από μικροί έδειξαν τι θα γινόντανε. Γι' αυτά τα παιδιά-θαύματα για μερικά απ' αυτά τουλάχιστον, θα αναφέρουμε σήμερα.

□ □

“Ας αρχίσουμε από την αρχαιότητα.

Ένα μικρό παιδί, στην Ρώμη, που μόλις το είχαν βάψει στο σχολείο, καταπλήσσει με την ευγλωττία του. Οι καθηγητές του διακόπτουν το μάθημά τους για να τον ακούσουν να μιλά και στον δρόμο οι συμμαθητές του τον δίνουν ανάμεσα τους, εις ένδειξιν σεβασμού. Συνα δάζουν τον μικρό ρήτορα στην μέση και τον διάζουν να τους διηγηθής καμιά ιστορία και εκείνος τους διαβάζει όλονκληρο λόγο, παίρνοντας πόζες και κλωνοντας χειρονομίες μεγάλου ρήτορος: είναι ο Κικέρων.

“Ας έλθουμε στους νεώτερους χρόνους:

Ο διάσημος Ιεροκήρυξ Βοσσουέτος σε ηλικία 12 ετών ακόμη στον πύργο του Ραμπουγιέ έκανε το πρώτο του κήρυγμα που άφησε τους άκροατές του με άνοιχτο το στόμα.

Ένας άλλος μεγάλος Ιεροκήρυξ, ο Φινελόν, ήταν κιόλας διάσημος σε ηλικία 15 ετών. Καταπληκτικός επίσης από τους πρώιμους ρήτορας υπήρξε ο περίφημος Μιραμπώ. Οι βιογράφοι του θεωρούν ότι δηγηγορούσε κιόλα σε ηλικία... 3 ετών! “Εκείνος όμως που πραγματικά υπήρξε ένα θαύμα, ήταν ο φιλόσοφος Μονταίνι, ο οποίος ψέλλιζε κιόλας τα λατινικά προτού μάρη να προσφέρει τις πρώτες λέξεις της μητρικής του γλώσσας, της γαλλικής.

Στα 1580 ένας μικρός Σκώτος, οδηγείτο στο Παρίσι για να γραφή στο κολέγιο της Ναβάρρας. Ήταν ο Τζών Κρίστον, που έμεινε από τότε γνωστός με το επώνυμο ο «θαυμάσιος Κρίστον». Λοιπόν το τρομερό αυτό παιδί μιλούσε την εποχή εκείνη δώδεκα γλώσσες. Και όχι μονάχα αυτό, αλλά συζητούσε με όποιονδήποτε φιλόσοφο επάνω σ' ένα οποιοδήποτε φιλοσοφικό θέμα. “Ετσι μια μέρα, συνεζήτησε επί εννέα ώλεκληρες ώρες και παρουσία 3.000 προσώπων με τους σοβαρότερους σοφούς και τους διασημότερους φιλοσόφους της εποχής του.

Μην φαντασθήτε, όμως, τον θαυμάσιο αυτό μικρό σαν ένα τερατίδιο διανοητικής ανάπτυξης, άδικημένο κατά τα άλλα από την φύση, όπως π.χ. ο Μιραμπώ, άνικανο για άλλα πράγματα. Ο Κρίστον ήταν τόσο μεγάλος σοφός, όσο και δυνατός αθλητής. Την επομένη της φοβερής συζητήσεως που ανα-

φέραμε, πήρε μέρος σε κάτι αγώνες και νίκησε διαδοχικά σε... 15 αγωνίσματα.

Και ο περίφημος Πίκ ντε λά Μιραντόλ; Ρήτωρ διάσημος σε ηλικία δέκα ετών, ήξερε 18 ετών 22 γλώσσες. Μετά πέντε έτη, το 1486, έφθανε στην Ρώμη, έτοιμος να συζητήσει εννέακόσια διάφορα θέματα!

□ □

“Ας έλθουμε τώρα στους μουσικούς:

Ο διάσημος βιολιστής Λούλλι έπαιξε μια μέρα μικρός, άμαδες στους δρόμους της Φλωρεντίας. Έξαφνα περνά απ' εκεί ο δούξ της Γκίζης. Βλέπει το παιδί, του κάνουν έντύπωση το βράιο του παράστημα και οι καλοί τρόποι. Το παίρνει και το δάξει στην ύπηρεσία της περιφέρειας ντε Μοντεσπών. Αυτή τον στέλνει στην κουζίνα για βοηθό του μαγειρίου. Έκεί ο μικρός Λούλλι, που είχε φέρει μαζί του και ένα μικρό βιολί, περνά τις ώρες της σχολής του παίζοντας βιολί, μελετώντας. Σε ηλικία 6 ετών και ετών δίνει την πρώτη του συναυλία.

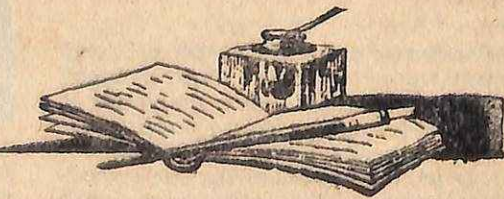
Το άκροατήριό του μένει κυριολεκτικώς κατάπληκτο. Περιττό να προστεθί ότι δεν ξαναγύρισε πιά στην κουζίνα.

Ένα όμως πραγματικό και μεγάλο αλήθεια παιδί-θαύμα ήταν ο Μότσαρτ. Ήταν 3 ετών όταν της αδελφής του της ήλθε η ιδέα να του μάθη πιάνο. Λοιπόν, τσεσάρων ετών ο Μότσαρτ ήταν έντελως ικανός να συγκαταστή στην μνήμη του όλονκληρο κονσέρτο! Σε ηλικία πέντε ετών συνέθετε μικρά κομμάτια, που άρκετα τους διεσώθηκαν ως σήμερα. Ο πατέρας του, πανευντής, περιέφερε από αυτή σε αυτή, επιδεικνύοντας το μικρό αλλά και μεγάλο αυτό μουσικό θαύμα. Στην Βιέννη η αυτοκράτειρα, η υπερήφανη και αγέρωχη Μαρία-Θηρεσία ξετρελαίνεται μαζί του. Τόσο που συχνότατα τον βάζει να καθίση στα γόνατά της για να παίξη πιάνο. Καταγοητευμένος είναι και ο αυτοκράτορας Φραγκίσκος. Αποκοιλούσε τον Μότσαρτ «μικρό μάγο». Και μια μέρα για να τον πειράξει του λέγει:

—Σπουδαίο πράγμα να μάς παίξης πιάνο με τα δέκα δάχτυλά σου. Θα σε είχα αξιο να παίξης μ' ένα μονάχα δάχτυλο!

Ο μικρός Μότσαρτ έβαλε τα γέλια και τρέχοντας στο πιάνο, άρχισε να παίζει μ' ένα, πράγματι, δάχτυλο! Έπτά ετών τον φέρνουν στο Παρίσι. Η αυλή των Βερσαλλιών ξετρελαίνεται μαζί του. Συνθέτει συνάτες που είναι αληθινά θαύματα. Και ο γυρός της Εδρώτης συνεχίζεται κατά τον ίδιο θαυμαστικό τρόπο.

Το θελκτικότερο στο παιδί αυτό ήταν ότι ποτέ δεν μεγαλοφέρνη, δεν είχε τρόπους μικρομεγάλους. Ήταν ένα παιδί, με τα όλα

του, μ' όλη την ξηνοιασιά και την αφέλεια της ηλικίας του, που ήταν ικανό, να διακόψει το κομμάτι που έπαιζε, έστω και μπροστά σ' έναν βασιλέα, και να τρέξει να παίξει με την πρώτη γάτα που θα έμπαινε στην αίθουσα.

Η γάτα ήταν το ζώο που υπεραγαπούσε. Κάποτε πάλι δέχοιτε την συναυλία και παίρνοντας το μαστούνι του πατέρα του το καθάριζε και άρχιζε να τρέχει σαν τρελλό μέσα στο δωμάτιο, παίζοντας το άλογο και γεμίζοντας το δωμάτιο με τα γέλια του.

□ □

Η ζωγραφική είχε κι αυτή τα παιδιά-θαύματά της.

Ο περίφημος Τζιόττο ήταν ένα από αυτά.

Ήταν γυιός γεωργού που έμενε στο χωριό του Βεσπινιάνο, από μικρός δε έβρισκε τα πρόβατα του πατέρα του. Χωρίς να έχει ιδέα από ζωγραφική, περνούσε την ώρα του βόσκοντας τα πρόβατα, ζωγραφίζοντας. Και επειδή δεν είχε ούτε χαρτί ούτε μολύβι, χάραζε την εικόνα του μ' ένα μυτερό σίδερο επάνω σε κανένα μεγάλο χαλί.

Σε ηλικία δέκα ετών ήταν κιόλας διάσημος ως σχεδιαστής και ζωγράφος σ' όλη την περιοχή. Μια μέρα, ένας μεγάλος ζωγράφος και γλύπτης της εποχής, ο Τσιμαμπούε, πηγαίνοντας από την Φλωρεντία στο Βεσπινιάνο, συνήτησε τον μικρό βόσχο που καταγινόταν με μεγάλη προσήλωση με το σχέδιο ενός προβάτου του. Ο Τσιμαμπούε τόσο ένθουσιασθηκε, που έντολα κατόρθωσε να πείση τους γονείς του Τζιόττο να τον αφήσουν να τον πάρη μαζί του. Σε λίγον καιρό, ο μαθητής ξεπερνούσε σε φήμη τον διδάσκαλο.

Και ο Μιχαήλ-Αγγελος; Σε ηλικία 16 ετών σκόλησε κιόλας το μάγαρο. Κι' ενώ και οι πιδ πεπειραμένοι γλύπται δεν τολμούσαν να σκαλίσουν επάνω στο μάγαρο παρά μονάχα αφού έκαναν σχέδια επί σχεδίων επάνω στο χαρτί. Έπαιρναν μέτρα, έκαναν υπολογισμούς και έβρισκαν μακέτες από χώμα ή από κερί, ο Μιχαήλ-Αγγελος, ο οποίος σούδεποτε είχε πιάσει σκίλη στη ζωή του εργαζόταν απ' ευθείας επάνω στο μάρμαρο, παλεύοντας τρόπον τινά σωμα με σωμα μαζί του. Άρχισε αντιγράφοντας ένα αρχαίο κεφάλι φαίνου του οποίου οι σκόνες είχαν φάγει τα χείλη και αφαιρούσε την μύτη. Ο Μιχαήλ-Αγγελος συνεπλήρωσε τα μέρη που έλειπαν με την φαντασία του και τόσο καλά που οι μεγάλοι διδάσκαλοι της γλυπτικής της εποχής εκείνης έμειναν με το στόμα άνοιχτό.

Πιο μικρός ακόμη, ο Μιχαήλ-Αγγελος αντίγραφε τελειότατα με την πέννα διάφορες γραβοήρες. Απομειντο δε θαυμάσια τις παλιές εικόνες. Με άλλους λόγους, ο Μιχαήλ-Αγγελος υπήρξε ο πρώτος... παραχαράκτης χωρίς να το φαντάζεται.

Το ίδιο ήταν και ο περίφημος Ραφαήλ, γυγρονος του Μιχαήλ-Αγγέλου, αλλά ο νεώτερός του. Αντίγραφε κι αυτός θαυμάσια τα έργα του δασκάλου του Περουζίνου, νέου που να τον κάνει να δυσκολεύεται και ο ίδιος να ξεχωρίση το αντίγραφο από το

Ζητείται μαικηνας

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΡΛΟ ΡΙΤΜΑΝ

Ο Τιλ ήταν ποιητής. Και προχωρούσε σαν όνειροπαρμένος το μυρωμένο εκείνο άνοιξιάντικο πρωινό γυρεύοντας μια ρίμα που του έφευγε. Μια γυναίκα, ντυμένη πράσινα πέρασε από μπροστά του. Ποτέ στη ζωή του ο Τιλ δεν είχε δη ένα πλάσμα τόσο γοητευτικό. Μηχανικά, άρχισε να την παρακολουθεί.

“Ετσι, έφθασαν κι' οι δυο τους σε μια κομψότατη πολυκατοικία. Το κορίτσι μπήκε στο ασανσέρ κι' εξαφανίστηκε. Ο Τιλ έμεινε λίγο σκεπτικός κι' ύστερα διευθύνθηκε προς τον θυρωρό:

—Νοικιάζεται κανένα πάτωμα στην πολυκατοικία αυτή;

—Μάλιστα, κύριε, το δεύτερο.

—Πόσο;

—Διόμιση χιλιάδες λιρέτες.

Το ποσόν αυτό δεν είχε καμμία προσέγγιση βέβαια με το περιεχόμενο της τσέπης του Τιλ.

Και τότε ακριβώς, μέσα στην άπελπισία του, ο Τιλ είχε μια ιδέα που μόνο ένας μεγαλοφυής, ένας τρελλός ή ένας μοντέρνος ποιητής θα μπορούσε να σκεφθεί.

“Έδωσε στις έφημερδες την παρακάτω άγγελία:

«Ζητείται Μαικήνας διατεθειμένος να προσφέρει εις νεαρόν ποιητήν ασφαλούς μέλλοντος το διαμέρισμα της Λεωφόρου Βιτόρια 17, τρίτον πάτωμα. Εγνωμοσύνη ή γγυημένη. Αποταθήτε Τιλ, πόστ-ρε-σταντ 24».

□ □

Μετά δύο μέρες έλαβε τέσσερις επιστολές.

Η πρώτη έλεγε:

«Αξίότιμε κύριε, γιατί δεν επισκέπτεσθε κανέναν φρενολόγο; Διά περιπτώσεις όπως η δική σας υπάρχουν εξαίρετοι θεραπευτικά κλινικά».

Η δεύτερη ήταν λιγώτερο σοβαρή:

«Αγαπητέ φίλε, κι' εγώ ζητώ κάποιον να μου προσφέρει τον θόλο του Αγίου Πέτρου. “Ας συνεταιρισθούμε. Μπορεί να επιτύχουμε έπωφελεστέρους δρους».

Η τρίτη ήταν έμπορική:

«Εν άναφορά προς την άγγελίαν σας, σας παρακαλώ όπως διέλθητε εκ της οικίας μου, Λεωφόρος Βιτόρια 17, αβριον 4-5 δια πληροφορίας που σας άφορούν. Κάρλα Ντέγκαν».

Η τετάρτη ήταν πολύ λακωνική:

«Λίβε, Έγραφε μόνο.

Μη δίνοντας καμιά σημασία στις ανώνυμες επιστολές ο Τιλ συγκέντρωσε την προσοχή του στην έπιστολή της Κάρλας Ντέγκαν. Φαινόταν σοβαρή γυναίκα. Μήπως ήταν η ιδιοκτήτρια της πολυκατοικίας;

□ □

Μια καμαριέρα άδήςγησε τον Τιλ στο σαλόνι. Σε λίγα λεπτά η πόρτα άνοιξε

κι' εμφανίσθηκε μπροστά του ή... άγνωστη με τα πράσινα. Ο Τιλ ένοιωσε κρύο ιδρώτα να τον περιλούη.

—Είσθε ο κύριος Τιλ; τον ρώτησε.

“Εκείνος ύπεκλήθη.

—Εγώ είμαι η Κάρλα Ντέγκαν. Καθήστε. Θα σας προσφέρω ένα φλυτζάνι τσάι, το διαμέριμά μου και μερικά μπισκότα.

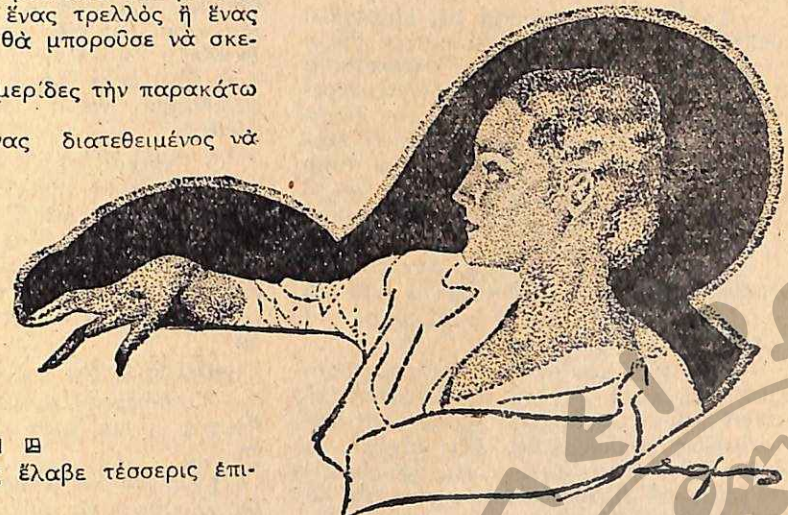
—Υποθέτω ότι με ειρωνεύεστε κυρία μου.

—Κάθε άλλο.

—Αδύνατον. Δεν προσφέρονται έτσι εύκολα τα διαμερίσματα των δύομιση χιλιάδων λιρεττών.

—Γιατί όχι; Και τότε γιατί βάλατε την άγγελία εκείνη στις έφημερίδες;

—Αυτό άναρωτιέμαι κι' εγώ: πώς μου κατέβηκε μια τέτοια ιδέα.

“Υποφέρω από μελαγχολία αγίατρευτη...

“Εκείνη γέλασε. Τα μάτια της και το στόμα της είχαν την αινιματική έκφραση των χαρακτηριστικών της Γκρέτας Γκάρμπο.

—Το άστειο είναι ότι η ιδέα αυτή θα γίνη πραγματικότης χάρις στην άπρόοπτη παρέμβαση μιας γυναίκας που πλητεί. Γιατί πρέπει να σας πω ότι είμαι

μια γυναίκα βαθειά λυπημένη. Είμαι νέα, είμαι όμορφη, είμαι πλούσια, όμως είμαι δυστυχισμένη. Έχασα τους γονείς μου από μικρή και είμαι τώρα δυο χρόνια που διαχειρίζομαι μόνη μου την περιουσία μου. Υποφέρω όμως από μια μελαγχολία αγίατρευτη. Δοκίμασα όλες τις θεραπείες: τα σπόρ, τα ταξίδια, τις μελέτες.

“Επισκέφθηκα το λεπροκομείο της Χάσνα, το μουσείο της Ζυρίχης, τα κομμουνιστικά κολχός της Μόσχας, τις Πυραμίδες της Αιγύπτου, τον Παρθενώνα των Αθηνών. Ταξίδευα με τα μεγάλα αεροπλάνα και τις κινέζικες βάρκες. Έφαγα πλάφι με τους μουσουλμάνους της Κωνσταντινουπόλεως κι' έκανα παρέα με τους επαναστατημένους Χοντούρας. “Ε-

στησα την τέντα μου στην Σαχάρα κι' έκανα ήλιοθεραπεία στο Χόλλυγουντ. Παντού όμως βρήκα τους ίδιους ανθρώπους, ταπεινούς και κτηνώδεις. Μονάχα την άηδία μου προξενούσαν.

“Ο Τιλ την κύτταζε έκθαμβος.

—Δέν γνώρισα ποτέ τον έρωτα, συνέχισε ή νέα. Αισθανόμουν πάντα μια άπελπισία για τους ανθρώπους που μου μιλούσαν γι' αγάπη. Διάβάζα στα μάτια τους τον ταπεινό πόθο και τι δίψα του χρήματος. Γι' αυτό φύλαξα ως τώρα τον έαυτό μου άγνό. Δέν αγάπησα ποτέ...

“Η συνομιλία διήρκεσε μια ώρα ακόμα.

—Μη με ρωτάτε για ποιο λόγο σας κάνω δωρο αυτό, του είπε στο τέλος. Σήμερα δέν θα μπορούσα να σας άπαντήσω. Ίσως άργότερα...

Του έσφιξε το χέρι κι' εκείνος ένοιωσε ένα ρίγος: «Είμαι δυνατόν, σκέφθηκε, τα κρινόδαχτυλα αυτά, να σφίξαν τα χέρια των επαναστατημένων της Χοντούρας;»

□ □

“Ο Τιλ έπαυσε να σκέπτεται το διαμέρισμα και την ποίηση και άρχισε να σκέπτεται άδίκαστα την αινιματική Κάρλα.

“Όταν όμως ή τύχη άποφασίζει να σας ευνόηση δέν κάνει τα πράγματα μισά:

“Ο Τιλ απέκτησε το διαμέρισμα και την γυναίκα που ήθελε. Κι' ύστερα του ήρθε ούρανοκατέβατη μια κληρονομία πέντε εκατομμυρίων δολλαρίων από έναν μακρινό θείο του που πέθανε στην ‘Αμερική. “Ο θεός της Κάρλας, συμβολαιογράφος Τζούλιο Ντέγκαν, άπησχολήθη με την υπόθεση και του παρέδωσε το ποσό.

“Η Κάρλα είχε αλλάξει όλως διόλου. Δέν ήταν πιά καθόλου μελαγχολική. “Όλη μέρα τραγουδούσε κι' ο Τιλ ήταν ύπερήφανος.

□ □

—Θα μ' αγαπάς πάντα, Τιλ, κι' αν άκόμα είμαι διαφορετική απ' ότι φαντάσθηκες; ρώτησε μια μέρα ή Κάρλα, δυο μήνες μετά τον γάμο τους.

—Πάντα αγαπημένη μου.

—Γιατί έέρεις όλα όσα σου διηγήθηκα, για τα ταξίδια μου, για τη θλίψη μου, κ.τ.λ. ήταν ψέματα. Ποτέ δέν πήγα από την πόλη αυτή, ποτέ δέν πήγα στη Σαχάρα, ποτέ δέν μπήκα σ' αεροπλάνο, ποτέ δέν έφαγα με τους μουσουλμάνους...

—Και οι επαναστατημένοι της Χοντούρας;

—Ψέματα.

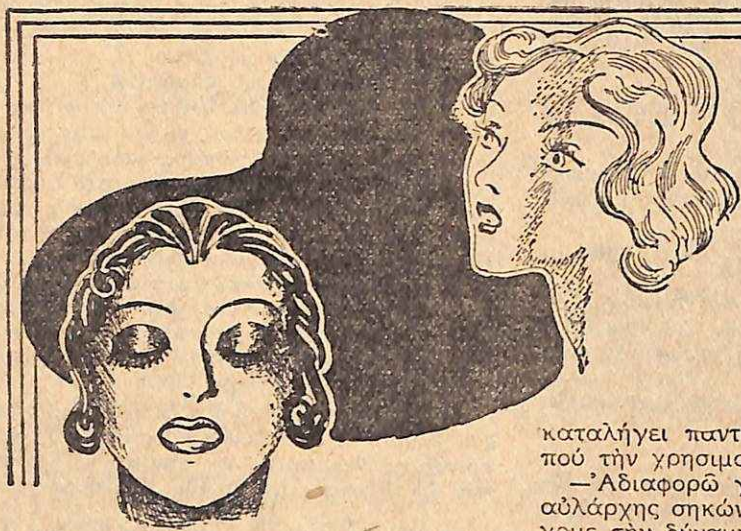
—Κι' οι κινέζικες βάρκες;

—Ψέματα κι' αυτές. Τα είπα όλα αυτά για να σου γίνω ενδιαφέρουσα. “Όταν διάβασα την άγγελία σου στην έφημερίδα είπα: «Νά ένας έκκεντρικός που θέλει να του προσφέρει το διαμέριμά μου, κάποιος κύριος Τιλ...»

—Πώς; με ρώτησε ο θεός μου ο συμβολαιογράφος, άναπηδώντας.

«Είχε μάθει ότι κληρονομούσε πέντε εκατομμύρια δολάρια κι' όταν βεβαιώθηκαμε ότι πραγματικά ήσουν έσο ο κληρονόμος, έκανα μια μικρή σκηνοθεσία για να σε άποκτήσω. Σούγραφα το γράμμα εκείνο και τα λοιπά τα έβρισκε. Τον κύτταζε με μάτια γεμάτα έρωτα. Κι' ο δυστυχισμένος Τιλ βλέποντας το ναυάγιο των όνειρων του μέσα στα έξαισια αυτά γαλανά μάτια σκεφτόταν ότι πάντα πρέπει να δυσπιστή κανείς σε μια γυναίκα που σου προσφέρει άφιλοκερώς ένα διαμέρισμα δύομιση χιλιάδων λιρετών.

ΚΑΡΛΟ ΡΙΤΜΑΝ

Δυο τὸ ἀριστοῦργον γυναίκες

Μετά την συνομιλία της δουκίσσης και του Μαινάνου ο αὐλάρχης περιπίπτει στην δυσμένεια της πρώτης, πράγμα που τον κάνει έξω φρενών. Έτσι, όταν επιστρέφουν μετά τον χορό σπίτι, ο αὐλάρχης δημιουργεί ολόκληρο επεισόδιο στον άνεψιό του κατά το οποίο του κάμνει λόγο και για τον μικρό Λεο προβάλλοντας και τα δικαιώματά του ως πάππου.

23. (Ἡ συνέχεια)

Εἶναι ὁ γυιὸς μου! διέκοψε ὁ Μαινάνου με ἡρεμία. Θά με ἀκολουθήσει.

—Ποτέ! φώναξε ὁ αὐλάρχης. Ἴσως μερικούς μήνες νὰ μὴ μπορούμε νὰ κάνουμε ἀλλοιῶς, παρὰ νὰ σοῦ τὸν ἀφίσωμε. Ἀλλὰ δὲν ξέρεις, φαίνεται, τοὺς νόμους τοῦ τόπου μας, ἀν νομίζεις ὅτι δὲν μπορούμε νὰ ἐπέμβωμε γιὰ νὰ μᾶς ἀποδοῦν τὸ παιδί αὐτό. Νομίζεις ὅτι θὰ ἐγκαταλειφθῇ στὴν ὀλέθρια ἐπιρροή μιᾶς μητρικῆς καθόλικης, ὅτι θὰ ἐπιτραπῇ στὴν γυναίκα αὐτὴ νὰ τὸ διαφθερίῃ, νὰ τοῦ χαλάσῃ τὸ ἡθικὸ τοῦ, νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ αἰσθηματικά ἀντίρρηση πρὸς τὸ συμφέρον τῆς χώρας; Ἀνόητε! Ὑπάρχουν στρατιῶτες γιὰ ν' ἀπαγαγούν ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς καὶ δὲν θὰ βρεθοῦν γιὰ νὰ πάρουν ἕνα παιδάκι;

—Εἰ! Ὁθεῖ μου! Τί λέτε τώρα; Δὲν σὰς ἀκουσα τόσες φορές σὰς καὶ τὸν φίλο σὰς νὰ ἐκφράζεσθε μὲ ἀγανάκτηση γιὰ τὴν ἀπαγωγή τοῦ μικροῦ Μορτάρα; Δὲν ἐπανελάβατε κατὰ κόρον, ὅτι τέτοιες βιαιότητες δὲν εἶναι δυνατές παρὰ σ' ἕνα Κράτος διεφθαρμένο;

—Αὐτὴ ἡ παρομοίωση δὲν τιμᾷ τὴν νοημοσύνη σου. Γιατί ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ τὸ βυθίσουν στὴν διαφθορά καὶ τὰ σκότῃ, ἐνῶ προκειμένου περὶ τοῦ ἐγγονοῦ μου, ζητοῦμε ἀντιθέτως νὰ τὸν προφυλάξωμε ἀπὸ τὴν διαφθορά.

—Κατὰ τὴν γνώμη σας, αὐτό! Κατὰ τὴν γνώμη σας! Ποιὸς θὰ κρίνῃ μετὰ τῶν δύο θρησκείων; Ποιὸς θὰ ἀποφανθῇ γιὰ τὴν ὑπεροχὴ τῆς μιᾶς; Κατηγορεῖται αὐτὴν πὺν δὲν εἶναι δική μας. Ἐν τούτοις σὰς ἀκουσα νὰ διατυπώνετε μομφές, γιὰ τὴν διπλοπροσωπία, τὸν μακιαβελισμό, τὴν βία. Ἀλλὰ ἡ βία

καταλήγει παντοτε εἰς βάρος ἐκείνου πού τὴν χρησιμοποιεῖ.

—Ἀδιαφορῶ γιὰ τὰ λόγια! εἶπε ὁ αὐλάρχης σηκώνοντας τοὺς ὤμους. Ἐχομε τὴν δύναμη καὶ θὰ τὴν χρησιμοποιήσουμε. Τὴν δύναμη χωρὶς φράσεις. Νομίζεις ὅτι δὲν θὰ βρῶ θερμούς συμμάχους μετὰ τῶν ἰσχυρῶν, τοὺς ὁποῖους ἐξερεθίσαι; Ρωτήσατε ἐκείνους πού σὰς εἶδαν ἀπόψε. Κανεὶς δὲν θὰ διστάσῃ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι φερθήκατε βρισκόμενος ὑπὸ τὸ κράτος παρακρούσεως; Ἐνας ἄνθρωπος ἔχοντας τὸ λογικὸ του, δὲν φέρεται ὅπως φερθήκατε.

—Δηλαδή; Βεβαιώσα ὅτι εἰμαι καὶ θέλω νὰ εἶμαι καλὸς καὶ πιστὸς σύζυγος. Εἶναι ἀνῆθικο αὐτό; Ὑπεράσπισα τὴν ἀξιοπρέπειά μου καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς συζύγου μου κατὰ τῆς δυνάμεως πού ἤθελε νὰ τὴν θίξῃ. Εἶναι λοιπὸν ἀπολύτως ἀναγκαῖον στὸν τόπο μας νὰ ἔρπῃ κανεὶς σὰν σκύλος γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἀπολαύει τοῦ λογικοῦ του;

—Καλὰ. Ἐξακολούθησε. Δὲν θὰ μᾶς χρειασθῇ μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ καταρτίσουμε ἱατρικὸ συμβούλιο γιὰ νὰ σὲ ἐξετάσῃ.

—Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, λοιπὸν, προσπαθοῦσατε νὰ βάλετε τὴν δύναμη στὸ σπίτι μου; Ὁρισμένως εἰσαθε ἕνα ξεπεσμένους διπλωμάτης. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποκαλύψετε τὸ σχέδιό σας, ἀν ἔθελατε νὰ ἐπιτύχῃ. Αὐτὸ λοιπὸν συνωμοτοῦσατε μὲ τὸν ἐντίμου σύμβουλό τῆς Ὑψηλότητός τῆς, ἐπιφορτισμένον νὰ σὰς προσφέρῃ τὴν συνδρομὴ τῆς δουκίσσης;

—Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ προφέρῃς μπροστά μου τὸ ὄνομα τῆς ὕψιλης αὐτῆς κυρίας! εἶπε ὁ αὐλάρχης, ἔξω-φρενών. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἐπιτηδες καὶ ὄχι ἀπὸ ἀνοησία σοῦ ἀνεκόλνωσα αὐτὸ πού ὀνομάζεις σχέδιό μου. Πρέπει νὰ τὸ ξέρῃς, γιατί δὲν θέλω νὰ γίνουν γνωστὲς στὸ κοινὸ οἱ διενέξεις μας καὶ γιατί ἐλπίζω νὰ ἔχῃς τὸν κοινὸ νοῦ νὰ ἀποφύγῃς τὸ σκάνδαλο γύρω στὸ ὄνομα τῶν Μαινάνου, πού φέρομε καὶ οἱ δύο μας. Σοῦ θέτω μὴν σάφη ἐρώτηση. Θέλεις νὰ μοῦ παραχωρήσῃς τὸν Λεο, ἐπάνω στὸν ὁποῖο ἔχω δικαιώματα ἐξ ἴσου ἱερὰ μὲ τὰ δικά σου;

Ὁ Μαινάνου ἀπήντησε μ' ἕνα γέλιο.

Ὡς τὴν στιγμή ἐκείνη ἡ Ζυλιάν παρακολουθοῦσε ὄρθια τὴν συνομιλία χωρὶς νὰ πάρῃ μέρος σ' αὐτήν. Σκέφθηκε ὅτι δὲν ἐπιτρέπονταν πιά κανεὶς διαταγὰς καὶ ἐπὶ ἐπὶ ἔπρεπε νὰ προμηθευθῇ ἀμέσως τὸ ὅπλο πού θὰ ἐξησφάλιζε διὰ παντός τὸν Λεο ἀπὸ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ

πάππου του. Ὅτι μὲ μιὰ λέξη ἔπρεπε νὰ μπορέσῃ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀναξιοσύνη τοῦ αὐλάρχου. Ἐτοί ὁ ἄξιος αὐλικὸς ἦταν προωρισμένος νὰ ὑποστῇ τὴν ἡμέρα ἐκείνη μιὰ νέα πτώση, χειρότερη τῆς προηγουμένης. Ἀλλὰ αὐτὸν ἐβάρυνε ἡ εὐθύνη τοῦ χτυπήματος πού θὰ ἐδέχετο.

Γλύστρησε λοιπὸν στὴν τουαλέττα τῆς ξεχνώντας ὅτι ἄφησε τὸ ἐπανωφόρι καὶ τὴν ἐσάρπα τῆς στὸ σαλόνι. Βγήκε ἀπὸ τὸ διαμέρισμά της, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ στὸν ἀντιθάλαμο νὰ σκορπίζονται οἱ ὑπηρετές, τοὺς ὁποῖους εἶχαν προσελκύσει οἱ φωνὲς τῆς συζητήσεως καὶ εἶχαν μαζευτῇ στὴν πόρτα τῆς αἰθούσης, ὅπου ἦταν ὁ αὐλάρχης καὶ ὁ Μαινάνου. Τὴν εἶδαν τώρα καὶ αὐτὴν μὲ ἐκπληξὴ ἐξέσκεπη, ἔξωμο, μὲ φόρεμα πού ἀστράφτε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, νὰ διευθύνεται πρὸς τὸν κήπο.

Ὁ ἰνδικὸς περίβολος ἦταν ἐμπρὸς τῆς. Τὰ πόδια τῆς Ζυλιάν μόλως ἀγγίζαν τὸ ἔδαφος καὶ δὲν θὰ τὴν ἀντιλαμβάνονταν κανεὶς, χωρὶς τὸ τρίξιμο τοῦ φορέματός της. Ὅταν μπῆκε στὸ μικρὸ ἄλσος, ἄκουσε τὸ τρίξιμο ἑνὸς κλαριοῦ, πού τὸ εἶχε πατήσῃ ἕνα βαρὺ πόδι.

—Ποιὸς εἶναι; φώναξε μὲ θάρρος.

—Ὁ δασοφύλαξ Ντάμμερ, χαριτόβουτος κυρία! εἶπε μιὰ φωνὴ φοβισμένη.

Ἡ Ζυλιάν ἀνέπνευσε ἐλεύθερα καὶ ἐξακολούθησε νὰ προχωρῇ ἐνῶ ὁ Ντάμμερ ἔκανε μιὰ ἐδαφιαία ὑπόκληση. Ἐνὰ βλέμμα ὁμοῦ πού ἔρριψε στὰ πλάγια ἡ Ζυλιάν, τῆς ἀπεκάλυψε τὴν αἰτία τῆς παρουσίας τοῦ δασοφύλακος. Ἐκεῖ στὸ σκοτάδι μαζεμένη καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, στεκόταν μιὰ νέα, ἡ βοηθὸς τῆς καμαριέρας τῆς. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ζευγάρι ἐρωτευμένων. Ἡ Ζυλιάν, καθισμένη ἀπὸ τὴν παρουσία τους καὶ προχώρησε.

Ἡ πόρτα τοῦ ἰνδικοῦ περιπτέρου ἦταν κλειστή. Ψάθες ἦσαν κρεμασμένες στὰ παράθυρα, γιατί τὰ τζάμια τους τὰ εἶχε σπάσει ἡ καταιγὶς. Μιὰ ψάθα παρεμέρισε λίγο ὅταν ἡ Ζυλιάν χτύπησε στὴν πόρτα καὶ κατόπιν ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀθόρυβα.

—Ἄν κανεὶς ἄλλος χτυποῦσε, εἶπε ἡ Λόν, βάζοντας ξανά τὸν σὺρτη, δὲν θὰ ἀνοίγα.

Ἐνα λευκὸ σεντόνι σκέπαζε τὴν νεκρή, βυθισμένη στὴν αἰωνία ἀναπαύση, καὶ κοντὰ τῆς ὁ Γαβριήλ, συντετριμμένος ἀπὸ τὴν κούραση, κοιμόταν βαθεῖα. Ἡ οἰκονόμος εἶχε ρίξει ἀπάνω του ἕνα ζεστὸ σκέπασμα καὶ εἶχε ἀνάψει κερὶ σ' ἕνα βαρὺ, ἀσημένιο

μα τῆς Ε. ΜΑΡΛΙΤ οι γαίποιν... ΛΙΣΟΝΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

κηροστάτη.

—Εἶναι λείψανο τοῦ παλαιοῦ καιροῦ! εἶπε ἡ Λόν, δείχνοντας τὸν κηροστάτη. Τὸν ἔσωσα ἀπὸ τὴν φιλαργυρία τοῦ κακοῦ γέρου. Αὐτὴ πού πέθανε—κανεὶς δὲν θὰ μοῦ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὸ νοῦ—ἦταν πραγματικὴ κυρία καὶ δέσποινα τοῦ Σόνβεργθ καὶ θέλησα νὰ τῆς ἀποδώσω τὶς τελευταῖες τιμές.

Σήκωσε μὲ προσοχὴ καὶ εὐλάβεια τὸ σάβανο. Ἡ καρδιά τοῦ δυστυχισμένου ἀνδρός τοῦ λωτοῦ, δὲν χτυποῦσε πιά. Τὸ στήθος ἦταν σκεπασμένο μὲ τριαντάφυλλα καὶ τὸ προσκέφαλο φορτωμένο μὲ ρούφαρα.

—Ὁ Γαβριήλ ἔφερε αὐτὰ τὰ ἄνθη! εἶπε ἡ κυρὰ Λόν. Τὰ ἀγαποῦσε τόσο... Πῆγε καὶ τὰ ἔκοψε στὶς ὄχθες τῆς λίμνης.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἡ Λόν ἀνεσήκωσε μὲ προσοχὴ τὸ κεφάλι τῆς νεκρῆς, ἐνῶ ἡ Ζυλιάν μὲ χέρι πού ἔτρεμε ἔπαιρνε τὴν ἀλυσίδα, τὴν περνοῦσε στὸ δικό της τὸν λαϊμὸ καὶ ἔκρυβε τὸ φυλαχτὸ μέσα στὸ κορσάκι τῆς.

—Αὔριο! εἶπε στὴν κυρία Λόν μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνηση καὶ ἔφυγε.

Διατελοῦσε ὑπὸ τὸ κράτος μεγάλης ταραχῆς. Κάποια τρομερὴ ἀνησυχία παρέλυε τὴν ἐνεργητικότητά της. Κάτι τῆς ἔλεγε, ὅτι τὸ κουτί ἐκείν πού εἶχε ἐπάνω της, ἔφερε δυστυχία. Τοῦ κάκου τὸ βλέμμα τῆς κυττάζοντας τριγύρω τῆς ἔλεγε ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς. Ὁ δασοφύλαξ καὶ ἡ ὑπηρετρία, φοβισμένοι, εἶχαν ἀποσυρθῇ. Δίστασε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν βεράντα καὶ σκέφθηκε μάλιστα νὰ φωνάξῃ τὴν Λόν διὰ νὰ τὴν συνοδεύσῃ. Ἀλλὰ ντρεπόνταν νὰ δείξῃ ἕνα φόβο πού τὸν εὗρισκε ἀδικαιολόγητο. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ οὔτε δευτερόλεπτο καὶ νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειαν τοῦ Μαινάνου, πού πάλευε γιὰ τὸ παιδί του καὶ γι' αὐτήν.

Ἐφυγε ἀπ' τὸ σπίτι, διέσχισε μὲ θάρρος τὶς δευροστοιχίες καὶ ἔξαφνα βρέθηκε ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου πού φοβόταν περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο. Ὁ συχαμερὸς σύμβουλος, ὁρθὸς, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος, ὠχρὸς καὶ ἀποφασιστικὸς, τὴν περιέμενε κοντὰ στὸ ἄλσος.

Στὴν ἀρχὴ ὁ τρόμος κυρίεψε τὴν καρδιά τῆς Ζυλιάν. Ἀλλὰ ἡ ἀποστροφή, ἡ φρίκη καὶ ὁ θυμὸς τῆς ἀπέδωκαν τὶς δυνάμεις της. Πέρασε κοντὰ ἀπ' τὸν Μπέργκ, ὁ ὁποῖος τὴν χαιρέτησε μὲ εὐλάβεια χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ καὶ ἐπέταχενε τὸ βῆμα. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἐκείνος βρέθηκε πάλι ἐμπρὸς τῆς καὶ τῆς ἀπέκλεισε τὸν δρόμο. Τόλμησε μάλιστα νὰ ἐγγίσῃ καὶ τὸ γυμνὸ της μπράτσο. Ἡ Ζυλιάν χλώμιασε καὶ ἔσπρωξε τὸ χέρι ἐκεῖνο μὲ μιὰ χειρονομία φρίκης. Πῆρε τὶς δαντέλλες πού

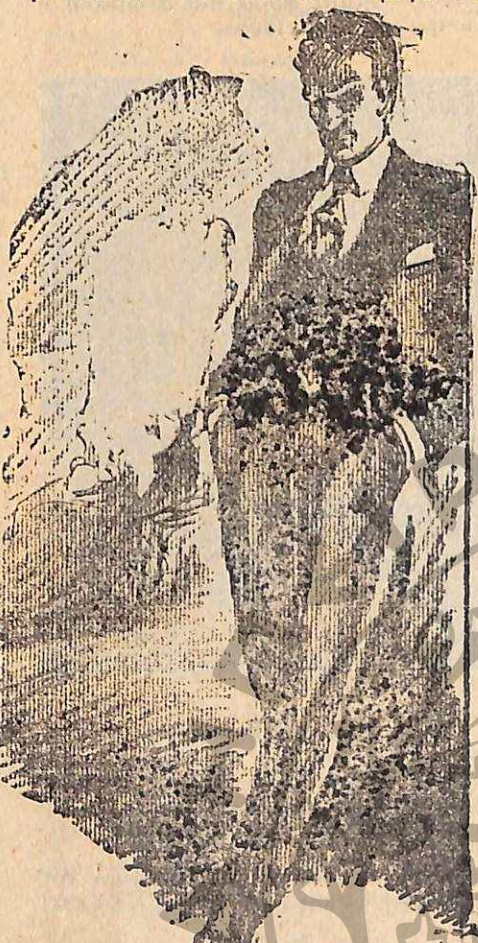
κρεμόνταν ἀπὸ τὸν ὦμο τῆς καὶ σκούπισε τὸ μπράτσο τῆς.

—Σκληρὴ! εἶπε ὁ Μπέργκ. Καὶ πῆγατε νὰ ἐπισκεφθῇτε μιὰν ἐτοιμοθάνατη.

—Μιὰ νεκρή, κύριε. Ἀλλωστε δὲν ἔχω νὰ σὰς δώσω λόγον τῶν πράξεών μου. Ἀφήστε με νὰ περάσω.

—Γιατί αὐτὴ ἡ βία; εἶπε με εἰρωνεῖα συγχρόνως καὶ συγκίνηση. Θὰ φθάσετε πάντοτε ἐγκαίρως, γιὰ νὰ παρευρεθῇτε στὴν ὀριστικὴ ρῆξη μεταξὺ θεοῦ καὶ ἀνέψιου, γιὰ νὰ δῆτε τὸν θαυμάσιο αὐτὸ κύριο ντὲ Μαινάνου νὰ σπάζῃ τοὺς παλαιούς δεσμούς του, γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ ἐξ ὁλοκλήρου σὲ σὰς.

Ὡστε ὁ κ. Μπέργκ εἶχε ἀκούσει ὅλη τὴν συζήτηση. Εἶχε παρακολουθήσει τὴν Ζυλιάν ἀπὸ τότε πού ἔφυγε ἀπ' αὐτὴν.

Ὁ σύμβουλος, ὠχρὸς καὶ ἀποφασιστικὸς τὴν περιέμενε κοντὰ στὸ ἄλσος.

τὸν πύργο, ὅπως τὴν πρώτη μέρα πού εἶχε ἔλθει στὸ Σόνβεργθ. Ἡ σκέψη αὐτῆς τῆς ἦταν ἀνυπόφορη καὶ ἡ Ζυλιάν προσάθησε νὰ τὸν ἀποφύγῃ μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

—Ὅχι! ὄχι! τῆς εἶπε. Δὲν θὰ μοῦ ξεφύγετε ἔτσι, θέλω γιὰ τελευταία φορά νὰ σὰς μιλήσω. Ἡ ἀπόφασή σας νὰ φύγετε χθὲς ἀπὸ τὸν πύργο μ' ἔκαμε ἔξαλλο, ἀφοῦ πρῶτα ἔρριψε στὰ πόδια σας τὸν Μαινάνου!

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Ἐπικαιρότητες ἀπὸ παντοῦ

ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ... ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΣΥΡΜΑΤΟΥ

Ὁ δόκτωρ Φ. Σ. Πάρνεϋ τοῦ καναδικοῦ ὑπουργείου τῆς Δημοσίας ὑγείας πού μένει στὴν Ὀττάβα, εἶναι ἀσφαλῶς ὁ μόνος γιατρὸς στὴ Γῆ πού ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμα του κατὰ τὸν πιὸ πρωτότυπο τρόπο.

Οἱ ἄρρωστοι πού τὸν ἐπισκέπτονται δὲν κατοικοῦν ποτε σὲ ἀπόσταση μικρότερα τῶν 2400 χλμ. ἀπὸ τὴν Ὀττάβα.

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς μένουν ἀκόμη μακρότερα, σὲ ἀπόσταση 3200 μ. Ἀς προσθεῖσμε ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς ἄρρώστους τοῦ δοκτοῦ Πάρνεϋ δὲν ἔχει κυταχτὴ ἀντοξάνης ἀπὸ τὸν γιατρὸ, κατὰ 99% δὲ οἱ σὺν λάται του εἶναι ἄνθρωποι. Τί συμβαίνει ἔραγε;

Ἀπλούστατα. Οἱ ἄρρωστοι τοῦ δοκτοῦ Πάρνεϋ εἶναι Ἑσκιμῶοι κυνηγοὶ καὶ ψαράδες πού κατοικοῦν στὴν Ἀρκτική ζώνη.

Ἡ συνεννόησις μὲ τὸν γιατρὸ σὲ περίπτωσι ἀσθενείας γίνεται μὲ τὸν... ἀσύρμα. Κάθε μέρα, σὲ ὁρισμένες ὥρες, ὁ γιατρὸς θέρσεται στὸ γραφεῖο του, παίρνει μπροστά του τὸ μικρόφωνο καὶ ἐρχεται σὲ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς πελάτας του, οἱ ὁποῖοι συγκεντρωμένοι μπροστὰ σὲ μεγάφωνα, τὸν ἀκούουν νὰ τοὺς κἀνῃ τὴν διάγνωσή του καὶ νὰ τοὺς ὑπαγορεύῃ συνταγὰς σύμφωνα μὲ τὴν περιγραφή τῆς ἀσθενείας πού τοῦ ἔκανε ὁ καθεὶς δι' ἐπιστολῆς.

Τὸ σύστημα αὐτὸ ἐφαρμόζεται μὲ ἐπιτυχία ἀπὸ πενταετίας.

ΨΑΡΙ... ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΕΙ

Ξέραμε ὡς τώρα τὸ ψάρι-τορπίλλη καὶ τὸ ψάρι-πριόνι. Νὰ τώρα καὶ τὸ ψάρι... λαμπτήρ. Οἱ Ἰνδοὶ τῆς Βρετανικῆς Κολομβίας μεταχειρίζονται τὸ ψάρι αὐτὸ γιὰ νὰ φωτίζουν τὶς καλύδες των. Καὶ ἰδοὺ πῶς: κρεμοῦν τὸ ψάρι ὥσπου νὰ ξεραθῇ ἐντελῶς, κατόπιν τὸ κρεμοῦν ἀπὸ τὴν ὀροφή καὶ τὸ ἀνθῶν. Μέσα στὸ σῶμα τοῦ ψαριοῦ αὐτοῦ ὑπάρχει ἀφθονο λάδι πού φωτίζει χωρὶς νὰ καπνίζῃ. Ὅταν οἱ ἔσοδες δὲν πᾶνε καλά τὸ ψάρι αὐτὸ χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς τροφή. Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ μιὰ... λάμπα πού τρώγεται!

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΝΟΙΚΙΟ

Οἱ Ἀγγλοὶ ἔχουν ἕνα σφοδρὸ πάθος συνήθειες πού διατηροῦνται ἀπὸ τὴν ἐκείνη τῆς φεουδαρχίας. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποδεικνύει πόση εἶναι ἡ προσήλωσις τῶν Ἀγγλων στὰ πάτρια. Ἐνα ἀπὸ τὰ ἔθιμα αὐτὰ εἶναι καὶ ἡ συνήθεια τῶν μεγιστάνων νὰ πληρώνουν κάποιο ἐνοίκιον στὸν βασιλεῖα γιὰ ἕνα κτήμα πού εἶχε δωρηθῇ στοὺς προγόνους του ἀπὸ ἕναν παλὸν βασιλεῖα πρόγονο τοῦ σημερινοῦ.

Τὰ νοίκια ὁμοῦ αὐτὰ πληρώνονται εἰς εἶδος. Π.χ. Ὁ Δουὲ τοῦ Οὐέλλινγκτον ἀπόγονος τοῦ περιφημοῦ στρατηγοῦ πού κέρδισε τὴν μάχη τοῦ Βατερλώ, δίδει κάθε χρόνο ὡς ἐνοίκιον στὸν βασιλεῖα μιὰ μικρὴ μεταξωτὴ σημαία γιὰ τὸ κτῆμα πού εἶχε δωρηθῇ στὸν πρόγονό του.

'Αλίκη Βέμπο

Η αλλίτερη παρομοίωση που μπορεί κανείς να δώσει στο ταλέντο είναι η εξής: ένα μαργαριτάρι που ζή κρυμμένο μέσα σ' ένα δοσρακό, στο βάθος του ωκεανού. Το μαργαριτάρι έχει ένα 90 ο)ο να μείνει στους αιώνες χωρίς να το ξεθάψει κανείς απ' τον ύγρο τάφο του κι' ένα 10 ο)ο να γνωρίσει τον κόσμο στον λαϊμό, στο δαχτύλο ή στο αυτί μιας ωραίας κυρίας. Κατά τον ίδιο τρόπο, πόσα ταλέντα πάνε χαμένα, ή σκεπασμένα από ένα δοσρακό προλήψεων, μέσα στον ωκεανό μιας πεζής και μονότονης ζωής. Και πόσα λίγα είναι εκείνα που αναδεικνύονται και στολίζουν μια κοινωνία...

Η 'Αλίκη Βέμπο, το «Βεμπάκι», από πολύ μικρή είχε κάτι το ακαθόριστο, μεταξύ πεποιθήσεως και προαισθήσεως: «Θα παίξω στο σινεμά!» έλεγε. Και πραγματικά, ως σήμερα ακόμα, όποιος την πρωτοδί σκέπτεται: «Τί καλή που θάταν ως «ένζεν» στις κωμωδίες του αμερικανικού κινηματογράφου με τα ξανθά μαλλάκια της, τα καστανά ματάκια της που λάμπουν γεμάτα έξυπνάδα, την σιλουετίττα της!».

Η μικρή μπορεί να λαχταρούσε να εμφανιστεί μπροστά στο Κοινό — αν το μούσατε όμως, εκείνη την εποχή, να ρωτήσετε τον πατέρα Βέμπο, μπορούσε να γριέψη και να σας πετάξει έξω απ' το σπίτι του με τις κλωτσιές: «Τί έκανε, λέει; Κινηματογράφο; Θέατρο; Δεν είμαστε καλά! Νά μάθη γράμματα, και την τέχνη της... καλής νοικοκυράς!»

□ □

Μόλις πήρε το βάπτισμα της σκηνής ή Σοφία, έσπευσε να νουθετήσει την μικρή της αδελφή:

— «Άκουσε, 'Αλίκη. "Όταν ο τάδε ή ο δείνα σου λέει: "Τί καλή που είσαι! Πότε θα γυής στο θέατρο";», να κάνεις μια περιφρονητική γκριμάτσα και να λές: «Πφ! Δεν μ' άρεσει καθόλου το θέατρο! Σαχλαμάρες! Έγώ θα σπουδάσω! Θα γίνω λογία, θα γίνω δασκάλα, θα γίνω...νοικοκυρά! Μη μου μιλάτε για θέατρο...νά ζητε!»

Η Σοφία, τότε, έπηρεασμένη απ' τις πεποιθήσεις του πατέρα της, ήταν φυσικό να σκέπτεται πως όποιος πατά το πόδι του στο θέατρο... καταστρέφεται! Έφ' όσον λοιπόν αυτή, σαν μεγάλη αδελφή, είχε θυσιαστή για να συνδράμη την οικογένειά της σε μια δύσκολη περίπτωση, δεν υπήρχε κανένας λόγος να προσφέρει και δεύτερο εξιλαστήριο θύμα στον βωμό της Τέχνης... Πειθόγναι, ή 'Αλίκη άπαντούσε με τα λόγια που της είχε υπαγορεύει ή Σοφία, — λόγια... Σ ο φ ί α ς, σου λέει ο άλλος! —ώπου η ρομαντιστέρα, διάσημη πιά, ανάκαλυψε πως κανείς στο θέατρο δεν καταστρέφεται, εξόν αν είναι στραβό το κλῆμα και το φάει κι' ο γάιδαρος! Τότε, ή ίδια ανέλαβε την ευθύνη να γυάλι στην σκηνή την 'Αλίκη. Και σας βεβαιώ πως σήμερα, δεν μετανόει καθόλου γι' αυτό!

Θυμώμαι πως την πρώτη φορά που γνώρισα την 'Αλίκη, στο σπίτι της όδοϋ Δερβενίων, μελετούσαν γαλλικά μαζί με την Σοφία. Θυμώμαι επίσης και τα μαργαριτάρια που είχε...σωρό κάποιο όρθογραφικό κείμενο της σ' αυτή την γλώσσα. Σήμερα, κάπως πρόδεψε. Στην τελευταία μας συνάντηση, με ρώτούσε για το ρήμα «άλλε» (πηγαινών).

— Μ' ενδιαφέρει πολύ, πρόσθεσε.
— Μήπως πρόκειται να...ταξιδέψης;
— 'Ακριβώς: είναι το σχέδιο της Σοφίας. Νά πάμε στο έξωτικό, για να κυνηγήσουμε την τύχη μας.
— Πρόσεχε όμως, γιατί το «άλλε» είναι...άνωμαλο!
— Αυτό το έχουμε όπ' όφει!
— Και καμιά φορά πιό άνωμαλη ή...έπιστροφή: «ρετούρ».

'Αλίκη, το «Βεμπάκι»

— Δεν θα ρυέσαι: πρώτα θα εξασφαλίσουμε το...«άλλε-ρετούρ» είσιτήριο, και ύστερα... ό,τι θρέξει ός κατεβάση!

Δηλαδή, ζητούν να το στρίψουν απ' την ελληνική σκηνή...ά λ α γ α λ λ ι κ ά!

□ □

Τα «μεγάλα» μυστικά της μικρής 'Αλίκης δεν είναι δύσκολο να τα μαντέψω κανείς, αν την παρακολουθήση, έστω και για λίγο, στην ζωή της. Ξεχνύχτα: όχι. 'Απ' το θέατρο στο θέατρο, ή 'Αλίκη άπαντούσε με την όποια ύπακουβε τυφλά. Της άρεσει πολύ ό 'Ερμής. Νά εξηγούμεθα: όχι ό 'Ερμής του Πραξιτέλους, αλλά ό σινεμά μής του Πραξιτέλου, κοντά στο θέατρο Σαμαρτζή: γι' αυτό και παρακολουθεί εκεί 8-10 όλες τις ταινίες... Της άρέσουν τα παγωτά «Έβγα», μολονότι τα βρίσκει...ζεστά μπροστά στα...παγερά καλαμπούρια που σερβίρονται από σκηνής του θεάτρου! Κι' ή ίδια

διαπράττει καλαμπούρια... ντεμί-σαιζόν! Ούτε ζεστά... ούτε κρύα! Έχει μεγάλη αυτοπεποίθηση — σήμα κατατεθέν της αδελφής της! Ποτέ της δεν είχε «τράκ» άπάνω στην σκηνή. 'Επιτυχάνει εξαιρετικά στις φωτογραφίες...

Άκούστε ένα... ντεμί-σαιζόν της μικρής Βέμπο: «Ένας κυνηγός θγαίνει στο κυνήγι. Ξαφνικά, στον δρόμο του συναντά θηρία. Βγάζει άμέσως ένα έπιφώνημα και βλέπετε τα θηρία να μεταβάλλονται σε μια χαριτωμένη, νεαρά καλλιτέχνηδα»...

Ποιά είναι ή λύση του;
'Απλούστατα: ΑΛΙΚΗ ('Α! λύκοι!)

□ □

— Βρίσκονται μερικοί καλοβεληταί... λέει ή Σοφία Βέμπο — που ισχυρίζονται ότι έγω έκανα πλάτες της 'Αλίκης να γυή στο θέατρο. Αυτό δεν είναι αλήθεια. Το πολύ-πολύ, να την βοηθήσε, στην αρχή, το όνομά μου που ήταν γνωστό. Ποτέ μου όμως δεν ζήτησα να έπιθάλω την αδελφή μου. "Ότι επέτυχε — αν νομίζετε πως επέτυχε — όφείλεται αποκλειστικά στην ίδια! Στον Παπαγάλο του 1933, επί τρεις μήνες ή 'Αλίκη χόρεψε στο μπαλλέτο όπου την ξεχώρισαν και βγήκε νουμερίστα. Σημειώστε, ότι στο μπαλλέτο είχε γυή με πρόθε... μόνο δυό ήμερών! Έξ άλλου, όλο κυττάζει πως να τελειοποιηθ, μελετά χορό με τον 'Αγγελό Γριμάνη... Την είδατε, τις προάλλες, στην επίδειξη της σχολής του, στα «Ολύμπια»; Τελοσπάντων, έχει το δαιμόνιο, την φλέβα... Γι' αυτό και σημειώνει όλοένα πρόδους...

□ □

Οι δυό αδελφές ετοιμάζονται πυρετωδώς... Μαθαίνουν γλώσσες, παίρνουν συστατικά γράμματα απ' τους γνωστούς των... Σάν τους εξερευνητάς του παλιού καιρού, θα ξεκινήσουν... να κητακτήσουν όλο τον κόσμο!

Δεν ξέρω, αν το τόλμημα των αδελφών Βέμπο είναι προωρισμένο να επιτύχη. Η Αίγυπτος, πάντως, ζητεί πολύ την Σοφία, που σύντομα θα την έλθουν δώσω όμως των Πυραμίδων δεν είναι το φλογερό όνειρο των δυό αδελφών. Τις τραβά το γοητευτικό μυστήριο της Δύσεως. ΠΑΡΙΣΙ! 'Υ. μυστήριο της μαγνήτης σε ό. πάρχει δυνατότερος από την «Πόλη-τόν-λον τον κόσμο, από την «Πόλη-τόν-Φωτός»; 'Εκεί, ή Σοφία βλέπει τα πεπρωμένα της... 'Εκεί, ή 'Αλίκη πλάθει τα πιό όμορφα όνειρά της...

□ □

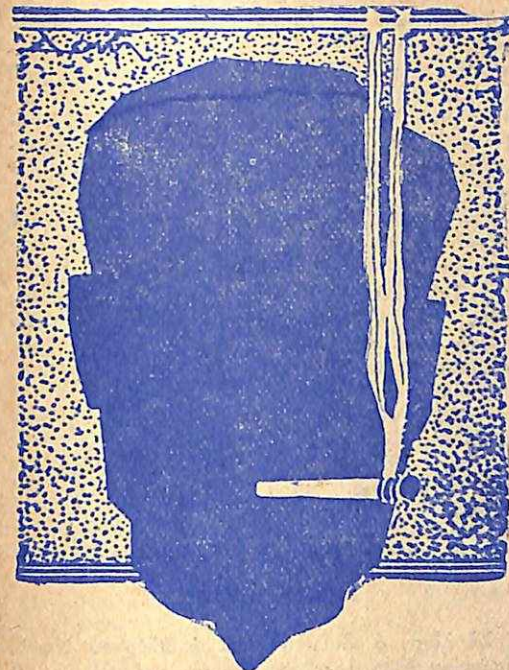
Κι' ός τελειώσω πιά μ' ένα επιτυχημένο λογοπαίγνιο — ός γνωστόν, τα λογοπαίγνια είναι τώρα της μόδας — που έγινε αποκλειστικά για τις αδελφές Βέμπο. Κουκουλώθηκε καλά-καλά, ετοιμαστήτε να μαξιλαρώσετε τον άγνωστο δράστη του που καταζητείται απ' την αστυνομία... Κι' άκούστε το: «Καθεμιά, ξεχωριστά, ή Σοφία κι' ή 'Αλίκη, είναι κι' ένα...πολυβόλο! Γιατί;»

Εξοτε το κεφάλι σας για να κατεβάσετε ιδέες. Κι' έπειδή δεν κατεβάζετε, σας το λέω προκαταβολικά:

Δυό πατρίδες έχουν οι Βέμπο, όπου γεννήθηκαν και μεγάλωσαν. Πόλη και Βόλο. ΠΟΛΗ-ΒΟΛΟ... σαν να λέμε!

«Έβγα» είναι αυτό... ή φ...έ...ύ...α;

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ.

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΛΑΓΚΟΣΤ

Π ους στο Λονδίνο δεν γνωρίζει τον ιστορικό πύργο του λόρδου 'Αρτσιμπαλντ Λάγκοστ και ποιός πλουτοκράτης δεν άκουσε να γίνεται λόγος για το περίφημο κολλίε της λαίδης Ρούθ 'Αρτσιμπαλντ Λάγκοστ;

Ήταν ένας πύργος του ένδεκάτου αιώνας στα όκοτεινά ύπόγεια του όποιου έγιναν κατά το παρελθόν, όπως άλλωστε και στους περισσότερους ιστορικούς πύργους, άμειντητα φρικαστικά δράματα και έγκλήματα και στις άπέραντες αίθουσες και γαλαρίες του όποιου, δίνονται τώρα κάθε χρόνο, μεγάλες κοσμικές εορτές από τους Λάγκοστ, άπογόνους του θρυλικού Μπενζάμεν Λάγκοστ, κουρσάρου και ίδρυτού της δυναστείας όυτος ειλπειν των Λάγκοστ.

Όσο για το άνεκτίμητο κολλίε της λαίδης Λάγκοστ, ήταν κι' αυτό ένα οικογενειακό κειμήλιο. 'Απαριζόταν από είκοσιπέντε μεγάλα όσαν ρεβίθια μπριγιάν, ίδιου βάρους και ίδιας άποχωρώσεως. Στην λεπτομέρεια άκριβώς αυτήν χρωστούσε την φανταστική ύλη της του αξία γιατί είναι σπάνιο να βρεθούν έστω και πέντε μπριγιάν ίδιου βάρους και άποχωρώσεως. Έκτός όμως της ύλης αξίας του είχε και μεγάλη ιστορική αξία.

Ό θρύλος λέει ότι ό άρχικουρσάρος Μπενζάμεν Λάγκοστ είχε καταναυμαχήσει τον Ισπανικό στόλο γιατί γνώριζε ότι το περίφημο κολλίε που άνήκε στην Ινφάντα Γκράτσια λά Σουτέρμπτα, φυλαγόταν με όλους τους θησαυρούς της Αύλης στην Ισπανική ναυαρχίδα. Και έκανε ό θρυλικός κουρσάρος την όλθη για την 'Ισπανία ναυμαχία ένείνη, μόνο και μόνο για να πάρη το άνεκτίμητο κολλίε και να το βάλη με τα ίδια του τα γέ-ρια στον λαϊμό της πολυαγαπημένης του 'Ελισάβετ, έλπίζοντας μ' αυτό να την συγκινήσει και να την πείσει να γίνη σύζυγός του. 'Η θρησκόληπτη όμως 'Ελισάβετ, μιά πεντάμορφη μοναχή που ό Μπενζάμεν Λάγκοστ είχαν άπαγάγει από κάποιο μοναστήρι παραδίδοντας το στις φλόγες, δεν συγκινήθηκε ούτε μ' αυτό και πέθανε ύστερα από δώδεκα χρόνια αιχμάλωτος στον πύργο του Μπενζάμεν Λάγκοστ, αλλά παρθένας.

Τό κολλίε φυλαγόταν σε ιδιαίτερο χρηματοκιβώτιο χτισμένο στον τοίχο μιας άπέναντος βιβλιοθήκης, στους τοίχους επίσης

«Εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα περιπέτεια του

ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

αυτοτελής περιπέτεια του

ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

αυτοτελής περιπέτεια του

ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

αυτοτελής περιπέτεια του

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ.

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΜΕ ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΜΑΤΙ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ποίοι. ύστερα από τον Μπενζάμεν Λάγκοστ, άφησαν έποχή στην 'Αγγλική ιστορία είτε ως κουρσάροι, είτε ως ναυαρχοί.

Η λαίδη Ρούθ 'Αρτσιμπαλντ Λάγκοστ δεν τό φορούσε στον μαρμαρίνο λαϊμό της πα-εά μόνο σ' εξαιρετικές περιστάσεις, όπως ένεינו το βράδυ που έώρταζε τα γενέθλια της μοναχοκόρης της.

Η ευθυμία είχε φθάσει στο κατακόρυφο όταν ένας παχύσαρκος ροδοκόκκινος άντρας άκαθόριστης ηλικίας, πλησίασε κι' έπιασε το μπράτσο ενός συμπαθητικού νέου που συνωμιλούσε κείνη τη στιγμή μ' έναν άλλον νέο ό όποιος θα ήταν εξαιρετικά όμορφος αν τό ένα του μάτι δεν ήταν γυάλινο.

— Άου! 'Ο Ινσπέκτορ Σούμερ! Τί νέα φίλτατε!

— Πολλά και διάφορα.

— Ναι;

— Και πολύ ενδιαφέροντα μάλιστα!

— Όραία! Θα μου τα πής λοιπόν. 'Αλλά προηγουμένως να σας συστήσω με τον φίλο μου.

Και στρεφόμενος προς τον νέο με το γυάλινο μάτι:

— Φίλτατε, μολονότι κι' έγω μόλις πρό ώ-ρας είχα την τιμή να σας γνωρίσω θα λά-βω τό θάρρος να σας παρουσιάσω έναν από τους καλούς μου φίλους. 'Ο Ινσπέκτορ Σού-μερ της «Σκότλαντ-Γουάρδ». 'Ο ύποκόμης Γκατεάνο Λούκι.

Ό ευγενής ξένος έτεινε μ' ευχαρίστηση τό χέρι του στον αστυνομικό.

— Είμαι ευτυχής για την γνωριμία σας Ινσπέκτορ.

— Είσαθε ξένος σενιόρ Λούκι, συμπλήρωσε ό Μάρτεν Ντάλ και θα παραξενευτήτε κά-νοντας την γνωριμία ενός διασήμου αστυ-νομικού μέσα σε μια μεγάλη κοσμική συ-γέντρωση ενός ιστορικού πύργου. Ένας 'Αγγλος όστόσο ευγενής δεν θα παραξενευό-ταν γιατί θα γνώριζε ότι ή «Σκότλαντ-Γου-άρδ» είναι πανταχού παρούσα... έστω...έστω και άπρόσκλητη.

— 'Α! Με συγχωρείς, διέκοψεν ό Σού-μερ! Απόψε είμαι προσκεκλημένος από τον ίδιο τον πυργοδεσπότη!

— Χμ!... Αυτό σημαίνει ότι ό λόρδος θα χορεύη αυτή τη στιγμή σαν τον κάβουρα πάνω σ' άναμμένα κάρβουνα.

— Γιατί τό λές αυτό;

— Για να προσκαλέση την «Σκότλαντ-Γου-άρδ»...

— Δεν έκανα άσχημα... Για δες τί γίνεται τριγύρω μας... Δαχτυλίδια, άγκράφες, σκουλαρίκια, κολλίε...

— Προσάντων ένα κολλίε...

— Είδες τί θαύμα κολλίε; Σας βεβαιώ

τζέντλεμεν ότι κι' έγω, ό αστυνομικός, για ένα τέτοιο κολλίε θα γινόμουν με μεγάλη ευχαρίστηση «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Ός τόσο πολύ σας άπασχόλησα τζέντλεμεν. Σας άφήνω να τα πής με την ήσυχία σας. Όρε-βουάρ. Θα ξαναδούμε ως τό πρωί.

— Άς τό έλπίσουμε μίστερ Σούμερ.

Κι' ό αστυνομικός άπομακρύνθηκε ευδιά-θετος κι' άνακατέτυψε με τους άλλους κα-λεσμένους.

ΕΝΑ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Η ώρα θάταν τέσσερις τό άπόγευμα ό-ταν ό Σούμερ άνέβαινε δυό-δυό και μ' έ-ξαιρετική ευκινησία για έναν παχύσαρκο και σχετικά ήλικιωμένο άντρα, τό μαρμά-ρινα σκαλοπάτια του σπιτιού του Μάρτεν Ντάλ, τον όποιον βρήκε με τις πυτζάμες του μέσα στο μικρό φυμουάρ.

— Γεία σου Μάρτεν!

— Ό Σούμερ! Νά ένα ευχάριστο ξύπνη-μα!

Τώρα ξύπνησες;

— Μόλις.

— Έγώ δεν πρόφτασα να πάρω τον πρώτο και με ξύπνησαν.

— Δυσάρεστο πράγμα για έναν άνθρωπο που του άρέσει ό ύπνος. Καί... ποιός καλός άέρας σ' έφερε σπίτι μου;

— Νά... Περνούσα απ' έξω και σιέφθηκα ν' άνεβώ και να σε ρωτήσω... τί ώρα κοιμήθηκες;

— Νά μια έρώτηση που δεν την περίμενα. Μαζί δεν βγήκαμε από τον πύργο του Λάγ-κοστ κατά τις τέσσερις τό πρωί;

— Ναι. 'Αλλά θα ήθελα να σε ρωτήσω αν δεν έπέστρεψες στον πύργο όταν χωρίσαμε.

— Για να κάνω τί;

— Ξέρω γώ; Νά... για να θανάτωση άλλη μια φορά τό κολλίε της λαίδης Λάγκοστ.

— Πώς σου ήλθε αυτή ή ιδέα;

— Ξέρω κι' έγω; Τό γεγονός μάλιστα ότι μόλις τώρα ξύπνησες... Άς βάλουμε ότι πλάγιασε κατά τις πέντε τό πρωί αφού βγή-καμε μαζί κατά τις τέσσερις. Ξύπνησες στις τέσσερις τό άπόγευμα παρά κάτι. 'Ε;

— Έτσι;

— Έτσι.

— Έντεκα ώρών ύπνος δεν σου φαίνεται πάρα πολύς για ένα Μάρτεν Ντάλ; Όχι έγώ δεν κοιμάμαι τόσες ώρες.

— Τί θέλεις να πής;

— Άς παίξουμε μ' άνοιχτά χαρτιά Μάρ-τεν.

— Άς παίξουμε.

— Έγώ παντάω τό κεφάλι μου σ' αυτό έδώ τό χαρτί ότι έπέστρεψες στον πύργο και έκλεψες τό κολλίε της λαίδης Λάγκοστ.

Και λέγοντας, έβγαλε από την τσέπη του ένα έπισκεπτήριο και του τό παρουσίασε.

— Τί είν' αυτό;

— Ό πόντος μου.

Ό Μάρτεν Ντάλ πήρε από τό χέρι του τό έπισκεπτήριο και διάβασε δυνατά.

«Πολλούς αιώνας έμεινε τό κολλίε στην κατοχή των Λάγκοστ. Καιρός ήταν να περι-έλθη και στην δική μου. 'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

— Μεγάλη αθάδεια λωποδύτου, λέει ό Μάρτεν Ντάλ επιστρέφοντάς το. 'Εί

Δεν

Δεν

Δεν

Χωρίς τὸν ξενοδόχο

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΜΠΡΑΓΚΑΤΣΙ

Τὸ κουδούνι τῆς πόρτας χτύπησε γιὰ δεύτερη φορά.

Νευριασμένη μετὰ τὴν καμαριέρα τῆς, ποὺ θὰ εἶχε βγῇ χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ καθὼς ὁ ἐπίμονος ἐπισκέπτης, ἀπειλοῦσε νὰ γκρεμίσῃ τὴν πόρτα μετὰ τὴν κλωτσιά, ἡ Ἐρνεστίνη σηκώθηκε γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀνοίξῃ μόνη τῆς. Βρέθηκε ἀντιμέτωπη μ' ἕνα μικρό:

—Εἶθε ἡ κυρία Μπιάνκι;

—Ἡ ἴδια.

—Αὐτὸ εἶναι γιὰ σᾶς.

Κι' ὁ μικρὸς παραδινόντας τῆς ἕνα μεγάλο καὶ πανάκριβο μάστο γκαρντένιες, κατέβηκε βιαστικά τὴν σκάλες.

Κατάπληκτη, ἡ Ἐρνεστίνη κούτταξε τὶς γκαρντένιες: ποῖος νὰ τὶς εἶχε στείλει; Ὅχι ἀσφαλῶς ὁ Ἀττίλιο: ὁ σύζυγος τῆς δὲν συνήθιζε νὰ τῆς φέρειται τόσο λεπτά. Τότε; Κανένας θαυμαστής χωρὶς ἄλλο.

Δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ ἦταν καὶ κανένας γνωστός, μολονότι οἱ γνωστοὶ τῆς δὲν τῆς ἔστελναν λουλούδια, γνωρίζοντας τὴν παροιμιώδη ζήλεια τοῦ συζύγου. Ἐξ ἄλλου, δὲν εἶχαν κανέναν καλεσμένο στὸ γεῦμα, οὕτως ὥστε νὰ τοὺς στείλῃ λουλούδια, προαγγέλοντας τὸν ἐρχομὸ τοῦ. Ὁ Ἀττίλιο, κατὰ κανόνα, ἀπέφευγε νὰ καλῇ κόσμον στὸ σπίτι του.

Ἀνάμεσα στὶς γκαρντένιες, βρῆκε μιὰ καρτούλα:

«Μὲ ἀπειρὴ τρυφερότητα, Μισέλε Φάντι» διάβασε.

Ἀγνωστο ὄνομα. Ἡ σκέψη πὼς ἕνας ἀγνωστός τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ, τὴν ἔκανε νὰ χαμογελάσῃ γλυκά.

Καινούργιο κουδούνισμα. Αὐτὴ τὴν φορά, ἀνοίξε ἡ καμαριέρα ποὺ εἶχε γυρίσει ἀπ' τὰ ψώνια τῆς.

—Κυρία, εἶναι ἕνας κύριος. Λέει πὼς τὸν λένε Μισέλε Φάντι...

—Στὸ σαλόνι... Φθάνω ἀμέσως...

Ἡ Ἐρνεστίνη ἦταν βαθεῖα συγκινημένη. Τὴν θὰ μεσολαβοῦσε ἀν' ἐπείστρεφε ἀπὸ τὸν σύζυγό της;

—Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, τῆς εἶπε ἕνας νέος ἐπίσης συγκινημένος καὶ πολὺ καθὼς πρέπει. Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ πὼς τὸ διάβημά μου σᾶς ἔκανε νὰ ἀπορήσετε, πάντως...

—Ἡ ἀπερίσκεψιά σας εἶναι πρωτοφανής, τὴν δικαιολογεῖ ὅμως ἡ ἡλικία σας!

—Τὸ παραδέχομαι, ψιθύρισε ὁ νέος, καθὼς θὰ δῆτε ὅμως, αὐτὰ τὰ λουλούδια...

—Ἀπλούστατα, δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ στείλετε. Δὲν καταλαβαίνετε πὼς ὁ σύζυγός μου μπορεῖ νὰ βρῇ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή;

—Μὰ εἶμαι πρόθυμος νὰ τοῦ ἐξηγηθῶ,

—Ὁ κυνισμός σας δὲν πιστεύω νὰ φθάσῃ ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο. Καλὰ, ἂν δὲν μπορούσατε χωρὶς νὰ μὲ δῆτε, μπορούσατε νὰ μοῦ στείλετε ἕνα μπυλιέτακι. Τώρα, φύγετε σᾶς ἱκετεύω...

—Νὰ φύγῃ, κυρία μου, δὲν ἔχω καμμιάν ἀντίρρηση. Ὅχι ὅμως προτοῦ ἐπιτύχω τὴν συγγνώμην μου... Συχωρέστε με.

—Συχωρεμένους νὰ εἶθε γιὰ ὅλα τὰ

κρίματά σας, ἀρκεῖ νὰ φύγετε! Δὲν τὸ καταλαβαίνετε ὅτι μ' ἐκθέτετε; Ἐλάτε... μὴν εἰσθε κακός... φανήτε εὐγενικός...

Ἡ ἱκετευτικὴ φωνὴ τῆς, γεμάτη τρυφερότητα, ἡ εὐωδία ποὺ ἀνάδιδε ὅλο τὸ κορμί της, τὸ χαμόγελο ποὺ ἦταν ζωγραφισμένο στὰ χεῖλιν τῆς, παραξάλισαν τὸν Μισέλε ποὺ τὴν ἀγκάλιασε ἀπότομα κι' ἔνωσαν τὰ χεῖλιν τοὺς σ' ἕνα παρτεταμένο φιλί.

Δυστυχῶς, κάτι καινούργιο συνέβη. Ἡ Ἐρνεστίνη ἀποσπάσθηκε ἀπότομα ἀπ' τὸ σφιχταγκάλισμα τοῦ Μισέλε κι' ἀφουγκράστηκε γιὰ μιὰ στιγμή.

—Ὁ σύζυγός μου! Εἴμαστε χαμένοι! φώναξε ἡ Ἐρνεστίνη.

Πραγματικά βρεῖς πατημασιὰς ἀ-

Στὴ σκέψη αὐτὴ χαμογέλασε γλυκά.

κούγονταν. Σὲ λίγο, ἔμπαινε ὁ Ἀττίλιο. Φυσικά, τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ εἶδε ὁ ζηλιάρης σύζυγος ἦταν ὁ Μισέλε. Τὰ βλέμματά του καρφώθηκαν ἀπάνω στὸν νεό, ἐρωτικότατα.

—Ποῖος εἶναι ὁ κύριος; ρώτησε συνωφρομένως, δεχόμενος τὸν Μισέλε. Ἡ Ἐρνεστίνη τὰ εἶχε χαμένα. Εὐτυχῶς ποὺ ἔλαβε τὸν λόγο, χωρὶς νὰ πελαγώσῃ καθόλου μάλιστα, ὁ Μισέλε:

—Πρόκειται γι' αὐτὲς τὶς γκαρντένιες, εἶπε χαμογελώντας. Ἀνέθεσα σήμερον σ' ἕνα μικρὸ νὰ πάῃ τὰ λουλούδια αὐτὰ στὴν φίλιν μου. Δὲν μπορούσα νὰ τοῦ ἀποκαλύψω τὸ ὄνομά της. Πάντως, ἡ Ἀννα μὲνει στὸ ἀπάνω πάτωμα. Ἴσως νὰ τὴν γνωρίζετε ἐξ ὄψεως. Εἶναι μιὰ κοντὴ, μελαχροινὴ, χαριτωμένη...

—Ἐ λοιπόν, ὁ μικρὸς ἔκανε λάθος κι' ἔφερε τὶς γκαρντένιες ἐδῶ. Ἦρθε νὰ τὶς πάρῃ πίσω. Ἀν μὴ ἐπιτρέπετε, μπορῶ νὰ σᾶς στείλῃ τριαντάφυλλα στὴν θέσιν τους...

—Περὶ τὸν διέκοψε ψυχρὰ ὁ κ. Ἀττίλιο. —Θὰ σὲ περιμένω ἐναγωνίως, βρῆκε τρόπο νὰ ψιθυρίσῃ, ἡ Ἐρνεστίνη στὸν

Μισέλε, τὴν στιγμή ποὺ ἔφευγε.

□ □

Ὁ Μισέλε, ἀφοῦ δίστασε στὴν ἀρχή, ἀνέβηκε τὰ σκαλιὰ καὶ σταμάτησε μπροστά σὲ μιὰ πόρτα ὅπου ἦταν γραμμένο: «Ἀννα Μαρία Μπιάνκι». Χτύπησε τὸ κουδούνι. Τοῦ ἀνοίξε ἡ καμαριέρα κι' ὁ Φάντι μπήκε σ' ἕνα δωμάτιο ὅπου ἡ νεαρά Ἀννα-Μαρία τὸν ὑποδέχθηκε μ' ἕνα:

—Μισελίνο! Ἀγάπη μου!

Σὲ λίγο, ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας τρυφερότητος, ἡ Ἀννα-Μαρία ἔβαζε τὶς γκαρντένιες στὸ νερὸ λέγοντάς του:

—Εἶσαι ἕνα χρυσὸ κουκλὶ, τί ἀπερίσκεψία ὅμως; Ἀν ἐρχόταν ἐκεῖνος; Φίλησέ με καὶ δρόμο!

Ὁ Μισέλε κάθησε ἡσυχὰ στὸ ντιβάνι:

—Ἀν ἔρθῃ αὐτὸς ὁ ἡλίθιος, κάτι θὰ βρῶ γιὰ νὰ δικαιολογηθῶ, εἶπε.

—Βαρέθηκες τὴν ζωὴ σου; Δὲν τὸν ξέρεις τί ἄνθρωπος εἶναι.

—Ἐγνοῖα σου κι' ὅταν ἔρθῃ, ἔχω πρόχειρο τὸν τρόπο νὰ τοῦ τὴν σκάσω. Ἀλήθεια, ἔμαθα ὅτι... Ἀλλά περὶ τὸν... Ἀρκεῖ ὅτι ξέρω τί θὰ κάνω.

Ἐκρίνε περὶ τὸν νὰ διηγηθῇ στὴν Ἀννα-Μαρία τὴν μοιραία σύμπτωση ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γνωρίσῃ μιὰ ἄλλη κυρία Μπιάνκι, τὴν Ἐρνεστίνη. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὶς γκαρντένιες τὶς εἶχε στείλει στὴν Ἀννα-Μαρία, μὰ ὁ μικρὸς ἔκανε λάθος στὸ πάτωμα καὶ τὶς παρέδωσε στὴν ἄλλη Μπιάνκι. Ὁ Μισέλε λυπηθῆκε τὰ πανάκριβα λουλούδια, πῆγε νὰ τὰ πάρῃ πίσω καὶ μεσολάβησε ἡ σκηνὴ ποὺ παρακολουθήσαμε προηγουμένως στὸ κάτω πάτωμα.

Ἡ ὥρα περνοῦσε εὐχάριστα γιὰ τοὺς δύο ἀγαπημένους. Ξαφνικά ὅμως, ἐνσκήπτει ἔξω-φρενὼν, ἐκεῖνος! Ἡ Ἀννα-Μαρία ἀποτραβήχτηκε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τοῦ Μισέλε ψιθυρίζοντας:

—Εἴμαστε χαμένοι. Ἐκεῖνος εἶναι...

Ὁ Μισέλε, βαρυστημένος, τραβήχτηκε ἀπ' τὸ ντιβάνι.

—Ἀς κάνουμε πὼς φλυαροῦμε, εἶπε. Μολονότι ἦταν κατατρομαγμένη, ἡ Ἀννα-Μαρία κούτταξε τὸν ἐραστή τῆς μὲ ἐμπιστοσύνη. Ποῦ ἔβρισκε τὴν τόση αὐτοπεποίθησιν; Κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ μπῇ ἐκεῖνος.

—Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως, εἶπε ἡ Ἀννα-Μαρία. Ὁ κύριος...

Διεκὴ κατατρομαγμένη, βλέποντας τὴν φοβερὴ ἔκφραση ποὺ εἶχε πάρει τὸ πρόσωπο ἐκείνου! Στράφηκε πρὸς τὸν Μισέλε καὶ τοῦ ψιθύρισε: «Γρήγορα τὸ πρόσχημά σου». Ἐκεῖνος ὅμως κατάχλωμος, σὰν ὑπνωτισμένος, σάπαινε. Τὴ δικαιολογία νὰ βρῇ ποῦ ὁ φίλος τῆς, ἐκεῖνος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν Ἀττίλιο, τὸν σύζυγό της Ἐρνεστίνης!

ΜΑΡΙΟ ΜΠΡΑΓΚΑΤΣΙ

ΤΟΥ ΚΑΡΦΩΣΕ ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

Ὁ Τσάρος τῆς Ρωσίας Πέτρος ὁ Μέγας ἦταν ὡς γνωστὸν ἕνας προοδευτικὸς, ἐκκεντρικὸς καὶ τρελλὸς βασιλεὺς. Αὐτὴ τουλάχιστον τὴν ἀντίληψη εἶχαν σχηματίσει τὰ κεφάλια τὸν ὑπηκόων του.

Ἡ μονομανία του ἦταν ἡ ναυπηγικὴ τέχνη καὶ ἡ ἀπέχθειά του οἷ... τρεῖς! Ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τρίχα ἀνθρώπου καὶ ὅπως ἦταν ἐπόμενο ὁποῖος παρουσιαζόταν μπροστά του ἡ ἔπρεπε νάχη φασκικωμένο τὸ κεφάλι ἢ νὰ ἔχη ἐξορία γένεια, μουστάκι, καὶ μαλλιά!

Τὸν περισσότερο χρόνον ὁ Μέγας Πέτρος βρισκόταν στὰ ναυπηγεῖα ὅπου ἐπιστατοῦσε στὴν κατασκευὴ τῶν πλοίων. Ὅπως ἀναφέρεται ἦταν ἕνας μανιώδης ναυπηγὸς καὶ τὸ ὄνειρό του ἦταν νὰ καταστήσῃ τὴν χώρα του τὴν πρῶτη ἰσχυρὴ ναυτικὴ δύναμι τοῦ κόσμου. Ἡ πρόδοος αὐτῆς τῆς ρωσικῆς αὐτοκρατορίας ἀνησύχησε τοὺς εὐρωπαϊκοὺς μονάρχες, οἱ ὁποῖοι γιὰ νὰ παρακολουθοῦν τὰ σχέδια τοῦ αὐτοκράτορος, ἔστειλαν τοὺς πρεσβευτὰς τους. Ἰδίως ὁ βασιλεὺς Αὐστροῦς τῆς Σουηδίας ὅταν πληροφορήθηκε τὴν μονομανία τοῦ Πέτρος πούχε γιὰ τὰ πλοία, ἔστειλε τὸν πρεσβευτὴν του νὰ τὸν δῇ. Ὁ τελευταῖος ζήτησε τὸν Αὐτοκράτορα σ' ἀνάκτορα, ὅπου τὸν πληροφορήσαν ὅτι ὁ Τσάρος βρισκόταν στὰ ναυπηγεῖα διεκτινώντας τὶς ἐργασίαι τῶν ἐργῶν - ναυπηγῶν.

Πῆγε ἐκεῖ καὶ τὸν δρῆκε μὲ τὸ κεφάλι ἐξορισμένο, νὰ προηλθῇ ἕνα μεγάλο ξύλο.

—Μεγαλειότατε, ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ μὲς πλησίον. Ἐρχομαι ὡς ἀπεσταλμένος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῆς Σουηδίας. Ὁ Πέτρος διέκοψε τὸ πρὶόνισμα καὶ τὸν κούτταξε.

—Πληροφορήθηκα Μεγαλειότατε, συνέχισε ὁ πρεσβευτὴς, ὅτι χρειάζεστε εἰδικευμένους ναυπηγούς. Μποροῦμε νὰ σᾶς ἀποστείλουμε ἀπὸ τὴν Σουηδία...

Στὴν ἀρχὴ ὁ Πέτρος φαινόταν νὰ δείχνῃ ἐνδιαφέρον στὰ λεγόμενα τοῦ πρεσβευτοῦ, κατόπιν ὅμως ἄρχισε ν' ἀνοίγοντο νευρικά τὰ μάτια του, καὶ τὸ πρόσωπό του ἄρχισε νὰ κοκκινίζει ἀπὸ θυμὸ.

—Βγάλετε τὸ καπέλλο σας! τὸν διέταξε. Ὁ πρεσβευτὴς κούταξε τὸν Τσάρο, ἐκπληκτός.

—Βγάλτε τὸ καπέλλο, σᾶς εἶπα!

—Κάνει πολὺ κρύο, ἐδῶ Μεγαλειότατε, μουρμούρισε ὁ Σουηδὸς εὐγενής.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Πέτρος ἄλλαξε ἀμέσως ἀπὸ τὸν θυμὸ.

—Βλέπετε νὰ φαρῶ ἐγὼ καπέλλο; τοῦ εἶπε.

—Ὅταν κάμει κρύο καὶ βρῖσκομαι στὸ παῖθρο δὲν βγάλω τὸ καπέλλο μου οὐ μὴ μπροστά στὸν βασιλῆά μου, παρατήρησε ὁ πρεσβευτὴς.

Ὁ Πέτρος τότε ὤρμησε σὰν τίγρις κατ' ἐπάνω του καὶ τοῦδωσε ἕνα χαστεῦν.

—Ἀφοῦ ἐπιμένετε νὰ μὴν τὸ βγάλετε, τότε δὲν θὰ τὸ βγάλετε ποτὲ σ' ὅλη σας τὴ ζωὴ!...

Καὶ ἀρπάζοντας ἕνα σφυρὶ καὶ μερικὰ καρφὰ κάρφωσε διὰ τῆς βίας τὸ καπέλλο τοῦ πρεσβευτοῦ στὸ κεφάλι του!

Κατόπιν διέταξε νὰ στείλουν τὸ πτώμα τοῦ πεσέοι στὸν βασιλῆα τῆς Σουηδίας στὴν Στοκχόλμ.

Τὸ τραγικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο στάθηκε ἡ αἰτία ἐνὸς πολέμου μεταξὺ Σουηδίας καὶ Ρωσίας, ὁ ὁποῖος διήρκεσε λέντε γρόνια καὶ κατὰ τὸν ὁποῖο ἔπεσαν 10.000 ἄνθρωποι.

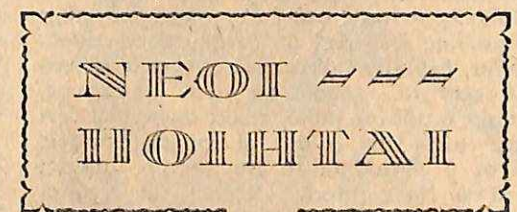
Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Στὴ Ἰάβα, τὸ μεγάλο νησί τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, ὑπάρχει ἡ περιεργότερη κοιλάδα τοῦ κόσμου. Ἡ «κοιλὰδα τοῦ θανάτου» ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου. Πλησιάζοντας κοντὰ στὴν κοιλάδα αὐτή, ποὺ στὴν πραγματικότητα λέγεται Γκρέβο-Ὀύ-πας αἰσθάνεται ἰσχυρότατη ναντία καὶ ἕνα εἶδος ζάλης. Ταυτοχρόνως, αἰσθάνεται μιὰ ἀποπνικτικὴ μυροδία.

Ἐφ'ὅσον ὅμως κανεὶς προχωρεῖ στὰ ὄρια τῆς κοιλάδας, τὰ φαινόμενα αὐτὰ λιγοστεύουν καὶ παύουν. Ἐστὶν μπορεῖτε νὰ ἀπολαύσετε μ' ὅλη σας τὴν ἀνέση τὸ θέαμα.

Ἡ περιεργὴ αὐτὴ κοιλάδα ἔχει περιφέρειαν δύο χιλιομέτρων, τὸ σχῆμα τῆς εἶναι ὠοειδὲς καὶ τὸ δέθος τῆς κάτω τῆς ἐπιφανείας τῶν γύρω ἐδαφῶν 12—14 μέτρα. Τὸ κεντρικὸ τῆς τμήμα εἶναι ἀπολύτως ἐπίπεδο, ἔχει γορεὶς τὴν παραμικρὴ δίστασιν καὶ εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ σκελετοὺς ἀνθρώπων, ζώων, ἀγριοζώων, πτηνῶν κλπ. Δὲν ὑπάρχει στὸ συμπληρὸν ἐδαφὸς αὐτὸ μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὴν ὁποία νὰ ξεφεύγῃ ἡ παραμικρὴ ἀναθυμίασις.

Γύρω-γύρω εἶναι λόφοι, κατὰφτοι, ποὺ κατεβαίνουν ἀπότομα πρὸς τὴν κοιλάδα. Ἀν τώρα, εἴτε καὶ ἕνα ζῶον μέσα στὴν κοιλάδα τοῦ θανάτου, θὰ τὸ δῆτε σὲ λίγο νὰ πῶτε νεκρὸ. Ὑπὸ ἐποψὴ ἀντοχῆς, ἕνα σκυλὶ βαστά μόνον 5', ἐνὶ μὲν κούτα 1 λεπτό.

Μοῦπαν

Μοῦπαν, ἔλασέ τα πίκρες καὶ θανάτους, τ' ἄθλιο πέρασμά τους μὴ τὸ συλλογίσαι... Μοῦπαν, γράψε στίχους χίμαιρες γιομάτους, στὴν πλαστὴ χαρὰ τους, συμπαιθῆς θὲ νᾶσαι.

Τοὺς νεκροὺς σου φίλους μὴ τοὺς κλαῖς, γνωρίσου μ' ἄλλους, ὅλοι ἐξ ἴσου ἐρίζουν κι' ἀγαπᾶνε! Ἐξέχασε τὴν κόρη πούχε ἀγαπήσῃ, ὅλα μέσ' στὴ ζῆση μᾶς γελοῦν καὶ πᾶνε...

Μὴν τὰ κλαῖς τὰ γιούλια πούχε στὴν καρδιά σου—μπρὸς πάντα ἡ ματιά σου—ἔχνα τὸ χαμό τους. Θάμπουν γιούλια κι' ἄλλα στὴν καρδιά σου πάλι, κάνε τὴν νὰ ψάλλῃ γιὰ τὸν ἐρχομὸ τους...

Μοῦπαν, μοῦπαν τόσα κι' ἔπαψα τὸ κλάμμα, πιστέψα στὸ θάμμα κι' ὅλο τὸ προσμένω. Ὅμως τὸ κορμὶ μου σὰν κεράκι λυώνει... Σύντομα οἱ γεῖτόνοι θὰ τὸ ἐροῦν σθεσμένο...

ΝΟΤΗΣ Κ. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΘΟΝΤΟΣ

Ὁ Κ. καὶ ἡ Κ. Γλυκίδου ἔσταναν στὸ μαγαζόνι τοῦ παραλιακοῦ ξενοδοχείου καὶ δὲν μπορούσαν νὰ μὴν ἀκούουν τὰ ἐρωτικά σιγοψιθυρίσματα ἐνὸς ἐρωτευμένου ζευγαριοῦ ποὺ βρισκόταν ἀπὸ κάτω.

Ἡ κ. Γλυκίδου γύρισε στὸν ἄνδρα τῆς.

—Υποθέτω ὅτι ὁ ἐρωτευμένος νέος πρόκειται νὰ τῆς κάμῃ τὴν σοβαρὴ πρόταση. Νὰ τὴν ζητήσῃ σὲ γάμο. Ἡ στιγμή εἶναι ἐρη καὶ δὲν πρέπει ν' ἀκούσῃς ἐμεῖς οἱ ξέναι. Κάνε πὼς σφυρίζεις ὥστε νὰ τὴν προειδοποιήσουμε.

—Γιατί; ἔκαμε ὁ κ. Γλυκίδης. Ἐμένα μὲ σφύριξε κανεὶς γιὰ νὰ προλάβῃ τὸ κακό;

□ □

ΥΠΕΡΦΑΝΟ ΑΛΟΓΟ

Κάποιος ἀγόρασε ἕνα ἄλογο ἀπὸ ἕνα γαιοντήμονα, ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε ὅλο τὸ ποσὸ γὰ τοῦ τοῦ πληρώσει συμφώνησαν καὶ ἡ ἀγορὰ ἔγινε μὲ πίστωση. Ἦσαν ἄλλωστε γνωστοί.

Πέρασαν δύο μῆνες. Τὸ χρέος ἔμενε χρέος καὶ ὁ γαιοντήμον ἀρχισε ν' ἀνησυχῇ. Μὰ μέρα ξαφνικά τὸν ἐπισκέφθηκε ὁ ἀγόρας τῆς.

—Τὸ ἄλογο ποῦ μοῦ—πούλησες, τιδὲ; ἔχει κάποιο μειονέκτημα. Δὲν κρατᾷ τὸ κεφάλι του ψηλά.

—Μπᾶ! ἔκαμε ὁ ἄλλος. Μὰ εἶναι ἐπόμενο γιὰ ἕνα τόσο περὶφανο ἄλογο σὰν κι' αὐτό. Πλήρως μὲν τὸν ἀξία του καὶ τότε θὰ δῆς πὼς θὰ κρατᾷ τὸ κεφάλι του ψηλά.

□ □

ΕἶΧΕ ΜΕΤΡΗΣΕΙ ΚΑΛΑ

Ὁ Νόρμαν πλησίασε τὴν Ἐλση ἡ ὁποία ἐλαφροκοιμόταν, ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαλίζονα στὴν πλάκα. Ἐκεῖνη μόλις τὸν ἀνέβλεψε ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ τὸν κατηγόρησε ὅτι τὴν εἶχε φιλήσῃ τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν.

—Δὲν τὸ ἀνοῦμαι, παραδέχθηκε ὁ Νόρμαν. Ὁ πειρασμός ἦταν τόσο μεγάλος ὥστε δὲν μπορούσα ν' ἀντιστῶ. Σούλειψα ἕνα μικρὸ φίλάκι.

—Ἐνᾶ! ἀνεφώνησε ἡ Ἐλση μὲ ἀγαπᾶκτηση. Ἐγὼ ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα ποῦ...κοιμόμουν μὲ τρεχά... ἔφατά!

□ □

ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΟΛΑ ΜΑΖΙ

—Ἦταν ἀναπόφευκτο. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γίνουν ὅλα μαζί. ἔλεγε ἡ νεαρὰ γυναίκα μὲ ἀπελπισία.

—Τί δὲν μπορούσαν νὰ γίνουν μαζί; ρώτησε ὁ πόλιςμαν ὁ ὁποῖος τὴν ἀνέφερε ἀπὸ τὰ συντρίμματα τοῦ αὐτοκινήτου τῆς.

—Ν' ἀνάψω τὸ τσιγάρο μου, νὰ δῶμαι μὲ τὸ κόκκινο τὸ χεῖλιν μου, νὰ πονδάρω τὴν μύτη μου καὶ νὰ δῶ τὸν αὐτοκίνητό μου... συγχρόνως! ἀναστράναε ἡ νέα καὶ λιπαρὴ μὴσε.

□ □

ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΖΩΟ

Ἐκεῖνη.— Τὸ ξέρω... Ὁ σκύλος αὐτὸς δὲν εἶναι ἀπὸ καλὴ γάτα... ἀλλὰ καλὴς ἀλήτης ἡ ζητιάνος δὲν πλησιάζει σπύλι χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθ

ΣΕ ΕΠΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

στην Ταπωνία πρόκειται να χτισθώ το μεγαλύτερο τούνελ του κόσμου. Πραγματικά, θα έχω μήκος 60 χλμ. και πρόκειται να προσφέρει σπουδαίες υπηρεσίες στην περιφέρεια Όγκιασχοζόν, της σιδηροδρομικής γραμμής Χουκουρζίκου, όπου γίνονται συχνά σοβαρά δυστυχήματα.

Η κορδέλλα που έχουν γύρω τους τα άνδρικά καπέλλα δεν είναι απλώς μια μόδα, που καθιερώθηκε και έμεινε. Είναι πολύ παλιά συνήθεια. Οι Αιγύπτιοι φορούσαν άλλοτε μια ταινία γύρω στο μέτωπο, για να συγκρατούν τα μαλλιά των. Όταν εφευρέθηκε το καπέλλο η κορδέλλα έμεινε.

Στο Γόρμπιγκ-γούιθ Έμσονορθ, ξη το περιεργότερο πλάσμα του κόσμου, μια γυναίκα δηλ. 104 ετών, και αυτό δεν είναι το πιο αξιοπερίεργο—που καθ' όλο αυτό τον μακρό βίο της δεν γήγνε ποτέ από το χωριό της, και όχι μόνον αυτό, αλλά δεν άλλαξε και το σπίτι όπου γεννήθηκε.

Η σφοδρότερη έκρηξη που έγινε ποτέ ε-τάνω στη Γη ήταν η έκρηξη του ηφαιστείου Κρακατόα, στο αρχιπέλαγος του Σόνδ, μεταξύ Τάβας και Σουμάτρας, το 1883. Ακούσθηκε η έκρηξη αυτή σε απόσταση 3.600 χλμ. η παλίρροια δε που έληξε-λούθησε έπνιξε 36.000 πρόσωπα.

Όπως υπάρχουν οι διάφορες άλλες δυναστείες στον κόσμο, υπάρχουν και οι δυναστείες των δημίων. Η αρχαιότερη απ' αυτές είναι των Ζανσόν. Αρχίζει από τα 1608 και φθάνει ως τα 1847. Δηλ. έχει ηλικία 200 ετών. Ένας εκπρόσωπός της έξετέλεσε τον βασιλέα Έρρίκο 16ο.

Ποιές ήταν οι διαστάσεις της Κιβωτού του Νώε; Ένας υπομονητικός στατιστολόγος που μελέτησε επί ετη την Βίβλο, βρήκε ότι η περίμετρο Κιβωτός είχε μήκος 144 μ., πλάτος 24, και βάθος 14.50. Τέλος το εντόπισμά της ήταν 11.500 τόννων. Ήταν λοιπόν, σωστός πλωτός κολοσσός!

Ξέρετε γιατί ένα σκουλήκι έξ ακολουθεί να κινηται κι' όταν άνωμή το έχουν κά-μει 23 ή περισσότερα κομμάτια; Γιατί το νευρικό σύστημα, δεν έχει σ' αυτό την εξουσία του στο νεφάλι, όπως σ' όλα τα άλλα ζώα, αλλά είναι μοιρασμένο εξίσου σ' όλο το σώμα.

Ξέρετε τί στοιχίζει μια μοντέρνα άτμο-μηχανή; 17½ εκατομμύρια δραχμές. Ένα βαγόνι δε στοιχίζει περίπου 1.750.000 δραχμές. Έτσι λοιπόν μια άμαξ στοι-χία πλήρης, μπορεί να στοιχίση έως 30 εκατομμύρια δραχμές. Το φαντασθήκατε αυτό ποτέ;

Είναι γνωστό ότι οι χόρδες του βιολιού κατασκευάζονται από τα έντερα μιας γάτας, του είδους «άντικονι» οι τρί-χες όμως του δεξιού; Αντές είναι κα-μωμένες από τις τρίχες της χείτης του άλ-λόγου, και είναι κατά μέσον όρο 104. Οι αλογότρίχες κάμνουν τις χορδές να πάλλουν.

Ροζέ Τρεβίλ

Καταγωγή.—Ο Ροζέ Τρεβίλ γιούς ενός φημισμένου ήθοποιου γεννήθηκε στο Παρίσι, στις 29 Νοεμβρίου. Η διεύθυνση του είναι: 2, Rue de Longpont, Neuilly (Seine). Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Ύψος 1.73 μ. Βάρος: 72 κιλά. Μάτια: πράσινα ανοιχτά. Μαλλιά: καστανά σκούρα. Το άρρεσουν πολύ τα σπόρ: κολύμπι, καμπασιό, πεζοπορία, άλπινασμός. Πολύ εργατικός στο επάγγελμά του, λίγο τεμπέλης έξω απ' αυτό. Δεν θυμώνει εύκολα, δεν είναι άποτος. Άγαπά το κα-λό φαγητό, χωρίς να είναι λαίμαργος. Έχει διαβάσει πολύ, τώρα όμως δεν έχει πια καιρό. Οι αγαπητοί του συγγραφείς είναι ο Μπαλζάκ, ο Δουμάς, ο Λαμπίς, και ο Ντεκουμπρά. Επίσης οι Άγγλοι Ουέλς και Κόναν Ντόυλ. Άγαπά πολύ τα ταξίδια και την έξοχη. Αν δεν ήταν ήθοποιος, θα ήθελε να είχε ένα αγρόκτημα. Δεν ξέρει αν προτιμά τον κινηματογράφο ή το θέατρο: δύσκολη η σύγκριση, λέγει. Το θέατρο του φαίνεται πιο κουραστικό κι' ο κινηματογράφος πιο δύσκολος. Άγαπά τους σκύλους με πάθος. Η σκύλα του, η Ζαζά, είναι γνωστή στο στούντιο και στα παρασκήνια. Κάθετα φρόνιμη στο θεωρείο του όταν παίζει, ή έπισκεπτεται τα θεωρεία των φίλων του. Είναι τώρα δέκα χρόνων. Ήταν το άσχημότερο σκυλί του θάσου και ήθελε να το πνίξουν. Ο Ροζέ Τρεβίλ την έσωσε και την έχει 10 χρόνια τώρα.

Η ζωή του. Σπουδάζει στο Κοντορ-σέ. Το όνειρό του ήταν ανέκαθεν το θέατρο. Μα οι γονείς του αντιτίθενται στην κλίση αυτή. Τότε βρίσκει άλλο μέσον: έφηβος ακόμα συγγράφει θεατρικά έργα με αρκετό ταλέντο. Τον στέλλουν στην Άγγλία για να συμπληρώσει τις σπουδές του κι' εκείνος κατορθώνει να ντεμπουτάρη στο Λονδίνο, εν άγνοια των γονέων του. Ο πατέρας του το μαθαίνει, πηγαίνει να τον δει στο θέατρο και τον έπιδοκιμάζει! Έπιστρέφει στη Γαλλία και ντεμπουτάρει στο «Ζυμνάς» με την «Αυ-πελό του Κυρίου» την οποία παίζει 375 φορές. Και συνεχίζει την καριέρα του τόσο στο θέατρο όσο και στην δόνη.

Τα φίλα του.—Μερικοί αόημνοι ρόλοι στον βουρδο κινηματογράφο. Η πρώτη του όμιλούσα ταινία ήταν ο «Πα-τερούλης» με τον Μαρζο και την Κοσεά. Έπακολούθουν: «Η Α. Μ. ο Έρω», «Γοητείες του Παρισιού», «Απαυάγετέ με», «Απόροπτο ταξίδι» κ.τ.λ.

ΠΟΥ ΕΝΤΟΥΤΟΙΣ ΞΕΓΕΛΟΥΝ

Ός τώρα, ή μέθοδος των δακτυλικών άποτυπώματων για την ανακάλυψη ενός εγκλήματος έθεωρείτο αλάνθαστος. Ποτέ δεν είχαν βρεθί δυό άνθρωποι που νάχουν όμοιες άκριβώς γραμμές στα δάχτυλα. Και αν έμοιαζαν κάποτε, πάντα ή προσεκτική εξέταση θάβρισκε κάποια μικρή διαφορά ενός δακτυλικού άποτυπώματος από ένα άλλο άποτύπωμα.

Έτσι, ή άνθρωπομετρία, που προσέφερε τό-σες υπηρεσίες στην δικαιοσύνη έθεωρείτο σαν μια έπιστήμη από τις πιο θετικές και άσφαλείς.

Ίδου όμως ότι τώρα, μάς έρχεται από την Άμερική μια είδηση, που θέτει εν άμφιλό-λω την άκριβεία της άστυνομικής αυτής με-θόδου.

Πραγματικά, βρέθηκαν εκεί δυό άνθρωποι που έχουν τα ίδια άκριβώς, δακτυλικά άπο-τυπώματα.

Η ανακάλυψη έγινε στην πολιτεία Όχάϊο, κατά την διάρκεια μιας δίκες.

Ένας άνθρωπος, κατηγορούμενος για διπλό φόνο και καταδικασθείς σε θάνατο, αφήνεται έλευθερος τρεις ώρες πριν από την ώρα που είχε οριστεί για να καθίση στην ηλεκτρική καρέκλα.

Ο ήρωας της περιέργης αυτής ιστορίας λέγεται Β. Χάινς.

Τό εγκλημα για τό όποιο κατηγορείτο, εί-χε διαπραχθί κοντά στο Ντάιτον. Έκεί συ-νελήφθη και ο Χάινς, ό όποιος, σημειωτέον, δεν έχαιρε και τόσο καλής φήμης στην πε-ριφέρεια.

Η άυτοψία στο μέρος του εγκλήματος έ-φερε εις φώς δακτυλικά άποτυπώματα, που ήσαν όμοια με τα δακτυλικά άποτυπώματα που είχαν ληφθί από τον Χάινς.

Έκτός όμως από την ένδειξη αυτή, τίπο-τε άλλο δεν έπειθε ότι ο Χάινς ήταν ένο-χος. Άπεναντίας, παρά τό κακόφημό του, πολλοί ήλθαν να μαρτυρήσουν κατά την δική ύπερ του κατηγορουμένου.

Μερικοί μάλιστα, ύποτιγνίζαν με πείσμα και τό άλλοθι του: την ώρα του εγκλήματος είχαν δη τον Χάινς άλλοι.

Παρ' όλα αυτά, ό δικαστής, βέβαιος ότι τα δακτυλικά άποτυπώματα ήταν πιο σίγου-ρη άπόδειξη από κάθε μαρτυρία και από όλα μαζί τα «άλλοθι» του κόσμου, κατέδικασε τον Χάινς.

Δυό μέρες, πριν από την ώρισμένη για την ηλεκτροθανάτωση του Χάινς μέρα, συνε-λαμβάνετο στην Νέα Υόρκη ένας κακοποιός που είχε ληστέψει μια Τράπεζα. Αύτός, ώ-μολόγησε στον άνακριτή ότι είχε διαπράξει έπίσης και την διπλή δολοφονία για την ό-ποία είχε καταδικασθί ο Χάινς.

Παραβάλλουν τότε τα δακτυλικά άποτυπώ-ματά του με τα άποτυπώματα του ύποπιθε-μένου δολοφόνου και τα βρίσκουν καθ' όλα όμοια!

Φυσικά ύστερ' από αυτό και άφού ό πρα-γματικός φονεύς είχαν όμολογήσει, ό Χάινς άφέθηκε έλευθερος.

Τώρα μεγάλη είναι ή συζήτηση μεταξύ των άστυνομικών και δικαστικών κύκλων της Άμερικής επάνω στο ζήτημα αυτό. Μιά δε άμερικανική έφημερίς προειργνεί διαγω-νισμό με την θεατικότητα, όπως λέγει, ότι θά βρεθούν και άλλα δακτυλικά άποτυπώ-ματα, που να μοιάζουν μεταξύ των.

Μοιραία συνάντηση

ΡΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΙΝΚΟΛΝ ΚΑΒΙΚΙΟΛΙ

ή άληθινή άγάπη «ήρθε φωτιά» στο Μιλάνο, στην έπιστροφή της Μπι-άνκας Ρέττε απ' την έξοχη. Έκεί πήγαινε ό ζωγράφος Ροζέ Ντε-ζαγκρι να την βρή σχεδόν κάθε βράδυ, μεθώντας με τα φίλιά της, έρωτευμένος σαν νεαρός.

Γι' αυτήν που δεν είχε ποτέ γνωρίσει την άγάπη της μητέρας, που μια και-νούργια ζωή άνθιζε μπροστά στα μαγε-μένα της βλέμματα, ήσαν στιγμές θείας εύτυχίας. Τον πατέρα της σχεδόν δεν τον θυμόταν. Η βαθύτατη όδύνη που είχε νοιώσει όταν ή γυναίκα του τον έγκατέ-λειψε δυό χρόνια μόλις μετά τον γάμο τους, τον κλόνισε τόσο πολύ που δεν μπόρεσε ν' άνθέξη. Και ύστερα από κα-μιά δεκαριά μήνες πέθανε, αφήνοντας πεντάρφανη την μικρούλα Μπιάνκα που ήσαν μόλις δυό χρονών τότε.

Όλη της ή παιδική ήλικία είχε δια-βή θλιβερή και μελαγχολική, χωρίς κα-νένα χάδι να θερμάνη την τρυφερή παι-δική ψυχή της...

Γι' αυτό τό θλιβερό παρελθόν της, τί-ποτα δεν είπε ακόμα στον ζωγράφο της. Στις εύτυχισμένες ώρες που περνούσαν, δεν είχαν θέση τέτοιες περασμένες πί-κρες.

Έτσι, ή ζωή κυλούσε, όνειρώδης, σ' έναν παραμυθένιο κόσμο, για την Μπιάν-κα που δεν βλέπει την ώρα να πάη στην εκκλησία, στο μπράτσο του μνηστήρος νάχη τό σπινάκι της, γεμάτη ήλιο και χαρά, με μουσική... τα ξεφωνητά ενός μωρού, άφιερωμένη στον έρωτα του Ρο-ζέ που λατρεύει και χωρίς αυτόν δεν θά μπορούσε να ζήση.

Η Μπιάνκα όμως δεν ξέρει την τρι-κυμία που δέρνει μιάν άλλη γυναίκα, την Μάρθα, την πεντάμορφη έρωμένη που έφερε ό ζωγράφος απ' την Άργεντίνη όπου έζησε πολλά χρόνια, δεν έχει ιδέαν της άγωνίας και τό σπαργαμού αυτής της γυναίκας που για να τον άκολουθή-ση, έγκατέλειψε μια ζωή πλούτου, εύ-τυχισμένη, που τον βοήθησε τόσο πολύ να στερεώσει την φήμη του. Η νέα δεν ξέρει πώς άσυναίσθητα άνοίγει μιάν άβυσσο μεταξύ αυτής της γυναίκας και του άν-δρός που λατρεύει—άπλούστατα γιατί της είναι άγνωστη ή έρωμένη του μνηστήρος της.

Κι' όμως, ή Μάρθα γνωρίζει πολύ κα-λά την νέα γιατί την είδε με τον Ροζέ και γνωρίζει τον έρωτά τους—γι' αυτό και είναι τόσο δυστυχισμένη. Δεν κατα-λαβαίνει ποιά μυστηριώδης προσαγή την συγκράτησε την τελευταία φορά που τους είδε μαζί: Ώ, θά ώρμούσε έναντιον της Μπιάνκας, άγρια σαν λαβόμενο θηρίο για να άνακτήσει τον έρωτά της που ά-πιστοιχεί με δολέκληρη την ζωή της! «Ι-σως να την συγκράτησαν τα νεύδα της Μπιάνκας, ίσως μια φράση που άκουσε απ' την άφελή φωνή της, ίσως ή παιδική άγνότης της. Πάντως όμως, ή Μάρθα έ-χασε την γαλήνη της. Γιατί μέσα στα πέντε χρόνια που έχει σχέσεις με τον Ροζέ, να μην άποκτήση μαζί του ένα

παιδί που θά ήταν ό πιο σίγουρος σύν-δεσμος; Αυτή ή άπειλητική πραγματι-κότης ποτέ δεν της φανερώθηκε ζώντα-νότερα από τώρα. Γι' αυτό, άποφάσισε να την άντιμετώπιση με κάθε θυσία: θά πάη μόνη της να βρή την Μπιάνκα, θά της μιλήση, θά της πη ψέμματα εν άνάγκη, θά ίσχυρισθί πως κοντεύει να γίνη μητέρα και πως για χάρη του ά-θώου πλάσματος θάπρεπε νάρνηθί τον Ροζέ και να της άποδώση την χαμένη γαλήνη κι' εύτυχία της.

Ο ρόλος της είναι δύσκολος, ίσως να άγωνισθί σκληρά γιατί δεν θάχη ν' ά-γωνισθί μόνο ι' αυτή την άφελή ύπαρξη αλλά και ι' εκείνον που την άγαπά. Τον παρακολουθεί κάθε βράδυ, μετά την άπο-

Τον περίμενε, κρυμμένη και σιωπηλή με τα μάτια καρφωμένα στο μπαλκόνι...

κάλυψη της προδοσίας του, ως τό σπίτι της Μπιάνκας. Τον περίμενε, κρυμμένη και σιωπηλή, με τα μάτια καρφωμένα στο μπαλκόνι που ήταν μισοφωτισμένο. Τρελλή απ' τη ζήλεια, βασανισμένη, κλαί-γοντας βουβά, περίμενε πάντα κάθε βρά-δυ, άποφασισμένη να τον άντιμετώπιση, χωρίς ποτέ ν' άντλήση τό θάρρος, την άπαιτούμενη γαλήνη. Τώρα όμως είναι εκεί και δεν κλαίει, χλωμή απ' τον τρό-μο της, κουρασμένη, προετοιμασμένη ό-μως για όλα.

Μόλις έφυγε εκείνος, τον είδε να βγαίνει και να κλείνη πίσω του την πόρ-τα και να προχωρή μέσα στο σκοτάδι του δρόμου, βιαστικός κι' εύτυχισμένος. Μιά σκέψη την κάνει να προχωρήση ά-ποφασιστικά προς την πόρτα:

«Αν αυτή ή εύτυχία σκέπτεται—ύπερ-νίκηση, θά τον χάσω για πάντα. Και θά γίνη δικός της, άμετακλήτως δικός της... Κι' έγώ που δεν ζω, δεν μπορώ να ζή-σω χωρίς αυτόν». Η πόρτα είναι κλειστή, χτυπά όμως τό κουδούνι. Τέλος, έμφανί-

ζεται μια γυναίκα:

—Τι έπιθυμείτε; την ρωτά.

—Έδώ μέσα δεν μένει μια δεσποινίς που ζή οικότροφος μιας γρηούλας; ρω-τά ή Μάρθα δίνοντάς της ένα πουρ-μπουάρ.

—Είναι υπάλληλος;

—Μάλιστα.

—Πώς την λένε;

—Δεν τό ξέρω. Είναι όμως άπόλυτος άνάγκη να της μιλήσω άμέσως.

—Μην είναι ή μνηστή του ζωγράφου;

—Άκριβώς... είπε ή Μάρθα με μια προσπάθεια για να καταστείλη την έξα-ψή της.

—Ε λοιπόν, πιστεύω να την βρήτε ά-κόμα στο πόδι. Ο άρραβωνιαστικός της μόλις τώρα έφυγε... Στο δεύτερο πάτω-μα. Ντε Μπενετέτι λέγεται ή γρηούλα που την έχει οικότροφο.

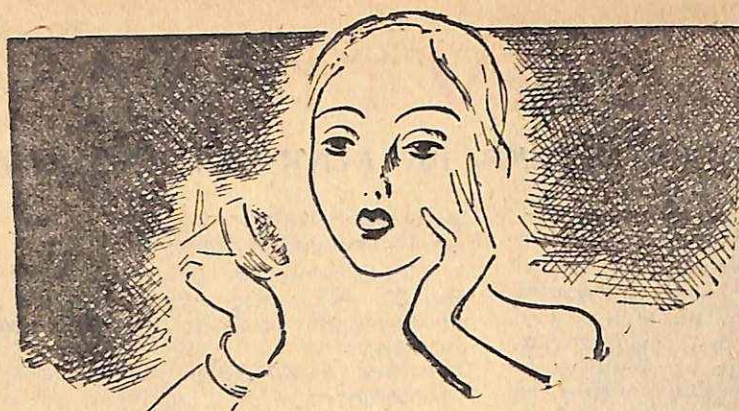
—Σας εύχαριστώ, άποκρίθηκε ή Μάρ-θα κι' ώρμησε ν' άνεβή τις σκάλες.

□ □

Τι να έπακολούθησε, στο διάστημα έ-νός τετάρτου της ώρας, μέσα στην κα-μαρούλα της Μπιάνκας κι' ή Μάρθα, ό-λομόναχη τώρα στον δρόμο που φαίνε-ται πιο σκοτεινός από πριν, κάτω απ' τον ούρανό που νομίζει ότι έσβυσαν όλα τα άστρα του, κρύβει τό πρόσωπό της άνάμεσα στα χέρια της και κλαίει βου-βά, σπαραχτικά. Τι να είχαν άραγε με-ταξύ τους, οι δυό γυναίκες κι' ή Μάρθα τώρα, άνάμεσα στους λυγμούς της, έπα-ναλαμβάνει μια φράση κι' ένα όνομα, με άγωνία κι' έκσταση συγχρόνως; Λέει: «Μπιάνκα, μικρούλα μου, άγαπημένη μου Μπιάνκα, παιδί μου, δικό μου παιδί...» με σπαραγμό. «Ίσως να τα είχαν όλα μεταξύ τους. Ίσως να μην είχαν τίπο-τα γιατί ή Μάρθα, μόλις έσναβρέθηκε άντιμέτωπη με την κόρη της, θά φυλά-χτηκε να της μιλήση για εκείνον, για τον άνδρα που μέχρι προό λίγων λε-πτών ήταν όλη ή ζωή της και τότε της φαίνεται πως σχεδόν ούτε γνωρίζει πια; Ίσως να μην είπε τό όνομά του, κρύβοντας τον σπαραγμό της πίσω από ένα μεγάλο κενό που σχηματίστηκε μέσα της: δεν άκούει πια τους παλμούς της καρδιάς της, ταράζεται τό μυαλό της. Τό κλάμα που κάνει τα χείλη της χλω-μά σαν τό παλι όφείλεται στον σκληρό άποχωρισμό της από τό παιδί της που θά ήθελε ν' άγκαλιάσει, να σφίξη άπά-νω στην καρδιά της. Ο έρωτας της έσβυσε κεραυνοβόλα μπροστά σε μια άλλη άγά-πη, της μητέρας για τό παιδί. Δεν φοβά-ται παρά μονάχα μην την καταδικάση ή κόρη της γιατί την έγκατέλειψε μωρό.

Και ξαφνικά, βλέπει γύρω της όλα ν' άρχίζουν ένα τρελλό χορό και σωριάζε-ται, έκμηδενισμένη στο πεζοδρόμιο του μικρού σκοτεινού δρομάκου, κάτω απ' την άμυδρή λάμψη του κουρασμένου φεγγαριού...

ΛΙΝΚΟΛΝ ΚΑΒΙΚΙΟΛΙ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΕΝΑ ΚΛΑΔΙ ΑΚΑΚΙΑΣ

Παρακολουθούσα ένα πρωινό από τα τζάμια του παραθύρου μου ένα λεπτό κλαδί ακακίας, ένα τρυφερό, δλοπράσινο κλαδί που αντιστεκόταν στην δύναμη του ανέμου. Ήταν μακρύ, λυγρό και γεμάτο φυλλαράκια. Κάθε φύσημα του δυνατού μετεωριού το τράνταζε, το λυγίζε, το έσπρωχνε πότε δεξιά πότε αριστερά...

Τό κλαδάκι δεν μπορούσε βέβαια να εμποδίσει τον αέρα να το χτυπά, να αντιστεκόταν θαρραλέα στο τελειωτικό σπάσιμο. Και τό μικρό εύθραυστο κλαδάκι προσπαθούσε ν' αντιμετώπιση τον δυνατό γέρο-βορρά...

Σε λίγο ο έρασ έπαισε και τον αντι-κατέστησε ή βροχή. Τό τρυφερό, δλοπράσινο κλαδάκι δεν βρήκε καν τον καιρό να ξεκουραστή και δέχτηκε επάνω του τούς καταγλισμούς της βροχής. Οί χονδρές στάλες κατρακυλούσαν επάνω στα φυλλαράκια, αφήνοντας έναν παράξενο σκοπό, λές και άόρατα χέρια έπαιζαν ρυθμικά κι' ανάλαφρα σ' ένα πρωτάκουστο πιάνο.

Σε λίγο, ήρθε κι' ή σειρά της βροχής να παύση και ό ήλιος φάνηκε στον ούρανό. Τό κλαδάκι της ακακίας ξαναβρήκε την αναπνευστική άκίνησία του. Οί μικρές στάλες της βροχής που είχαν μείνει στα φύλλα στέγνωσαν μιά-μιά και τό κλαδί έξαλαφρωμένο, δροσιμένο, ύψωσε την κορυφή του στον ούρανό σαν μιά προσφορά γεμάτη ευγνωμοσύνη. Ευχαριστιόταν κανείς να τό βλέπη ήρεμο, άκίνητο, ειρυνικό, σαν να τό είχε πλημμυρίσει ή ήρεμία κι' ή ανακούφιση που νοιώθει κανείς στην ψυχή του ύστερα από σκληρές δοκιμασίες.

Υπάρχουν, πραγματικά, περιστάσεις όπου περνάμε από τον ένα πόνο στον άλλο, όπου οί δυσκολίες, οί στενοχώριες, οί δυστυχίες πέφτουν διαδοχικά επάνω στο κεφάλι μας. Περιστάσεις δύσκολες, κατά τις οποίες πρέπει όπως τό κλαδάκι, να λυγίζουμε στην καταγνίδα για να μη σπάσουμε όριστικά.

Ω! πόσο τρομερή είναι ή συναίσθηση ότι όλα μέσα μας ραγίζονται, υποχωρούν, σβύνουν... Μά και πόσο είναι ευχάριστο και εκπληκτικό να βλέπουμε ότι άντέξαμε στα κτυπήματα της Μοίρας και να ξαναβρίσκουμε τον έαυτό μας δυνατότερο άκόμη κι' από πριν!

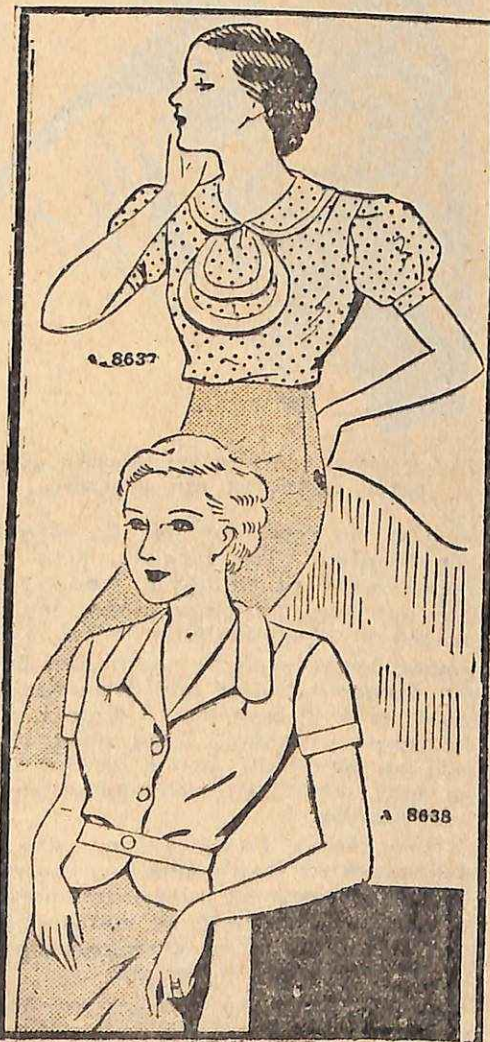
Η ήρεμία βέβαια αυτή δεν είναι τελειωτική. Ούτε οί άνθρωποι ούτε τά δένδρα μπορούν να έχουν διαρκή ήσυχία: "Ενα πουλάκι καθίζει στο κλαδί και έκείνο άο-

χίζει πάλι να λυγί-
ξη..."

Έτσι και στον άνθρωπο υπάρχουν στιγμές που πρέπει να φροντίζουν οί

γνωστοί και οί φίλοι του να μη του προσθέτουν κι' άλλες στενοχώριες, να μην αυξάνουν τό βάρος του σταυρού που σηκώνει καθέννας από μιάς. Γιατί στις στιγμές αυτές και τό παραμικρότερο χτύπημα μάς βρίσκει πολύ ευαίσθητους, όταν έχουμε υποφέρει πολύ. Και τότε έπακολουθούν οί παρεξηγήσεις που καταστρέφουν τις φιλίες.

Η άιθρώπινη καρδιά, άλλοιμονο!, είναι πολύ διαφορετική από ένα κλαδί. Γιατί ματώνει καμμία φορά... Γι' αυτό τρέπεί να κανονίζουμε τις σχέσεις μας προς τούς άλλους ανθρώπους με την λεπτότητα που προέρχεται από την καρδιά

Κοιμήτατο μπλουζάκι από όργαντίνα γνω-
φρέ λευκή ή λευκή και μπλέ. Μπλουζά-ζιλέ
από πικέ λευκό.

Συναυμείες

και πηγαίνει κατ' ευθείαν στην καρδιά... Πρέπει να σέβεται κανείς όσο μπορεί την ήρεμία του άλλου και ν' αποφεύγει να την ταραχή γιατί δεν μπορεί να ξέρη κανείς την κούραση και την απογοήτευση που μπορεί να κρύβη τό βάθος μιάς άιθρώπινης ψυχής.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΟΙ ΝΕΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

Στις τελευταίες συλλογές μοντέλλων που έπεδείχθησαν στο Παρίσι, διεπιστώθη κυρίως μία τάσις πολύ σαφής προς την ύψηλή μέση που φαίνεται άκόμη ψηλότερα τοποθετημένη από τις νέες φαρδιές ζώνες.

Τά κορσάζ είναι σταυρωτά ή ντραπέ πολύ ψηλά ως τον γιακά και έχουν όλο τό φάρδος τους στους ώμους.

Στά μαίκια έξακολουθούν να δίνουν μεγάλη σημασία: γίνονται πολύ φουσκωτά και καταλήγουν, γενικά, σε μιά μπάντα ίσια. Άλλοτε πάλι τό κάτω μέρος του μανικιού είναι έφαρμοστό ή σουρωτό.

Πολλά φορέματα ίσια και φουστες έχουν άρκετό φάρδος προς τό κάτω και προβλέπεται ότι ή τάσις αυτή θα ένταθή άκόμη περισσότερο στις φθινοπωρινές συλλογές.

Η τάσις αυτή του φάρδους προς τό κάτω παρουσιάζεται έπίσης πολύ φανερά στις τυνίκ που κρατούν μεγάλη θέση σ' όλες τις μοντέρνες συλλογές: Βλέπουμε τυνίκ που σχεδιάζουν ένα κορσάζ έφαρμοστό με γιακά που σταυρώνει ως την ζώνη που είναι τοποθετημένη ψηλά και φουστα που κατεβαίνει φαρδαινόντας πάρα πολύ προς τό κάτω επάνω από ένα φουρρά πολύ στενό και πολύ μακρύ.

Οί παριζιάνικες συλλογές παρουσιάζουν έφέτος μιά μεγάλη ποικιλία μαντώ και νομίζουμε ότι δεν θα ήταν άσκοπο να γράψουμε λίγα λόγια και γι' αυτές αφού τό έφετεινό καλοκαίρι με τις άδιάκοπες βροχές και τις βραδυές ψυχροδίες καθιστά άπαραίτητο ένα έλαφρό μαντώ.

Λοιπόν και στα μαντώ διακρίνουμε την ίδια εξέλιξη της μόδας: Πολλά άπογευματινά μαντώ ύπενθυμίζουν άρκετά την φόρμα της τυνίκ που περιγράψαμε προηγουμένως, την ζώνη πολύ ψηλά, τό επάνω μέρος κοντό με φαρδιά ρεβέρ, μαίκια πολύ όγκώδη που σταματούν κάτω από τον άγκώνα και μονταρισμένα με μεγάλη πλί. Τό κάτω μέρος του μαντώ παρουσιάζει καθαρά μιά τάση φάρδους.

Μερικά μαντώ κλείνουν έντελώς, άλλα δεν σταυρώνουν καθόλου, και συγκρατούνται μ' ένα είδος κουμπιών σαν κλίπς. Όλα όμως είναι κοντόμμεσα. Πολλά μαίκια σχηματίζουν ένα έλαφρό φουσκωμα στον άγκώνα κι' έχουν ένα «πουανιέ» πολύ σφιχτό. Τά πιο μοντέρνα όμως έχουν φόρμα «ζιγκό».

Για τό ταξίδι, κυρίες μου, θα πάρετε

σεηίδες

μαζί σας ένα μαντώ με ντεκούπ στρογγυλεμένες που σχεδιάζουν ένα είδος γιακά. Οί ντεκούπ αυτές γαρνίρονται με βελονίες.

Ός πιο άμπιγιέ μαντώ θεωρούνται εκείνα που γίνονται από λαινάξ μαύρο.

Άρκετά είπαμε για μαντώ. Καιρός είναι να επανέλθουμε στις δροσερές καλοκαιρινές τουαλέτες και στα φορέματα που προορίζονται για τον ήλιο και για τη ζέστη.

Για τά γκάρντεν-πάρτυ, τό καταλληλότερο φόρεμα είναι μιά τουαλέττα από όργαντίνα. Συνηθίζεται πολύ ή μαύρη όργαντίνα, που φοριέται ευκολότερα από την άσπρη. Θα την ξανανοιέετε με μιά μεγάλη μπάντα άνοιχτόχρωμης όργαντίνας ύπογραμμισμένη με μικρά μπιαί του ίδιου άνοιχτού χρώματος.

Στις κούρες, έξακολουθεί να έχει μεγάλη έπιτυχία, ή αιώνια άνάμιξις του μαύρου και του άσπρου. Μιά φούστα από σάτεν μαύρο, καλυπτόμενη κατά τά τρία τέταρτα από μιά τυνίκ-ζακέττα από θαμπό σάτεν λευκό με μαίκια φουσκωτά. Τό κάτω μέρος της τυνίκ είναι στριφωμένο με μαύρο κέντημα που ύπογραμμίζει κάθε γκοντέ της τυνίκ.

Λουλούδια, λουλούδια και πάλι λουλούδια για γαρνιτούρες: άλλα ζωγραφισμένα σε μπουκέτα επάνω στα ζιλέ, ή σε γκιρλάντες στις βραδυές τουαλέτες. Άλλα τεχνητά, τοποθετημένα σαν πιαστρόν στα άπογευματινά φορέματα, ή στο μανίκι για να συγκρατήσουν τά ρεβέρ.

Είναι πολύ της μόδας τά ταγιέρ από μεταξωτό σέρζ μαύρο ή χρωματιστό με ζακέττα που κλείνει σ' ένα πιαστρόν από λευκό σάτεν με μοτίφ άνθισμένο ζωγραφισμένο με τό χέρι.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

—Η κυριώτερη γαρνιτούρα των έφετεινών καλοκαιρινών καπέλλων είναι τά λουλούδια τοποθετημένα ούτως ώστε να σχεδιάζουν γιρλάντα.

—Όσον άφορά τά χτενίσματα, έξακολουθούν άκόμα να είναι πολύ της μόδας οί μπούκλες, ύψηλά όμως τοποθετημένες. Τις περισσότερες φορές ό λαιμός μένει έντελώς έλεύθερος.

—Τίποτα δεν είναι πιο χαριτωμένο για ένα νέο κορίτσι ή μιά νεαρή κυρία από μερικά λουλούδια στη ζώνη.

—Οί «άρμπιτρ» της μόδας προσπαθούν να λανσάρουν τό κόσμημα που τοποθετείται στο μέσον του μετώπου, έκει άκριβώς που άρχίζουν τά μαλλιά: μοντέρνα άπομίμησης της Φερρονιέρ.

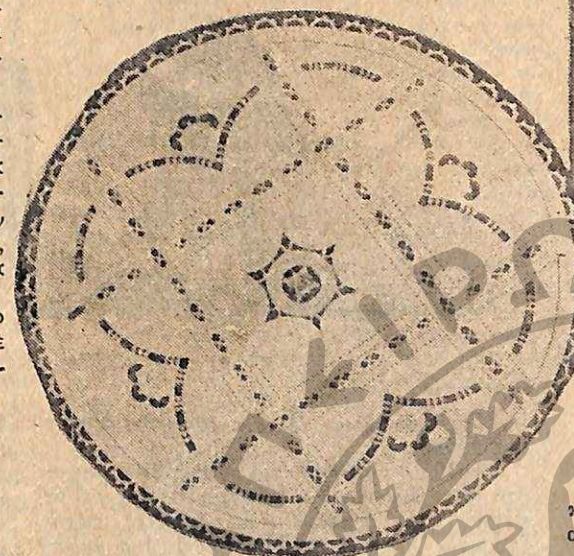
—Ένα ταγιεράκι από βαμβάκερό πικέ λευκό ή καντριγιέ είναι κομψότατο και νεανικώτατο συγχρόνως.

—Στις πλάξ θα δούμε πολλές λευκές φούστες με μπρετέλλες μπλε μαρίν.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Βύσινο Γλυκό.— Τό γλυκό αυτό είναι τό πλέον ευχάριστο και δροσιστικό για τό καλοκαίρι, και γίνεται ως έξης: Παίρνετε καλά βύσινα, βγάξετε τά κουκούτσια με μιά φουρκέτα και τά κουκούτσια τά πετάτε σε νερό.

Όταν τελειώση τό καθάρισμα βάζετε 1 όκα βύσινο, 1½ ζάχαρι και λίγο νερό ως ένα φλυτζάνι από τό νερό των κου-

τε γυαλιά χωρίς εξέταση από γιατρό, και τούτο γιατί αν τά γυαλιά δεν είναι αυτά που ταιριάζουν στα μάτια σας, τότε για να δите κανετε σύγκλιση των βλέφαρων, όποτε αυτές οί γκιρμάτσες σας προκαλούν δαθείες οπτιδώσεως. Αυτά για την προληπτική θεραπεία, αν όμως έχουν εμφανισθή οπτιδες τριγύρω στα μάτια τότε κάθε βράδυ να κανετε την έξης κούρα:

Πρώτα-πρώτα θα βάξετε 4—5 θερμές κομπρέσες στα μάτια με άραιό χαμομηλόνερο ή άγνό ροδόνερο, που όχι μόνο καθαρίζουν αλλά και δροσίζουν τά μάτια. Κατόπιν αφού σκουπίσετε τά μάτια με βαμβάκι παίρνετε λίγο από την κάτωθι άντιρυτιδική αλοιφή ή τό ύγρό και κανετε έλαφρό κυκλικό μασάζ στα μάτια, άκριβώς όπως σας περιγράφο παραπάνω.

Lanoline 35 gr.
Eau distillée d'Hamamelis 15 >
Baume de la mecqque ή styrax 5 >

Η τό ύγρό:
Huile d'amandes douces 50 gr.
Teint. d'iode decoloré 5 >

Οί άρθριτικές κράσεως κυρίες, έχουν έλαφρό φούσκωμα των βλέφαρων. Σ' αυτές συμβουλευώ να στρέψουν την προσοχή τους στο ζήτημα της διαίτης μάλλον παρά στα

Ένα όρατότατο και μοντέρνο κάλυμμα για τραπέζια γαρνιρισμένο με κέντημα Ρισελιέ

καταπονήνικα που χωρίς την κατάλληλη διαιτα σε τίποτα δεν όφελουν.

Άλλα τά φουσκωμένα βλέφαρα και τό παρατηρούμενο δυστυχώς συχνά και σε πολλές κυρίες κοκκίνισμα, και ή συμπίεση των ματιών, όφείλονται τις περισσότερες φορές στην άπορρόφηση των χρωστικών ούσιών, που περιέχουν τά διάφορα μακιγιάζ των ματιών, που χρησιμοποιούνται μάλιστα πάντοτε με νευρικότητα και βιασύνη.

Τό μακιγιάζ των ματιών πρέπει να γίνεται μ' άπλήρη ήρεμία και τέχνη και χωρίς άσφαλώς ύπερβολές γιατί είναι τό άπαντον της καλής εμφάνισης του προσώπου.

Πρό παντός δε πρέπει ν' άποφεινώνται οί διάφορες έπιβλαβείς βαφές των βλέφαρων, οί όποιες έντός του έρεθισμού και της έρυθρότητας που προκαλούν στα μάτια, μεταβάλλουν συγχρόνως τά πρόσωπα των κυριών ύστερ από ένα γέλιο ή ένα δάκρυ σε γεωγραφικά χάρτι.

Θά συνεχίσουμε στο προσεχές.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. ΛΑΔΑΣ

Φέρτε μου κρασί νὰ πιῶ...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΙΩΑΝ. Ν. ΓΚΙΚΑ

Πόσο παράξενη είναι, αλήθεια, ή Μοίρα!...

Μοιάζει, έλεγε κάποιος, με μιαν εκκεντρική εκατομμυριούχα "Αμερικάνα. Όπως εκείνη με τὰ λεπτά της ικανοποιεί όλα της τὰ γούστα, έτσι και ή Μοίρα με τή δύναμή της απολαμβάνει όλα της τὰ καπρίτσια... Κι' είναι αφάνταστα καροτισόδα.

Δέν της κοστίζει τίποτα νὰ σέ παιδεύη σαν τόν Τάνταλο.

Της άρέσει νὰ παίξει. "Αλλά είναι και πρωτότυπη στό παιγνίδι της...

"Εμείς οί άνθρωποι δέν είμαστε τίποτ' άλλο παρά μικρές ξύλινες μαριονέτες στά δάχτυλα της Μοίρας που μάς παίζει όπως αυτή θέλει τραβώντας τις κλωστές... Και γελάει τρελλά με τὰ άσσοπα πηδήματά μας πάνω στην όδόνη της ζωής. Κι' αν κανείς από μάς θελήσει νὰ σπάσει τήν κλωστή, άδικα θά κοπιάσει. Γιατί αν και είναι τόσο λεπτή που καταντά άόρατη, είναι όμως φτιασμένη απ' τὸ πιδ φινό άτσάλι που βγαίνει απ' τὸ έργαστήρι του πεπρωμένου.

Μιά τέτοια μαριονέτα ήταν κι' αυτός. Ποιός; Ένας όποιοσδήποτε. Δέν έχει σημασία τὸ άτομο γιατί όλοι είμαστε τὸ ίδιο, απ' τήν ίδια πάλσα φτιασμένοι.

Λοιπόν κι' αυτός, δεμένος με τήν κλωστή απ' τὰ δάχτυλα της Μοίρας, έκανε άσσοπα πηδήματα πάνω στό άπέραντο λευκό πανί της ζωής.

Κάποτε όμως καθώς, απ' τήν κλωστή, έκανε ένα άπότομο πήδημα πρὸς τὰ πάνω, ή κλωστή του μπλέχτηκε με μιαν άλλη κλωστή κι' αυτός, χωρίς νὰ τὸ νοιώσει, βρέθηκε κολλημένος στό πλευρό μιᾶς άλλης μαριονέτας.

□ □

"Ετσι γνωρίστηκαν. Τυχαία. Αὐτὸς καθόταν σ' ένα άπόμερο τραπέζι κάποιου παρλιακοῦ κέντρου κι' άφηρημένος άκουε ήχους του ταγκό που έπαιζε μιὰ "Αργεντινή θεήστορα και με θολὸ βλέμμα έβλεπε τὰ ζευγάρια που πηγαίνοντο σ' αὐτὸν ρυθμικά πάνω στην πίστα.

"Ήταν μόνος κι' ένοιωσε βαρειά τή μοναξιά του. Μὰ όσο κι' αν ξεσκάλιζε τὸ παρελθόν, δὲ θυμόταν νὰ εἶχε καθήσει ποτέ με παρὰ... "Απόφνευε όλον τὸν κόσμο. Κι' αὐτὸ όχι γιατί ήταν μισάνθρωπος, αλλά γιατί δέν εἶχε ώρισμένο κύκλο νὰ συναναστραφῇ. Μιὰ τὸν έβλεπε με σμόκιν νὰ κάνει τήν εμφάνισή του στό πιδ άριστοκρατικὸ κέντρο, σὲ λίγο τὸν έβλεπε, νὰ ξενυχτιᾷ ησιτικούς σὲ παγκύκλια τὸν κήπον κι' άνοήτερα, αν τὸν παρακολουθεῖς, δὲ τὸν έδελεπες ντυμενον μ' ένα καλοτύαιο κουστοῦμι γιὰ νὰ τὸν ξαναδῇς πάλι με φράζο στην πρεϊ μέρα κάποιου θεατρικοῦ έργου.

"Η ζωή αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ήταν αἰνιγμα γιὰ όλας τὸν γνωρίζαν λίγο. Καί κανείς δέν μπορούσε νὰ πῇ ότι τὸν γνώριζε πολύ. "Ελήπτε εκείνο τὸ βράδυ μονάχος κι' ένοιωσε βαρειά τήν πλήξη του. Μὰ δὲ θυμόταν οὔτε και μιὰ ὥρα της ζωής του που νὰ γίνῃ ήταν πληγμένος. Παρ' ὅλο ότι δοκίμαζε συχνά κι' άπότομες μεταβολές, έν τούτοις όλα ήσαν έπιφανειακά.

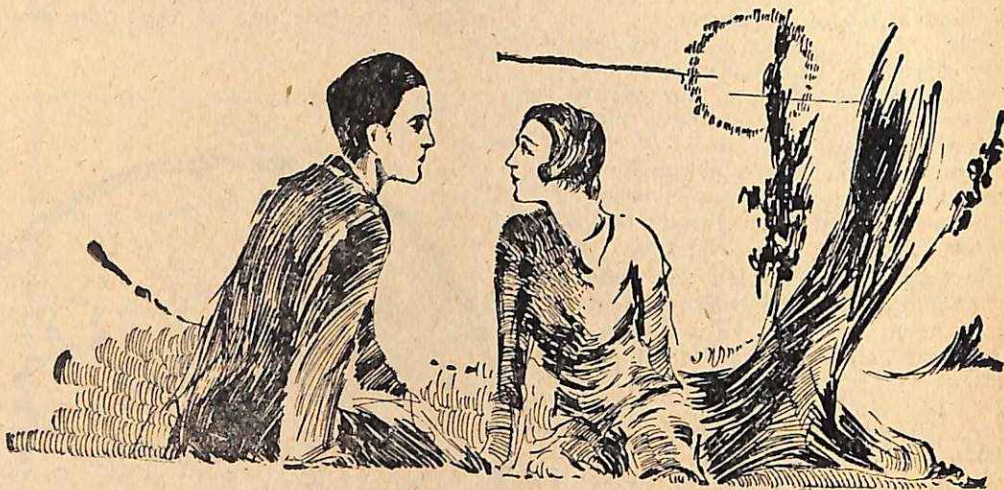
Βαρειά μέσα του, αισθανόταν πάντα τήν πλήξη.

Στὴν άρχή θέλησε νὰ πετάξῃ αὐτὸ τὸ βάρος από πάνω του. "Όσο όμως κι' α, πῶς...

σε, δέν πέτυχε. Τὸ εἶχε πάρει άπόφαση πῶς ή πλήξη θά είναι ὁ αἰώνιος σύντροφός του. Καί σαν καλὸς σύντροφος που ήταν ὁ ίδιος, κερνούσε διαρκῶς.

"Ετσι και κείνο τὸ βράδυ καθισμένος στό παράμερο τραπέζι κερνούσε τήν πλήξη του και τὸν έαυτὸ του.

Πίνοντας κντοῦσε γύρω του άφηρημένα. "Εβλεπε πολὺ κόσμο, πολλές ὁμορφες γυναίκες, αλλά τίποτα δέν του έκανε έντύπωση. Σὲ μιὰ στιγμή, χωρίς νὰ τὸ θέλῃ, τὰ μάτια του σταμάτησαν σ' ένα λίγο ὡχρὸ προσώπι στεφανωμένο με χρυσὲς μπουκλίτσες. Θέλησε νὰ τραβῇ τὸ βλέμμα του ἀπὸ καί, μὰ ξαφνιασμένος ένοιωσε πὸς τὸ ὀπίκὸ του νεῦρο άρνιούνταν νὰ τὸν ὑπακούσῃ και οί κόρες τὸν γαλανὸν ματιὸν του έμειναν στηλωμένες στό ίδιο σημείο. "Αναπάντεχα εἶδε πὸς τὸ ὡχρὸ προσώπι φωτίστηκε απ' ένα χαμόγελο που άπευθυνόταν σ' αὐτόν. "Αναίσθητα χαμογέλασε κι' αὐτός...

Πῶς; ποὺ ταξίδι; ρώτησε εκπληκτος αὐτός.

Αὐτὸ ήταν ὅλο. Μ' ένα χαμόγελο άρχισε μιὰ άγάπη.

Σηκώθηκε αὐτὸς και ὑποκλίθηκε μπροστά της. Σηκώθηκε κι' αὐτή κι' αὐτὴ κι' άφῆθηκε στην άγκαλιά του. Κάποιο ταγκό χτυποῦσε ή τζάζ. Αὐτὸς ένοιωσε ένα χαλάφωμα, σαν και τὸ άσήκωτο εκείνο βάρος της πλήξης νὰ τούρνε μονομιάς. "Η καρδιά του έλεύθερη άρχισε νὰ χτυπά δυνατά.

Μισόκλεισε τὰ μάτια του και νόμισε πὸς βρίσκται σὲ κάποιες άλλες χώρες, σὲ τόπους που μόνον τὰ όνειρα μάς δείχνουν. Μιὰ γλυκαί μουσική έφτανε ὡς αὐτόν και εἶχε τήν έντύπωση πὸς κάτι κρατοῦσε στά χέρια του και τὸ έσφιγγε με δύναμη νὰ μὴ τοῦ φύγῃ. "Η γλυκαί μουσική ὅλο και ξερμακραινε σιγά-σιγά, ὡπου έαβυσε ὁλότελα...

□ □

"Ανοίξε αὐτὸς τὰ μάτια του και εἶδε, μισοξυλωμένος άκόμα, ότι βρίσκταν στην άκρη μιᾶς άμμουδιάς και στην άγκαλιά του βαστοῦσε σφιχτά ένα ξωτικό πλάσμα, μιὰ προαιμμένη νεράιδα.

Ξαφνιασμένος ένοιωσε τὰ μάτια του, γιὰ τὰ σιγά-σιγά. Τότε θυμόταν πὸς εἶχε χορῆσει τήν άγνωστη με τὸ ὡχρὸ προσώπι και

πὸς χωρίς νὰ τὸ νοιώσει ξεφυγε από τήν πύστα του χοροῦ παρασύροντας και τή ντάμα του. "Ενα κύμα από ντροπή τὸν πλημμύρισε. —Συγγνώμη, δεσποινίς, ψιθύρισε...

Τὸ ξανθὸ κορίτσι σήκωσε ξαφνιασμένο τὰ μάτια του κι' άποτραβήχτηκε.

—"Α!... τελείωσε αὐτὸ τὸ ὡραίο ταξίδι!... Κρίμα!...

—Πῶς;... Ποιὸ ταξίδι; τὴ ρώτησε ένπληκτος αὐτός.

"Εσκυψε τὸ κεφάλι του τὸ κορίτσι και ψιθύρισε ντροπισμένα.

—Συγγνώμη, κύριε. Νόμισε πὸς ταξίδευα σὲ κάτι μαγευτικὲς χώρες... "Απατήθηκα όμως...

Μ' ὁρμή τήν άρπαξε στην άγκαλιά του.

—"Όχι, δέν άπατήθηκες, φώναξε... Ταξιδέψαμε μαζί στην παραμυθένια χώρα της άγάπης...

"Εσκυψε και με πάθος φίλησε τὰ ἄλνα χεῖλη της ἔνω ή μυρομένη αὔρα έπαιξε μπλέκοντας τὰ καστανά μαλλιά αὐτοῦ με

τὰ χρυσαφένια "Εκείνης.

Οί δυὸ μαριονέτες με τις μπλεγμένες κλωστές πηδοῦσαν ένωμένες πάνω στό πανώ... Μὰ τὰ πηδήματά τους αὐτὰ ήσαν τώρα μικρά και ήσυχα...

Τρία χρόνια ήσαν μαζί "Εκείνος κι' "Εκείνη. Ταξίδεψαν στό έξωτερικό. Θαύμασαν τὰ χιονισμένα βουνά της "Ελβετίας και τις παγωμένες πεδιάδες της Σουηδίας. "Εκαναν βαρκάδες στά μαγευτικά φινδρ της "Ισλανδίας. Χόρεψαν σφιχταγκαλιασμένοι στίς κυκλικές κινήτες πίστες τοῦ Παρισιοῦ. Μεταρσιώθηκαν απ' τις σεληνοφώτιστες νύχτες της Βενετίας και τραγοῦδῃσαν τὸ τραγοῦδι της άγάπης τους με τὸς παθητικούς τροβισδοῦρους της "Ισπανίας.

"Ήσαν παραδομένοι ὁλόψυχα στόν έρωτά τους. Καί ή άγάπη τους ήταν μιὰ σπάνια απ' τις πιδ σπάνιες.

Κι' έτσι τώρα ζούσαν εὐθυμοι και ξένοιαστοι. "Εφυγε αὐτοῦν τὸ σπράκι της πλήξης κι' αὐτὴ τραγοῦδοῦσε σαν άηδὸνι τις τούλιες της άγάπης τους. Καί τὰ χρόνια

(Τὸ τέλος στή σελίδα 44)

Νεοελληνική λογοτεχνία

ΟΤΑΝ ΘΕ ΝΑΡΘΗΣ ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ

"Όταν θὲ νάρθης μιὰ βραδυά με μιὰ λαχτάρα στην καρδί στό έρμο πιδ σπιτάκι μας, μικρούλα άγαπημένη,

γιὰ νὰ μου πῇς δειλά-δειλά με χεῖλη ὡγρά, σιγά-τρελλά πὸς στην μικρούλα σου καρδιά άκόμα κάτι μένει...

Θά μ' εὔρης νὰ σὲ καρτερῶ —ὅπως έκείνο τὸν καιρό,— στό σπιτι μας που ρήμαξε ή μάταιη προσμονή σου,

μ' ὁλόνοιχτη τήν άγκαλιά γιὰ ν' ἀναστήθω με φίλια και χάδια, πόθος και παλῆς λαχτάρες στό κορμί σου...

"Όταν θὲ νάρθης μιὰ βραδυά με τήν λαχτάρα στην καρδιά νὰ ξαναζήσουμε μαζί κάποια έποχή χαμένη,

ή νύχτα θάνα σιωπηλή τόσο γλυκαί, τόσο άπαλή και θά γιορτάξῃ λὲς κι' αὐτὴ μὴ άκάπη, ἀναστημένη!...

ΣΤΕΛΛΑ Γ.

□ □

ΟΤΑΝ ΘΑ ΞΑΝΑΡΘΗΣ

"Όταν θὰ ξανάρθης απόψε τὴ νύχτα κάτω απ' τις μεγάλες φοινικίες, θὰ με βρῇς λυπημένο... Τὸ χάδι σου θὰ είναι ένα τίποτα και τὸ φίλι σου δέν θὰ με μεθὰ με τὴ δύναμη της φλόγας σου!

Θάμαι λυπημένος κι' άκόμα πιδ πολὺ μετανοιωμένος που κράτησα τόσο καιρό άνεκμυστήρευτη τήν ψευτιά μου... Τόσον καιρό σούλεγα πὸς σ' άγαπούσα... Τὸ πίστευα κι' έγώ. Μὰ ὅταν κατάλαβα τήν πλάνη που δέν σοῦπα τίποτα... "Εξακολούθησα νὰ είμαι ὁ ίδιος τριφερός έραστής...

Σούλεγα λόγια ὁμορφα ὡς τὰ χτὲς άκόμα, μ' αλλοίμονο σήμερα θὰ παραξενευτῇς μαζί μου... Δέν θὰ με βρῇς ὅπως μ' άφησες... Δέν θὰ σοῦ πῶ λόγια σκληρά, γιατί δέν άρμόζουν στή λεπτή σου ψυχὴ... Μὰ θὰ σταθῶ βουβός... Θὰ χαμηλώσω τὸ κεφάλι μου λυπημένα και σὺ θὰ με ρωτήσης. Κι' απ' τὴ σιωπή μου θὰ καταλάβῃς τήν αλήθεια... Θὰ πονέσης πολὺ κι' ίσως κλάψης...

"Όταν θὰ ξανάρθης απόψε οί φοινικίες θὰ θροῖζουν απ' τ' άπαλὸ νυχτιάτικο άγέρι!!!

Τὸ φεγγάρι ὡχρὸ θὰ κρύβεται πότε-πότε πίσω απ' τὰ φθινοπωρινά σύννεφα κι' οί δυο σιγαλὲς τριανταφυλλίες απ' τις πλαγιές άλλες θὰ μυροῦνουν τήν άμύσφαира. Θὰ φύγης πονεμένη, μικρούλα μου!

"Όταν θὰ ξανάρθης απόψε, θάνα οί τελευταίες μας στιγμές κάτω απ' τὰ μεγάλα φοινικόδενδρα!...

ΠΑΡΙΣ ΦΟΥΣΗΣ

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΣΟΥ

"Όσο πολὺ κι' αν πόνεσα διαβάζοντας κάθε σου θλιβερό γιὰ μένα γράμμα, κι' αν ή χαρὰ σὲ θλίψη πάντα γύριζε κι' ή θλίψη σὲ παράπονο και κλάμμα,

Ποτὲ νὰ σοῦ τὸ πὸ δέν τὸ στοχάστηκα. Τέτοια ή καρδιά μου έμένα εἶνε πλασμένη: "Όσοι σεισμοί φριχτοί κι' αν τὴν τραντάζοντε

ὁ πόνος της κρυφὸς πάντα νὰ μένῃ.

Κι' όμως απόψε νοιώθω σαν νὰ ράγισε μένα ή καρδιά και χύνεται ὁ καπνὸς της, σαν στάννα που χτυπώντας τήν τσάκισα κι' άδειάζει απ' ὅτι φύλαγεν έντός της.

"Απόψε μ' έγκατέλειπεν ή δύναμη και θέλω νὰ σοῦ γράψω, νὰ σοῦ γράψω... Είμαι μικρὸ παιδί που τὸ μαλώσανε "Αχ' "Ασε με ὅσο δύναμαι νὰ κλάψω...

ΦΑΙΔΡΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΗ

□ □

ΛΟΓΙΑ ΜΕΘΥΣΜΕΝΗΣ

—Γιατί με κυττάς έτσι περίεργα; Σοῦ φαίνομαι μεθυσμένη; "Όχι δὰ δέν είναι τὸ κρασί... Κάτι άλλο με μέθυσε απόψε: "Ο πόνος... Δὲ σὲ νοιάζει λὲς. Βέβαια. Γιατί νὰ σὲ νοιάξῃ γιὰ μένα; Διάλεξε κάποια απ' τις πολλές νὰ σὲ διασκεδάσῃ απόψε.

"Αλλ' άκουσε; απόψε μὴν περιμένῃς νὰ βρῇς σὲ μένα μιὰ έρομένη, απόψε δέν είμαι άλλο από μιὰ γυναίκα που ὑποφέρει. Ξέρεις; "Απόψε ξανάδα "Εκείνον. Δὲ με γνώρισε είμαι τόσο αλλοιώτικη από κείνη που γνώρισε κάποτε... "Εκείνη ήταν ή άγαπημένη, ή άγνή και τρυφερή άγαπημένη. "Εγώ... "Η γυναίκα τοῦ δρόμου, που διάλεξε τούτη τήν νύχτα γιὰ διασκέδαση.

Κι' ή γυναίκα αὐτὴ ξανάδε εκείνον ποῦχε λατρεύει. Πέρασε δίπλα του, γιὰ μιὰ στιγμή, ανέπνευσε τὸν ίδιο αέρα με κείνον, άγγιξε κλεφτὰ τήν άκρη τοῦ σωματιοῦ του. "Ακούς; Κλεφτὰ... Μποροῦσα αν ήθελα νὰ σταθῶ μπροστά του, νὰ τοῦ θυμίσω με μιὰ λέξη τὰ περασμένα...

"Αλλά δὲ θέλησα... Γιατί; Γιὰ νὰ μπορὸ κάποτε τις νύχτες, όταν ή ἀπελπισία ξυπνᾷ μέσα μου και μου ζητάει έπιτακτικά ναρκοτικά, νὰ άφήνωμαι σ' ένα όνειρο μακρινό, στό όνειρο μιᾶς άγάπης περασμένης. "Ήταν ή άγάπη αὐτὴ τόσο άνώτερη, που έχει τήν δύναμη και σήμερα αἰώμα γιὰ μου χαρτῇ φευγαλέες στιγμές εὐτυχίας.

Λοιπόν δὲ θέλησα νὰ χάσω τὸ μόνο πολυτίμο, που μοῖμαινε, τὴ θύμησή της άγάπης, που μου προσφέρθηκε κάποτε, κερδίζοντας τήν άπόλαυση νὰ τοῦ μιλήσω σήμερα, νὰ φιλήσω ξανά τὸ στόμα του. Γιατί ίσως τὸ φίλι, τὰ λόγια που θὰ έλεγε, δὲ θὰ τῷ λεγε πῶς στην παλιά άγαπημένη, αλλά στή γυναίκα, που τὸν σταμάτησε στό δρόμο, στην ξένη γυναίκα τοῦ βούρουν... "Αλλά σὲ ζάλλισα εἰ; "Ελα, τώρα θὰ διασκεδάσουμε. Μὲ πλήρωσε γι' αὐτὸ. Μὴν κυττάς που κλαίω, τὸ κρασί με πείραξε φαίνεται. Καί έξασε ὅσα σοῦ είπα απόψε. "Ήταν λόγια μιᾶς μεθυσμένης... Τίποτ' άλλο...

ΡΕΑ ΚΑΤΗ

ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΑ ΜΕ ΠΑΝΩΣΕ...

Εἶναι καιρός, πολὺς καιρός, π' άκέρως σου θλιβερό γιὰ μένα γράμμα, κι' αν ή χαρὰ σὲ θλίψη πάντα γύριζε κι' ή θλίψη σὲ παράπονο και κλάμμα,

Εἶναι καιρός π' άρρώστησα κι' ὁλόνοιχτε σταλαγματιές - σταλαγματιές σταλαίει στην καρδιά μου...

"Αθλιο κορμί της ζωής, που πόνος έθλασε ρημάδι κατάντησα κι' ὁ Θάνατος άργοσαλεύει έντός μου...

"Ελπίδες, πόθοι και όνειρα σβύσανε—άλλοι μου!—όμάδι κι' ὡρα τήν ὡρα καρτερῶ νὰ σβύσῃ και τὸ φῶς μου...

Ξένου, δικού μ' άφήσανε κι' ὁ δόλιος σιγασμός στην ξενιτιά και δέρονται απ' τὸ σκληρὸ δροσισμ...

Μὰ πιδ πολὺ κι' απ' της σκληρῆς άρρώστειας μου τὸν πόνον αἰγιάτρευτα με πλῆγωσε ή ψεύτικὴ σου άγάπη...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΤΡΑΛΕΣΗΣ

□ □

ΖΩΝΤΑΣ ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ...

"Όχι, προτιμῶ χίλιες φορές νὰ περνώ τήν κοκομοριασμένη ζωή μου βυθισμένη σὲ άσχετοῦφанта όνειρα, που μ' ένα άγγιγμα σπάνε, παρά νὰ έπιμένω και νὰ περιμένω ένα άποτέλεσμα από τήν ένωσή δυὸ ένθροῦπων στην ὁποία ὁ ένας προσφέρει τήν άγάπη του κι' ὁ άλλος τήν ἀπελπισία και τήν άπογοήτευσή του μονάχα.

Ποιὸ καλὸ μπορεῖς νὰ περιμένῃς όταν δυὸ καρδιές κτυποῦν διαφορετικά; "Η μιὰ ξετρελλαμένη από τὸς κτύπους της, τὸς γεμάτους φλογεροῦς πόθους, και ή άλλη τσακισμένη σαν ένα λουλούδι παγωμένο από τὸ χιόνι που μόλις μπορεῖ νὰ συγκρατῇ τὸς παλμούς της σ' έναν άργὸ ρυθμό;

—"Όχι, ποτὲ απ' δυὸ ἀνθρώπους δέν βγαίνει μιὰ χαρὰ. Ποτὲ δέν μπορεῖ νὰ περιμένῃ κανείς νὰ εὐτυχίσῃ από μιὰν ένωσή, που θάμοιαζε σαν τήν άνθηση μιᾶς λεπτοκαμωμένης γαζίας στην καρδιά τοῦ γέροχειμῶνα.

Γι' αὐτὸ κι' έγὼ προτιμῶ χίλιες φορές τήν έρημιά μου. Εἶναι μαρτύριο νὰ μὴν μπορῇς ν' ἀναποδώσῃς τις χαρὲς που σοῦ προσφέρονται ἀνταμείβοντας τις έστω και με τὸ άχνότερο χαμόγελο, με τὸ χαμόγελο ενός έτοιμοθανάτου όταν τοῦ μιλοῦν γιὰ τήν σωτηρία του.

"Όχι, άφήστε με μόνη! "Αγαπῶ τήν μοναξιά μου!!

ΑΓΓ. ΚΟΝΤ.

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι
(Ὅπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐτησία ἑσωτερικοῦ Δρ. 200.—
Ἐξάμηνος » » 100.—
Ἐτησία ἑξωτερικοῦ Διρ. 1.10
» Ἀμερικῆς Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίχου 17)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιεύμενα καὶ
μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιὰ μεριά τοῦ χαρτιοῦ.

Β. Ὅσοι χρησιμοποιεῖτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε τὸ ὄνομά σας καὶ τὴ διεύθυνσή σας γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ περιοδικοῦ.

Γ. Ὅταν ἀναφέρεσθε σὲ παλαιότερες ἀπαντήσεις νὰ σημειώνετε πάντοτε τὸν ἀριθμὸ τοῦ φύλλου, γιὰ τὸ ὁποῖο μᾶς

γράφετε.

Δ. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ περισσότερα ἀπὸ ἓνα πεζὸ ἢ δυὸ ποιήματα.

Ὅσοι στέλλουν περισσότερα ἀπὸ ὅσα ὀρίζουμε νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅτι θὰ διαβάζονται στὴν τύχη ἓνα πεζὸ ἢ δυὸ ποιήματα καὶ τὰ ἄλλα θὰ σχίζονται.

Ε. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ νέα συνεργασία σας ἀν δὲν λάβετε ἀπάντησιν σ' ἐκείνη πού ἔχετε στείλει, γιὰτὶ δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Νὰ σημειώνετε σὲ κάθε καινούργια ἀποστολὴ πότε ἐλάβατε ἀπάντησιν στὴν προηγούμενη.

Στὴν ὥς γνωστὸν, ἡ «Εβδομάς» κρίνει τὰ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν της καὶ δημοσιεύει τὰ ἐγκρινόμενα χωρὶς καμμιὰ χρηματικὴ ἀμοιβή.

Ἀργύρην Διαμαντῆν. Ἐπιμεληθῆτε τὸ γράψιμό σας πὺν δὲν εἶναι στρωτὸ ἀνόμα. Τὸ τέλος τοῦ «Ποιδὸς ἑφταίνας» πολὺ ξεκάθαρο. Ἀκριβὴν Ράκκα. Ἐγκρίνεται. Νινόν. Ἐντελὸς προτόλει τὰ ποιήματά σας. Δυστυχῶς δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε διότι δὲν δημοσιεύουμε κατ' ἀρχὴν παρόμοιες ἀγγελίες. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Γεωργίαν Παπαντωνίου. Ἐγκρίνεται τὸ «Ὀνειρο-Πραγματικότης». Θεόδωρον Γιαντέν. Δὲν εἶναι ἄσχημα γραμμένο ἀλλὰ τὸ θέμα του φοβερὰ κοινότοπο. Τὸ «Κόκκινο Κρίνο» σᾶς ἐστάλη. Βάγγον Δομένην. Μᾶς γράφετε ὅτι τὸ ποιήμα σας «Σὰν μιὰ βαρκούλα» εἶναι μιὰ «ἐπιτυχία» πὺν διέλυσε τὴ δειλία πὺν εἶχατε νὰ μᾶς στείλετε ποιήματα. Θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ σᾶς πούμε ὅτι ἡ δική σας γνώμη εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη μὲ τὴ δική σας. Δῆτε καὶ μόνος σας ἂν ἔχοιμε ἄδικο:

Μιὰ βαρκούλα ταξιδεύει
στὸν χρυσὸν πᾶνον τὸ δρόμο
πὺν ἑσπλύνει τὸ φεγγάρι
στὸν εὐρὺ τοῦ πελάγου χώρο.

Σὰν μιὰ βαρκούλα κι' ἡ σκέψη μου

μέχρι τὴν καρδιά της ταξιδεύει,
καὶ στὸν σταθμὸ της σὰν ἐφθασε
τὴν ἀγάπην βρήκε, πὺν γύρεψε.

Ἀντιγόνην Βρυώνη. Θὰ δημοσιεύω ἢ «Ζωή» ἀφοῦ τῆς ἀφαιρέσουμε μιὰ δυὸ φράσεις πὺν δὲν δικαιολογούνται. Μ. Πελεκάνον. Τὸ πεζὸ σας μᾶς δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι ἀπόσπασμα ἀπὸ κανέναν παλὸ μυθιστόρημα. Πάντως ἡ γλώσσα του εἶναι λίγο σχολαστικὴ καὶ τὸ θέμα του γεμάτο κοινοτοπίες χιλιεπισημένες. Β. Βρασχορίτην. Θὰ δημοσιεύσουμε τὸ «Δάσος» διορθώνοντάς το ἐλαφρά. Τὸ ἄλλο ἄτεχνο. Γιῶργον Μητρολέξην. Ἐγκρίνεται τὸ «Παραμῦθι τοῦ Ἑρωτά μας». Ἀπὸ τὸ «Παλὸ μας σπύρι» μᾶς ἄρεσε μόνον τὸ δεύτερο τετράστιχο. Ἀργύρην Διαμαντῆν. Ἐγκρίνεται ἡ «Περιφρόνησις». Μὴ μᾶς στέλλετε νέο πεζὸ προτοῦ λάβετε ἀπάντησιν σὺν προηγούμενῳ σας. Νικόν Ἀνεμώνην. Σχετικὰ καλλίτερο τὸ «Λόγια Ξενητεμένου» κι' αὐτὸ ὅμως ὄχι δημοσιεύσιμο. Καὶ τὰ δύο θέματα πὺν διαλέξατε ὑπερβολικὰ κοινότοπα. Βεῖτε τίποτα πὺν πρωτότυπο. Μυρίνην. Δὲν εἶναι ἄσχημο τὸ πεζὸ σας. Πάντως χρειάζεται κάποιο «ρετούς» γιὰ νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο γιὰτὶ ὅλες του οἱ φράσεις δὲν εἶναι τὸ ἴδιο στρωτές. Τὸ περιμένουμε διορθωμένο. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος ν' ἀπογοητεύσθε. Σταύρον Ταμπάκην. Ἐγκρίνονται τὰ «Στερνὰ χρόνια». Τὸ ἄλλο δὲν μᾶς ικανοποίησε. Κώσταν Καραθανάσην. Οἱ «Γνωρίσεις» διορθώθηκαν τώρα καὶ ἐγκρίνονται. Τὸ «Καλοκαιρινὸ» ὄχι δημοσιεύσιμο. Ναπολιτάνον. Τὸ θέμα δὲν θάταν ἄσχημο ἂν δὲν ὑστεροῦσε ἡ ἐκτέλεσις. Τὸ γράψιμό σας, σὲ ὁρισμένα σημεία πὺν πάντων, πολὺ ἀνώμαλο. Ἀλμπαν. Ὅχι καλὰ τὰ «Μάτια». Ἡ παρακλήσή σας ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν. Γιὰ τὸ ἄλλο σας ἐρώτημα, ναί. Δρόσον Καραβάν. Ἐγκρίνεται τὸ ποιήμα σας καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Νικόν Γεωμπερῆν. Δυστυχῶς ἡ κακογρα-

φία τῆς «Εἰρωνείας» (Μᾶλλον Εἰρωνείας παρὰ Γυρισμοῦ) δὲν περιορίζεται μόνον στὰ... ἀραβουργήματα. Ἐτοι πιστεύουμε τὸ προσεχές νὰ εἶναι καλογραμμένο ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Τάλλαν Κωνσταντοπούλου. Πρωτόλειο ἀκόμη τὸ ποιήμα σας, δυστυχῶς. Διαβάστε συγχρόνως ποιητὰς καὶ μὴ διάξεστε. Μάρκον Κωνσταντόπουλον. Διορθώστε λίγο τὸ «Βραδυνὸ Κλάμμα» καὶ ξαναστεύτε το. Πὺν πάντων πρὸς τὸ τέλος, τὸ ὁποῖο θέλει καὶ λίγο συντόμευμα. Γράφετε μόνον ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ. Νισέ. Συμπαθητικὴ ἡ «Μιγδαλινή». Ἐγεί ἀρκετὲς φράσεις καλὰς μὰ στὸ σύνολο εἶναι φλύαρη. Στείτε μὲς τίποτε ἄλλο δικό σας, συντομώτερο ἂν θέτε, γιὰτὶ δὲν γράφετε ἄσχημα. Γ. Ἡλίαν. Ἐγκρίνεται τὸ «Τί κι' ἂν ἐκλεψῇ». Μ. Γκιγκ. Κοῦβει κάποια συγκίνησις τὸ πεζὸ τοῦ ἀδελφοῦ σας, ἀλλὰ τὸ θέμα εἶναι πολὺ μακάβριο, ἰδίως στὴν ἀρχή. Ὡς σύνολο

λο δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο, μολοντὶ δυο-τρὲς φράσεις του εἶναι ἀρκετὰ ἐπιτυχημένες. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Ἐκδόσεις

ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Ἐξδόθη τὸ δὺν τεῦχος μὲνδς Ἰουνίου 1936 μὲ τὸ ἑξῆς περιεχόμενον:

—Υπάρχει τύχη;... Τυχεροὶ καὶ κακότευχοι.—Ἡ αἰτία σειρῶν ἀτυχημάτων ἢ εὐτυχιῶν ὑπὸ Ἀγγ. Τανάγρα (Ἀριστοτέλους 67).

—Τὰ πειράματα «Ἀκαίας» τοῦ φακίρου Κούντα Μποῖξ ἐν Λονδίνο.

—Ἡ «Βασκανία» ὑπὸ Κ. Τσαγκλή δημοδασκάλου.

—Τηλεπάθεια—Υποβολή κ.τ.λ. ὑπὸ τοῦ

δικηγόρου ἐν Βόλῳ κ. Ν. Γρηγοράκη τοῦ ἱατροῦ κ. Ν. Καραγάδου, τῆς δ)δος Μ. Μαρκσπούλου κ.τ.λ.

ΜΙΩΝΤΕΛΑΙΡ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Νέα ἔκδοσις, πολυτελείας, χρυσόδετος, κατ' ἀριστοτεχνικὴν μετάφρασιν τοῦ ποιητοῦ: Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ.

Ἡ ἔκδοσις αὕτη περιέχουσα τὰ ὡραιότερα ποιήματα (καταλλήλота καὶ δι' ἀπαγγελίας) τοῦ κορυφαίου ποιητοῦ τῆς Γαλλίας, προσφέρεται εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Εβδομάδος» εἰς τὴν τιμὴν δραχ. 25, ἀντὶ δραχ. 30 πὺν πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Οἱ θέλοντες νὰ τὴν ἀποκτήσουν ἄς ἀποταθῶν εἰς τὴν «Εβδομάδα» ἀποστέλλοντες τὸ ὡς ἂνω ἀντίτιμον αὐτῆς.

Μία ἀντισηπτικὴ Ὀδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν των λευκότητα εἶναι ἡ

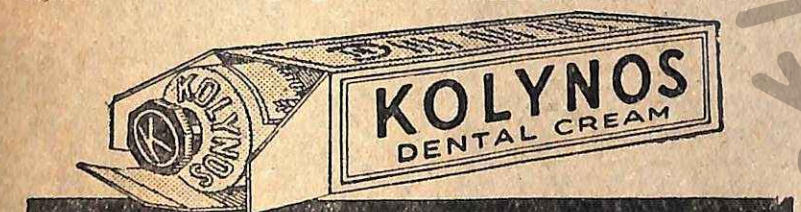
ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνούς Ἐκθέσεως

Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ».

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀπενεμήθη ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσὸν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Διατί Μερικοὶ Κινηματογραφικοὶ Ἀστέρεις
Κερδίζουσιν

100.000 ΦΡ. ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ
ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ
ΜΟΝΟΝ ΩΜΟΡΦΙΑ
ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ

Λέγει ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους κινηματογραφικοὺς ἀστέρας:

«Σήμερον εἰς τὰς κινηματογραφικὰς ἀτελιές ἡ κλασσικὴ ὡραία ἀεῖζει 8 δολλάρια τὴν ἡμέρα, ἢ εὐφύια 100 δολλάρια τὴν ἡμέρα, ἢ εὐμορφία μὲ ἐξυπνάδα καὶ μὲ δοσοσπρὰ χρώματα 1000 δολλάρια τὴν ἡμέρα. Τίποτε δὲν καθιστὰ τὴν ἐπιδερμίδα τόσο σκληρά, ξηρά καὶ ρυτιδωμένη ὅσον οἱ ἰσχυροὶ καὶ καυστικοὶ προβολεῖς μὲ τοὺς ὁποίους ἐργάζονται ὅλη τὴν ἡμέρα οἱ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες.

Οἱ καλλιτέχναι τοῦ κινηματογράφου ἐξώδυσαν ὅλοκληρὸν περιουσίαν διὰ πολυσιθῆτους θεραπείας εἰς τὰ Ἰνστιτοῦτα Καλλονῆς, διὰ νὰ ξανατονώσουν τὸ πρόσωπό τους κ.τ.λ. Σήμερον δύνανται νὰ διατηρήσουν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα των τὴν νεότητά διὰ μιᾶς ἀπλῆς περιποιήσεως οπι-

τι των. Τὸ «Bioeel» ἀνακαλύφθην ἀπὸ τὸν καθηγητὴν τῆς Βιολογίας Dr Stejskal εἶναι δραστικὸν στοιχεῖον τῶν ζώωντων κυττάρων, περιέχεται εἰς τὴν Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ. Χρησιμοποιεμένη τὸ βράδυ προτὸ κατακλιθεὶς τρέφει καὶ ξανανεώνει τὴν ἐπιδερμίδα σας ἐνῶ κοιμάστε. Αἱ ρυτίδες ἐξαλείφονται. Κάθε γυναῖκα δύναται εὐκόλως νὰ δειχῇ 10 ἔως 15 χρόνια νεώτερα ἐντὸς μερικῶν εβδομάδων. Ἡ Κρέμα τῆς ἡμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ, μὴ λιπαρά, μεταχειριζομένη διὰ τὴν ἡμέρα ἀφαιρεῖ τὰ μαύρα στίγματα καὶ τοὺς διεσταλμένους πόρους, καθιστὰ τὴν ἐπιδερμίδα φρέσκην λευκὴ καὶ καθαρά. Καλὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἡ γυμνὰ ἄλλως τὰ χρήματά σας ἐπιστρέφονται.

Μιὰ Ματιά στὸν Πίνακα τοῦ Scherk

Χρῶμα μαλλίων	Χρῶμα ματιῶν	Ἐπιθεμῆς	Πούδρα Mystikum	Κομπάκτ Mystikum (rouge)
ξανθὰ ἀνοιχτὰ	γαλανά	ὄχρα ἢ ἰνδι	natural I	blonde-rouge
ξανθὰ σκούρα	γαλανά ἢ καστανά	δρακονί	natural I	orange
καστανὰ	καστανὰ ἢ γκρι	ζαχρή (σταράτη)	rachel I ἢ natural I	rouge I
καστανὰ	καστανὰ ἢ γκρι	μελαχροινή	rachel I	indie
καστανὰ ἀνοιχτὰ	γαλανά ἢ γκρι	λεπτή, χλωμή	natural II	corail
καστανὰ σκούρα	καστανὰ	μελαχροινὴ τὸν θυμὸν	natural III	
μαύρα	καστανὰ	δρακονί	natural II	corail
μαύρα	μαύρα	ζαχρή (σταράτη)	natural III	clivie orange
μαύρα	μαύρα	πολὴ μελαχροινὴ	rachel II ἢ tan	indie ἢ clivie
μαύρα	μαύρα	λεπτή	natural II	corail

μᾶς δείχνει ὅτι: σὲ μαλλιά καστανά, μάτια γαλανά καὶ ἐπιδερμίδα χλωμή πηγαινέι καλύτερα πούδρα Mystikum, natural II καὶ λιγὰς κομπάκτ corail! Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀπὸ τὸ παράδειγμα. Ἐὰν εἰσθε ξανθὴ, σταράτη ἢ μελαχροινὴ: Ἡ πούδρα Mystikum καὶ τὸ κομπάκτ Mystikum, σύμφωνα μὲ τὸν πίνακα ὁμορφιάς σας, καὶ τὸ σπουδαιότερον: τὸν ἰδεώδη ξεχωριστὸ φασ τύπο. ● Δείγματα πούδρας καὶ κομπάκτ ὡς καὶ τὸν πίνακα τοῦ Σέρκ σᾶς ἀποστέλλομεν ἐναντὶ 3δρχ. γραμματοσήμου. Γεν. Ἀνθρ. Π. Ι. Μαγκριώτης, Νίκης 10, Ἀθῆναι.

Πούδρα Mystikum

ΚΟΜΠΑΚΤ ΜΥΣΤΙΚΙΜ (Rouge).

Σὲ κομψὰ κουτάκια μὲ καθρεπτάκι καὶ ἡσυχέτι.

Πούδρα Mystikum σὲ κουτὰ τῶν Δραχ. 80. καὶ 50.
Κομπάκτ Mystikum Δρ.

ΦΕΡΤΕ ΜΟΥ ΚΡΑΣΙ ΝΑ ΠΙΩ...

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

Μια μέρα ξαναγύρισαν. Έπιασαν ένα μικρό σπιτάκι, μια μικρούλα ζεστή φωλίτσα, κι έστησαν τον όμοιο βωμό της αγάπης τους.

Καθώς πηδούσαν ήρεμα οι δυο έννομενες μαριονέτες, ξαφνικά ένα τραντάγμα τις συγκλόνισε τόσο δυνατά που χωρίστηκαν. Μια άλλη μαριονέτα έπεσε μ' όρμη άπάνω τους ξεμπλέκοντας τις κλωστές τους ενώ η ίδια τυλιγόταν στη μια κλωστή. Τραβηγμένη απότομα μ' ένα πήδημα ή καινούργια μαριονέτα ανέθηκε ψηλά στο πανό παρασύροντας και την άλλη πουχε μπλέκει την κλωστή της, ενώ η πρώτη έπεφτε στο βάθος. Πάνω σ' αυτό το μπλέξιμο και ξεμπλέξιμο που έπαθαν οι μαριονέτες ένα τρελλό σαρκαστικό γέλιο ακουόταν πίσω απ' το πανό.

Η Μοίρα παίζει με τις μαριονέτες και γελά ικανοποιώντας τα καπρίτσια της...

Ναί. Κάποια μέρα γυρνώντας αυτός στην ερωτική τους φωλιά δέ την βρήκε Έκείνη... Ο βωμός της αγάπης τους ήταν συντρίμια κάτω και πάνω σ' αυτά ένας φάκελλος. Με βολωμένο απ' το δάκρυ βλέμμα τον έσκιζε και διάβασε:

«Φίλε μου, γυρνώντας δέ θα με βρης. Θα έχω φύγη με κάποιον άλλο που μπήκε απότομα στη ζωή μου και με τράβηξε σά να ήταν μαγνήτης. Ευχαριστώ για όσα έκαμες για μένα. Άντίο»

Τίποτ' άλλο. Αυό λέξεις κι' αυτές γραμμένες διαστικά με μολύδι. Έπεσε εκείνος σ' ένα ντιβάνι και έσπασε σ' ακάτητο κλάμμα. Έκλαψε πολύ, πάρα πολύ...

Ένα απόγευμα κάποιος νέος ντυμένος φτωχικά τριγύριζε άσκοπα στους δρόμους. Είχε σκυμμένο το κεφάλι... Ήταν εκείνος. Τ' άσκοπα θέματά του τον έφεραν σ' ένα παραλιακό κέντρο. Κάθησε σ' ένα άπομερο τραπέζι κι' άρχισε νά πίνη ώρα πολλή.

Κάποτε σήκωσε το άλανές βλέμμα του και είδε ζευγάρια νά χορεύουν στην πίστα. Κιττώντας έτσι γύρω του το βλέμμα του φωτίστηκε ξαφνικά και με μιάς πετάχτηκε δοθιος. Αναγνώρισε το μέρος. Άσυναίσθητα είχε βρεθή στο κέντρο που γνώρισε

ΚΑΛΤΣΕΣ
VICTORIA

Το μελαχρινόν χρώμα έτιμωγχάνεται
καλλίτερον και ή όψις σας
γίνεται "sbrontive"

Ίδου ό άκριβης τρόπος χρήσεως : Κατά πρώτον χρειάζεται νά στεγνώση τις καλά και κατόπιν νά τριφθί με κρέμα NIBEA ή έλαιον NIBEA, και τότε μόνον νά έκτεθί εις τόν ήλιον. Προλαμβάνει ούτω τά έγκαύματα του ήλιου και άποκτά ένα φυσικόν, ωραίον και παντοτεινόν μελαχρινόν δέρμα διά της βαθείας εισχωρήσεως εις τό δέρμα της κρέμας NIBEA και της έν αυτή περιεχομένης EUCERIT.

Η NIBEA είναι πολύ εύθηνη. Κυτία των 20 γραμμ. δρχ. 15, των 60 γραμμ. δρχ. 30. Σωληνάριζ των 20 γραμμ. δρχ. 30 και των 60 γραμμ. δρχ. 40.

NIVEA
CREME

της και μās παίζει όπως αυτή θέλη. Και γελάει τρελλά με τα άσκοπα πηδήματά μας που ή ίδια μās αναγκάζει νά κάνουμε πάνω στην τεράστια λευκή όδόνη που λέγεται Ζωή.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΓΚΙΚΑΣ

Mé lo
Persil
έξαοφαιζέτε
ΜΠΟΥΓΑΔΑΝ
ΞΕΜΟΥΡΑΟΙΝ
ΑΠΟΧΥΜΑΘΜΕΝΗ
ΑΠΟΔΡΑΠΛΟΥΝΗΣ
ΜΑΔΑΡΙΟΙΝΙΟΣ
Είναι ιδιόδικα δια ηνίσταται
μοχλίων, μελαζωίων, ηνίσταται ην.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οι άπαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Ζαννέτ. Με την αιτία σας συνιστώ και σ' όλες τις αναγνώστριές μας νά περιζώνται σέ λίγα ερωτήματα γιατί δυστυχώς οι περισσότερες έχουν την άπατηση ν' άπαντώ λεπτομερώς σέ χίλιες δυό άπορίες τους πράγμα για τό όποιο άσφαλώς θα μού χρειαζόταν δυό στήλες. Όσοτε παρακαλώ ν' άποφεύγετε τά πολλά ερωτήματα όποτε και ή άπάντησή θάναί λεπτομερεστέρα και όλες θά έξυπηρετούνται σύντομα. Μπορείτε άλλωστε νά μου ξαναγράψετε. Έφ' όσον τά σπυράκια έλαττώνονται νά άραιώνετε τη χρήση και της λουσιόν, την όποία μεταχειρίζεσθε δυό φορές την έβδομάδα και μόνον. Κρέμα πρό της πούδρας την έξης:

Eau de roses	25 gr.
Suc de bulbe de lis	5 »
Cire blanche	7 »
Teint. de benjoin	2,50 »
Alun pulvérisé	1,50 »

Μόνο τό πρόσωπο δέν είναι δυνατό νά παύνη. Η βαζελίνη κάνει τοίχωμα, έκτός τούτου δέν κάνει για τό λιπαρό δέρμα σας. Μάγουλα και χείλη χωρίς βαφή, δέν υπάρχει τρόπος νά κοκκινίζουν. Όσο για τό γύψο

στό πρόσωπο τί νά σάς πώ; Θα άστειεύεσθε άσφαλώς. Τα 500 καταπότια που χρειαζονται για την τόνωση του στήθους δρχ. 800. Τις στέλνετε δι' έπιταγής προς τόν κ. Λαδά, ό όποιος και θα σάς τά στείλη μετά των σχετικών οδηγίων.

Κυρίαν Ο. Αυτό όφείλεται έκτός άλλης παθολογικής αιτίας, εις έξάνθησιν του σώματος, εις ακατάλληλη ή άνεπαρκή τροφήν, εις άπνίαν, λύπας κλπ. Κάθε βράδυ νά βράσετε μάραθο και νά κάνετε 5 έως 6 θερμές κομπρέσες. Κατόπιν δέ ένα έλαφρό μασάζ των βλεφάρων με την ακόλουθο σύνθεση:

Huile de ricin	5 gr.
Vaseline	5 »
Huile d'olive	5 »
Tannin	0,50 cent.
Acide galique	0,50 cent.

Άνυπομονούσαν, Κων/πολιν. Δυστυχώς παρ' όλη μας την καλή διάθεση δέν είναι δυνατόν ν' αναλάβωμε την άποστολή με δικό μας άνθρωπο. Ποιός άλλωστε μη ένδιαφερόμενος θα αναλάβη τέτοιους κόπους. Υπάρχουν ειδικοί ταχυδρόμοι σ' αυτός είναι εύκολότερο ν' άποταθί κανείς. Η τιμή τους για την άνάπτυξη είναι δρχ. 800 και για τη σμίκρυνση 500. Αποσώμεθα έξαιρετικά.

Μανουέλλα Μερίνκ. Θα σάς παρακαλέσω και με την ευκαιρία αυτή θά παρακαλέσω και όλες τις αναγνώστριες, νά μη μού ρωτούν άν τό τάδε ή τάδε καλλυντικό είναι άγνό κ.τ.λ. γιατί θ' άποφεύγω ν' άπαντώ. Ο σκοπός της παρούσης στήλης εί-

ναι νά συμβουλευόμε κι' όχι νά δυσφημούμε διαφόρους όίκους και τά προϊόντα των. Άλλωστε δέν έχουμε κάνει και χημική άνάλυση όλων των καλλυντικών του έμπορίου για νά ειμθα σέ θέση ν' άπαντούμε για τά συστατικά των. Βεβαίως δέν μπορείτε νά βρήτε όμο χρώμα άκριβώς όπως ή πούδρα της ίδιας μάρκας της φίλης σας, αυτό διαγκώς αλλάζει, γιατί όπως τό πάρει ή καζανιά, άλλου πέφτει περισσότερο χρώμα κι' άλλου ολιγότερο, και κατά συνέπεια και ό χρωματισμός του διάφορος. Τό νατουρέλ χρώμα είναι τό κρεατί, έλαφρώς ροζέ. Είμεθα πάντοτε στη διάθεσή σας.

Μαίρη ν Πάτρας. Στοιχίζει δρχ. 75 κατά σωληνάριο. Χρειάζονται 6—7 σωληνάγια για πλήρη θεραπεία. Την χρήση της θα σάς την στείλη ό κ. Λαδάς. Άποταθήτε λοιπόν σ' αυτόν για την άποστολή, έμβάζοντας και τά χρήματα.

Νατάσσα Άλεξανδροούπολιν. Όλα αυτά τά συμπτώματα όφείλονται στην υπερβολική ξηρότητα του δέρματος, στα ιδιαίτερα δέ μέρη που παρατηρείται έξαιρετική έφίδρωση γίνεται λόγω της ξηρότητας και του κλεισίματος των πόρων. Δέν φεύγει ό ιδρώς από όλο τό δέρμα αλλά από τούς μεγαλύτερους σχετικώς πόρους που φυσικά ύφιστανται σ' αυτά τά μέρη. Για την υπεργήωση όφειλομένη στη βαζελίνη των κρεμών που μού γράφετε, άποταθήτε στον κ. Λαδά νά σάς στείλη τό άριστο βραδείας ενεργείας άποτριχωτικό του. Νά πλύνεσθε με χλιαρό νερό, νά βάψετε δις της έβδομάδος καλοχτυπημένο άσπράδι αυγού, τό όποιον μετά 10 λεπτά ν' άφαιρήτε με ξε-

Όλίγο μασράζ με την νέαν Κρέμα MATITE Βανίλινγκ και ένα πουδράρισμα με την Πούδρα MATITE διατηρεί εις τό ύπαιθρον τό πρόσωπόν σας MAT και βελούδινο.

MATITE
L.T. PIVER
PARIS

Μην παίζετε
μέ τόν ήλιο.

Ο ήλιος είναι φάρμακο. Γι' αυτό και θέλει προσοχή. Χαρείτε τόν ήλιο, τώρα τό καλοκαίρι, που θα σάς χαρίσει ύγεια, προφυλαχθείτε όμως από την ήλιαση, τά ήλιοκάματα και τις υπερχρωμίες. Για ν' άποκτήσετε τό ωραίο μελαψό χρώμα της άκρογιαλιάς και γενικώς της έξοχής χωρίς έγκαύματα, ήλιοκάματα και πυρετούς, συμβουλευθείτε την ACADEMIE DE BEAUTE MME KETTY, Άθήναι, Ερμού 35 Τηλ. 22-088. Κρέμες και Λοσιόν ειδικές: Για την έξοχή (τό βουνό, τ' άκρογιαλί), τά σπόρ, τις ήλιοθεραπείες και για θεραπεία των ήλιοκαμάτων.

ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ!

στο νερό και βαμβάκι. Ποτέ σαπούνι και πηγάδιο νερό. Κρέμα πρό της πούδρας και τα δαμάκια της εξής:

Huile d' amandes	25 gr.
Cire blanche	5 >
Blanc de baleine	5 >
Eau de roses	1 >
Teint. de benjoin	3 >
Teint. d'ambre	1 >

Αυτά αυστηρώς επί ένα μήνα, και κατόπιν ξαναγράψτε για να εξακολουθήσωμε.

Φυσιολόγοι δα Βόλον. Τό Μπεν Σολέιν γάλα του κ. Λαδά θα το προμηθεύητε από τον ίδιον αποστέλλοντας δρχ. 100 δι' επιταγής ή συστημένης. Διά μόνου του γάλακτος αποκτάτε το μπρούντζινο χρώμα μετ' ολίγας επαλείψεις, δέν χρειάζεται ή πούδρα. Αν θέλετε και τη πούδρα Μπεν Σολέιν τότε αποστέλλετε και έτερας δρχ. 50. Θα σάς αποσταλούν άμέσως.

Τακτική Άναγνώστρια, Μυτιλήνη. Εν πρώτοις πρέπει να μεταχειρίζεσθε δυο είδων κρέμες, μια λιπαρά 2 έως 3 φορές την εβδομάδα και μια στυπτική πρό της πούδρας. Άλλα περί αυτών δέν με έρωτάτε άλλα για τό πόω θα κλείσουν οι πόροι. Τρεις φορές την εβδομάδα επάλει-

ψη με βαμβάκι με τό εξής φάρμακο.

Alun pulverisé	10 gr.
Ammoniaque	1 >
Acide salicylique	0,10 cent.
Eau de roses	100 gr.
Glycerine	50 >
Eau de laurier-cerise	10 >
Terpineol	50 >

Πάντως μη κάνετε κατάχρηση της λοσιόν και μόλις σφίξουν οι πόροι την παύετε.

Μαίρη Αγγέλη, Πειραιά. Εύχαριστήθηκα πολύ για την επιτυχία των συμβουλών μου. Πρό παντός τώρα να μη ξουλάτε τα μπιμπικια γιατί πολλαπλασιάζονται και μολύνονται. Μ' ένα βαμβάκι να πλύνετε τό πρόσωπό σας τρεις φορές την εβδομάδα με χλιαρό νερό μέσα στο όποιον να ρίχνετε λίγη σόδα. Θα σάς κάνη σιγά-σιγά πολύ καλό. Είμαι πάντα στη διάθεσή σας. Κρέμα να χρησιμοποιήτε στην περίπτωση ή σας την Βάνισιγκ Χαρέμ.

Κάριεν Σόλβα. Αν είσθε εδώ με ένα μηχανήμα ό κ. Λαδάς θα επιτύχανε καλά αποτελέσματα, δυστυχώς μόνη δέν μπορείτε να εφαρμόσετε άλλη τακτική πιδ αποτελεσματική κι' άγνη απ' αυτή που σάς έχω γράψει, γιατί άλλωστε δέν άντέχει ή ξηρά

επιθερμής σέ έντονότερα φάρμακα.

Α. Β. Γ. Κάθε ήμέρα προί και βράδυ να τρίβετε μ' ένα βαμβάκι τό μέρος εκείνο με τό πλύσιμο με την εξής λοσιόν που θα φτιάχνετε εκείνη τη στιγμή. Μισό κονταλάκι του καφέ λεμόνι, μισό όξυζενέ και ένα όλόκληρο του καφέ γάλα νοπό.

Άμαρυλίσ Α. Π. Συνιστώ για την περίπτωση ή σας την λιπαρά μορφή της κρέμας Χαρέμ πρό της πούδρας. Είναι από τις άγνότερες του έμπορίου και φθηνοτάτη. Θα την βρήτε στο φαρμακείο Χ. Λήτου Στοδίου 13 πολύ πρόσφατη. Με την εύκαιρία αυτή έπειδή πολλοί μου ζητούν που μπορούν να βρουν την φθηνοτάτη όδοντοκρέμα Μπριγιάντ τους γνωρίζω ότι αυτή πωλείται παντού.

Τσερκέζα. Μ' αυτά που μου γράφετε δέν μπορώ να καταλάβω ούτε την κατάσταση του δέρματός σας, ούτε και τί θέλετε να σάς συμβουλεύσω. Μου γράφετε για άνοικτους πόρους, ενώ παρακάτω γράφετε για την ξηρότητα του δέρματος. Πώς μπορώ να σάς συμβουλεύσω για δύο τόσο αντίθετα πράγματα. Γι' αυτό πηγαίνετε στον κ. Λαδά, στον όποιο λέτε τό ψευδώνυμό σας και θα σάς εξετάση δωρεάν.

ΛΟΡΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

όδός ΠΕΙΡΑΙΟΣ 13
τηλεφ. 23.434

ΤΗΛΕΦ. 21.000

.. Μιά γιά πάντα
μόνον δι' ολίγων
ενέσεων του Ισιρού

Άλεξ. Κόμη
Άκαδημίας 70δ
τηλεφ. 28.122

Vaccin de Staphylococcus
fermenté du:
Dr. ALEX. KOMIS

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Προέξατε! Δέν θα έχετε καμμία εν εις τό μέλλον δια-
καιολογία εν αν σάς κατα στρέφουν τά μαλλιά σας ή
σας αποτύχη ή Περμανάντ σας.
Διότι ό Χαμαράκης σάς προσφέρει την άνωτέραν
Περμανάντ που έχετε κάμη μέχρι σήμερα εν εις την μι-
κροτέραν τιμήν.

ΔΡΧ. 100

ΑΝΕΥ ΟΥΔΕΜΙΑΣ ΑΛΛΗΣ ΕΠΙΒΑΡΥΝΣΕΩΣ

Χαμαράκης

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ. 23.208

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε άναγνώστης της «Έβδομάδος» δι-
καιούται να ζητήσει δι' έπιστολής άπευ-
θυνόμενος εν τα γραφεία μας με την ση-
μείωσιν: «Διά τον Ιατρόν», οίανδήποτε
ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφέστα-
τος και να περιγράφη λεπτομερώς τας εκ-
δηλώσεις του νοσήματός του. Οι άναγνώ-
σται, οι έπιθυμούντες ιδιαιτέρως δι' έπι-
στολής άπάντησιν, ας γράφουν έσωκλει-
οντες και δρ. 50 ενς τό Ιατρείον του,
Άγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυρρή. Έ-
κεί δέχεται καθ' έκάστην πλήν Κυριακής
6—7 μ. μ.

Έξ ηντλημένον νέον. Η γνώμη
μου είναι ότι ή εξάντλησή σας είναι αποτέ-
λεσμα της προηγουμένης καταστάσεως. Γι'
αυτό καλά θα κάμετε να άποφεύγετε τά υπά-
νια και αντί την θάλασσα, ως έξοχή να προ-
τιμάτε τό δουνό.

Παραλλήλως πρέπει να κάμετε ενέσεις ά-
σβεστίου, να τρώτε καλά και να αναπαύ-
εσθε όσες περισσότερες ώρες μπορείτε.

Γιά τό δεύτερο ζήτημα να παίρνετε κάθε
βράδυ πρό του ύπνου, ένα σκονάκι Λο-
πουλίνας, 0,30 τό καθένα. Θα πάρετε
έν όλη 20 σκονάκια. Επίσης αν μπορήτε
κάμετε και μερικές ενέσεις Άνδροστίνης
Σίμπα. Μετά παρέλευσιν μηνός μου ξανα-
γράφετε.

Ρόζα Βήτα. Δυστυχώς αλοιφή τοπική
δέν υπάρχει. Εκείνα όμως που θα σάς ώ-
φελήσουν πραγματικά είναι τά εξής: Θα ά-
ποφεύγετε τά λιπαρά και τά άμυλώδη και
θα κάνετε σουηδική γυμναστική και ειδικώς
την εξής άσκηση: Θα έαπλωθήτε στο κρεβ-
βάτι και θα σηκώνετε πρώτα τόνα πόδι τεν-
τωμένο έως ότου τό φέρετε ενς κάθετον

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Όλα τά καλοκαιρινά ύφάσματα ενς Με-
ταξωτά, Έμπριμέ και Βαμβακερά ενς πλου-
σίαν συλλογήν παρέλαβε τό Κατάστημα
«ΑΚΡΟΠΟΛ» και πωλεί με τας πλέον χα-
μηλές τιμάς.

Μερικά είδη με τας τιμάς των:	Δρχ.
ΤΜΗΜΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ	25—30
Λινά έμπριμέ διά πλάξ	15
Λινά έμπριμέ μονόχρωμα	15
ΤΜΗΜΑ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ	Δρχ.
Φλέτ-Κοτόν, άμετάβλητα	12
Μουσουλινέτ	14
Βουαλίζ μοντέρνα, διπλόφαρδα	20
Κρέπ Κλοκέ	25
Φλέτ Ιταμίν	14
Κρέπ-ντέ-σιν άσπρορουχών και φορε- μάτων	48
Κρέπ Μαροκαίν Έξτρα-Έξτρα.	100
Κρέπ σατέν, Έξτρα-Έξτρα	100
Κουκουλάκια, από δραχμάς	50
Σερμίζέ, από δραχμάς	70

Ενς τά Έμπριμέ έχομεν την πλουσιωτέ-
ραν συλλογήν από δραχ. 75—85—100 κ.λ.π.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

Κάλτσες βαμβακερές από δραχ. 20, 30,
40, 50 κ.λ.π.

Κάλτσες μεταξωτές από δραχ. 55, 65, 75,
85, 100. Και την ύπεροχρη λεπτήν μεταξω-
τήν «ΑΛΜΑ» με δραχ. 135.

Σημ.—Οικογενειαρχαι, πρός τό συμφέ-
ρον σας συνιστάτε ενς τας Κυρίες και Δεσ-
ποινίδας ενς κάθε άγοράν να προτιμούν τό
Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ», Έρμού 18Α.
Προσοχή ενς την άκριβή διεύθυνσιν μας.

γομήν προς τό σώμα και θα τό ξανακατε-
βάσετε. Αυτό θα τό κάμετε πέντε φορές την
πρώτη μέρα, 10 την δεύτερη, 15 την τρίτη
ως ότου φθάσετε τον αριθμό 30—40. Τό ί-
διο θα κάμετε και με τό άλλο πόδι. Δηλ.
Πέντε φορές τό ένα και πέντε φορές τό
άλλο την πρώτη μέρα κ.ά.κ.

Θ. Κ. Α. Η κατάσταση που μου περιγρά-
φετε όφείλεται άποκλειστικά στο νευρικό σύ-
στημα. Γι' αυτό καλά θα κάμετε να τόνω-
σετε τό νευρικό σας σύστημα με μερικές ενέ-
σεις Στρυχνίνης των 0.002. Επίσης χρειά-
ζεται και μια γενική τόνωση του όργανι-
σμού, όλοκληρόν, με μερικές ενέσεις Τ-
νοζάν Δαμβέρη.

Άνήμπορον. Έπρεπε ναχετε όπ' ό-
ψει σας ότι όποιος πολεμά κάποτε θα πλη-
γώθη. Όστε περιττεύει κάθε σκέψη που δέν

αποδεικνύει τίποτε άλλο παρά διαφρονη-
τα. Είναι μιζ. κατάσταση άλλοτε που μπορεί
να περάση εύκολα άρκεί να κάμετε όσα σάς
γράφω: 1ον) θα άποφεύγετε τά άλμυρά τά
ξυνά και γενικά κάθε τι τό έρεθιστικό. 2ον)
από τό φάρμακον Άρεγκόν θα πάρετε έξ
κοντάλια την ήμέρα. Άν τό φάρμακο δέν
υπάρχει στο μέρος σας άποτανήτε στον άν-
τιπρόσωπο του κ. Α. Φράγκου όδός Γερα-
νίου 22 Άθήναι.

Νικ. Καρ. Γιό τις ενέσεις που μου
γράφετε θα κάμετε τά δυο είδη, που σάς
γράφω παρακάτω. Την μιάν ήμέρα θα γίνη
ή μιό και την άλλη ή άλλη. Και από τά δυο
είδη θα γίνουν ανά 20 ενέσεις. Άν δέ παρ-
έλθια εξακολουθήση ή κατάσταση τότε θα
εξακολουθήσετε τις δεύτερες ενέσεις άφού
περάσουν δέκα μέρες. Έν συνδυασμό δέ

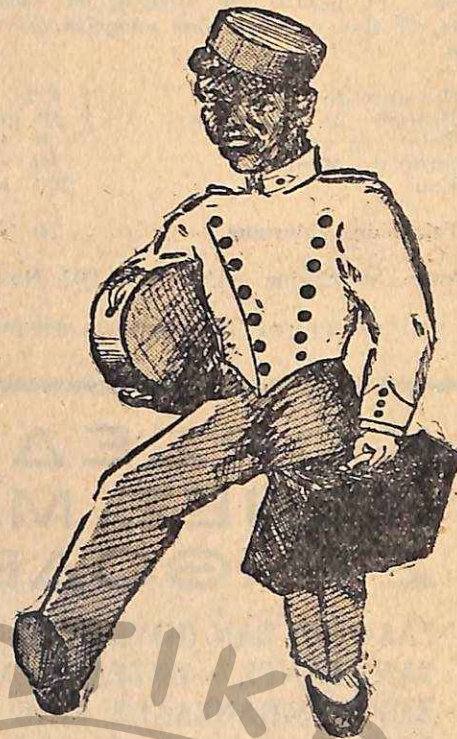
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ
ΕΙΔΩΝ

ΑΦΟΙ ΔΕΡΜΙΤΖΑΚΗ
& ΚΥΠΡΙΟΣ

17 ΒΟΥΛΗΣ 17

ΤΗΛ. 21 - 673

ΤΣΑΝΤΕΣ
ΖΩΝΕΣ
ΒΑΛΙΤΣΕΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Όμορφονιός τραγούδαγε με μιό γλυ-
κειό κιθάρα
Μά δέν φαινόταν ή μικρή και έλεγε
«κατάρ»
Τό παραθύρι άνοιξε και τοσπέ σιγαλά
«Μη σπάσης την κιθάρα σου, χτύπα την
άπολά»
Κι' εκείνος της άπήντησε:
«Μικρή μου μη φοβάσαι. Σάν της «ΚΙ-
ΘΑΡΑΣ» τις κλωστές
άσπαστες είναι κι' ή χορδές.
Μ' εκείνες που όλο ράβεις κι' άσθυ-
στες φωτιές μ' ανάβεις»

Στίχοι: ΜΑΡΤΩΚΗ

Θα πάρετε και τις κάτωθι σταγόνες. Οι δεύτερες ενέσεις θα γίνουν ενδοφλεβίως.

Οι σταγόνες: Teint. de valériane 30 gr.

Οι ενέσεις:

- 1) Sulfate de strychnine de 0,002 No 20
2) Gluconate de calcium Chropi de 10 c. c. No 20

Ἀρίστιππον Ν., Θεσσαλονίκη. Μου γράφετε λεπτομερώς για όλα και δεν μου γράφετε για το τί σας συμβούλευαν οι άλλοι. Σας γράφω παρακάτω ένα φάρμακο: (αριθ. 1) από το οποίο θα παίρνετε δυο κουτάλια της σούπας την ημέρα στο μέσον του φαγητού όταν δε τελειώση θα πάρετε τις σταγόνες (αριθ. 2) και έφ' όσον σας είναι δυνατό θα κάνετε και τις ενέσεις που σας γράφω (αριθ. 3), και τέλος κάθε πρωί θα πλύνεσθε με κρύο νερό. Εί δυνατόν δε το καλοκαίρι να κάμετε και μερικά θαλάσσια λουτρά. Τα μαλλιά της κεφαλής σας φροντίστε να είναι πάντοτε όσο μπορείτε ολιγώτερα.

- 1) Bromure de sodium) à à
Bromure de potassium) 10 gr.
Teint. de valériane 8 >
Sirop de Menthe 80 >
Eau 200 >

- 2) Teint. de Valeriane 30 >

- 3) Amp. Strychnine sulfate de 0,002 No 15

Ἀναγνώστην. Ἡ περίπτωση που ἀνα-

φέρετε έχει πολλές αιτίες, σεις όμως θεωρήσατε καλό να μου γράψετε μόνο δυο τρεις λέξεις. Δυστυχώς δεν υπήρξα ποτέ μάντις και έτσι αδυνατώ να απαντήσω.

Γράψτε μου λεπτομερώς αν θέλετε να έχω τε απάντησιν σαφή.

Χιονοϋλαν. Τώρα πιά ότι κι' αν σας γράψω κανείς είναι τόσο άργά ώστε θα πάη χαμένο. Πάντως έπρεπε να τόχετε υπ' όψιν σας ότι το ξυράφι άγριεύει και άντί να ώ-φελή βλάπτει. Τώρα ζητάτε μιὰ πομάδα που να δρᾷ βραδέως. Δυστυχώς εις την προκειμένην περίπτωση καμμιὰ δεν θα σας ώφελή-ση εντός αν αποφασίσετε και πάτε σὲ αντί-νες και να προσπαθήσετε να καταστρέψετε τις ρίζες. Ὑπάρχει δὲ ένας ειδικός εις την ὁδὸν Κυδαθηναίων ακριβῶς απέναντι ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν Ἀγία Σωτεία. Ἀν βέβαια για διαφόρους λόγους δεν κατορθώ-σετε να πάτε τότε νομίζω ὅτι μπορείτε να ἐ-ξακολουθήσετε αὐτὸ που ὡς τώρα μεταχειρί-ζεσθε, ἄλλωστε ἡ κατάσταση δεν πρόκειται να ἐπιδεινωθῇ περισσότερο..

Κοφτερός Ἀετός. Για να ὑπάρχη φαγοῦρα σὸ μέρος ἐκεῖνο σημαίνει ὅτι ὑπάρ-χει πιτυρίδα κι' αὐτὴ ἀσφαλῶς προκάλεσε και τὴν πτώση τῶν τριχῶν, γι' αὐτὸ εντός ἀπὸ τὸ πλύσιμο δύο φορές τὴν ἑβδομάδα να παίρνετε λίγο οινόπνευμα καθαρὸ και μ' ἓνα κομμάτι σαμβάκι ἀφοῦ κλείσετε προηγουμέ-νως τὰ μάτια σας καλά ὥστε να μὴν πάη μέσα οινόπνευμα και κάμετε ἔγκνημα, θα τὸ τρίβετε καλά ὅσο μπορείτε. Μετὰ θα τὸ τρίβετε με λίγο ξύδι και τέλος με λίγο νερό

για να φύγῃ ἡ μυρωδιά τοῦ ξυδίου. Αὐτὸ δὲ ἔως τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα τὸ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου να βάζετε λίγο ρετινόλαδο σ' ἓνα βαμβάκι με σπιρτόξυλο. Μετὰ πα-ρέλθει δὲ μηνὸς μου ξαναγράφετε.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑ- ΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ανώδυνος και άνευ οὔδε-μιάς βλάβης τοῦ δέρματος ἀφαι-ρεῖς τῶν τριχῶν ἐπιτυχάνεται μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοκκυκλα-σίου με τὸ τελευταῖο μηχανήμα διαθερμίας ὑπὸ ἐιδικοῦ ἱατροῦ: ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάρδος Φιλελλήνων) 4-7 ½ μ. μ.
τηλεφ. 27.420

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΕΝΤΕΡΩΝ

I. M. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσις. Ἐξέτα-σις και δι' ἀκτίνων RONTGEN
Ἀκαδημίας και Ἱπποκράτους 19 6

ΚΟΡΣΕΔΕΣ, ΖΩΝΕΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΕΛΑΦΡΟΙ ΣΑΝ ΠΟΥΠΟΥΛΟ. - ΕΦΑΡΜΟΖΟΥΝ
ΣΑΝ ΓΑΝΤΙ. - ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΔΙΟΡΑΤΑ ΚΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ ΕΙΝΕ ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝ-
ΤΕΛΑ ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΖΩΝΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗ-
ΜΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

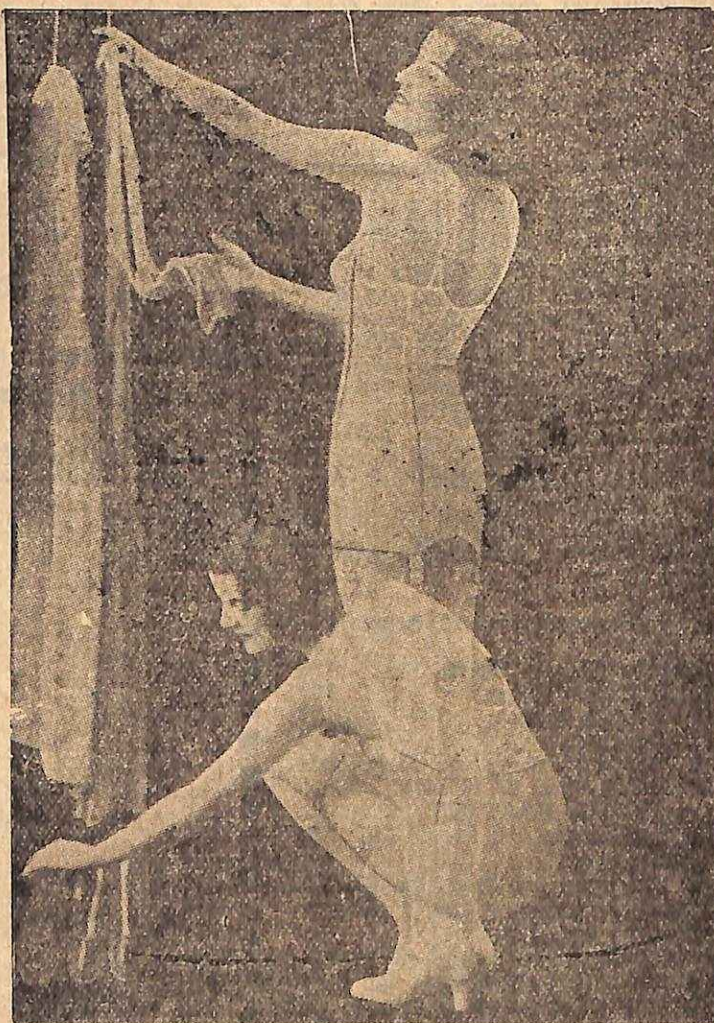
ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΚΑΙ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΟΙΚΟΥ
BARRERE ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΔΙΑ ΠΤΩΣΙΝ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΝΕΦΡΩΝ, ΕΥΤΟΚΙΑΝ, ΚΑΠ. ΕΙΔΙ-
ΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΑΡΤΙΟΝ
ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΘΕΣΙΝ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

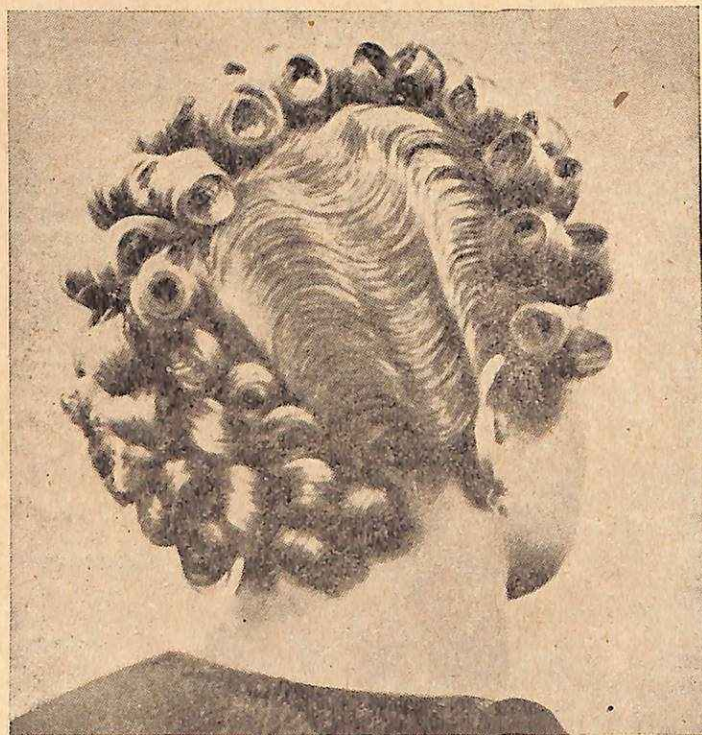
Κυρίες μου,

ΜΟΝΟΝ μία ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ σάς εξασφαλίζει ένα θαυμάσια κτενισμένο κεφαλάκι με φυσικώτατες όντυλασιόν και χονδρές μποϋκλες και με τελείαν προσαρμογήν εις τὸ στυλ τοῦ προσώπου σας.

ΔΗΛΟΥΜΕΝ εις τὴν ἀξιότιμον πολυπληθὴ πελατείαν μας τὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ ὅσον καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅτι παρακολουθοῦντες ἀγρύπνως κάθε ἐξέλιξιν τῆς ὠραίας αὐτῆς τέχνης καὶ

ἐργαζόμενοι με πλὴρη συνείδησιν τῶν ὑποχρεώσεών μας ἔναντι τῆς πελατείας μας, δὲν δά ἐπιτρέψωμεν νὰ ὑπερφαλαγγίσῃ κανεὶς τὴν φήμην τῆς καλῆς μας ἐργασίας.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΝΤΕΣ τὰ νέα μας κτενίσματα **ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΧΑΡΙΝ** ἐπιδείξεως αὐτῶν κανονίζομεν τὰς κατωτέρω τιμὰς.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Δι' ἡλεκτρισμοῦ

Δρ. 100

» Ἀνευ ἡλεκτρισμοῦ

» 125

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΤΗΛ. 23-341